CRKVA ISUSA KRISTA SVETACA POSLJEDNJIH DANA

Opći sabor

listopad 2004

Printed in Germany
00056 119
Croatian

Saturday Morning Session, October 2, 2004

STANJE CRKVE

Predsjednik Gordon B. Hinckley

Dok otvaramo ovaj veliki sabor, obznanjujemo odsustvo starješina Davida B. Haight i Neala A. Maxwella iz Zbora dvanaestorice apostola. Obojica su služili dugo i vrlo učinkovito. Žalimo zbog njihove smrti. Uvelike nam nedostaju. Iskazujemo svoju ljubav njihovim voljenim obiteljima. Uvjereni smo da oni nastavljaju ovo veliko djelo s druge strane vela.

Na otvaranju sabora želimo ukratko komentirati stanje Crkve. Dok to činim, prisjećam se riječi iz himne Hajd' Kristovi borci.

Stupaj smjelo naprijed, crkvo kršćanska.

Putem našeg Spasa, protiv grijeha zla.

Glava on je nama, a mi udi svi,

jedna nam je nada, jedan je naš cilj.

(»Hajd' kristovi borci«, Pjesmarica, br. 47

Crkva je puna živosti. Ona nastavlja rasti. Dotiče živote sve više i više ljudi svake godine. Širi se naširoko i nadaleko po svijetu.

Kako bismo pratili taj rast moramo, iz potrebe, nastaviti gradite kuće za bogoštovlje. Sada imamo u raznim fazama izgradnje 451 sastajalište različitih veličina u mnogim dijelovima svijeta. Taj ogromni program izgradnje je izvanredan. Ne poznajem ništa tomu slično. Naše građevine su prekrasne. One pridodaju krajoliku svake zajednice u kojoj stoje. One se dobro održavaju.. Imamo dugo iskustvo u izgradnji kapela i iz tog velikog iskustva izgrađujemo bolje zgrade nego što su ikad prije bile građene u ovoj Crkvi. One obuhvaćaju ljepotu i dobru iskorištenost. Ako su slične, to je namjerno. Slijedeći iskušane i provjerene uzorke uštedimo

milijune dolara i istovremeno zadovoljavamo potrebe naših ljudi.

Nastavljamo graditi hramove. Nedavno smo iskrčili tlo za novi hram u Sacramentu, Kalifornija, sedmom hramu u toj državi, koja je druga po broju članova u Sjedinjenim Državama.

Trenutno se hramovi grade u Abuu u Nigeriji, u Helsinkiju u Finskoj, u Newport Beachu i Sacramentu u Kaliforniji te u San Antoniju u Teksasu. Mijenjamo hram kojeg je uništio požar u Samoi.

Kad oni koji su do sada najavljeni budu posvećeni, imat ćemo ______ operativnih hramova. Ostali će biti izgrađeni kako Crkva nastavlja rasti.

Radimo na velikom projektu u Salt Lake Cityju. Vrlo je važno da sačuvamo prirodu oko Hramskog trga. To zahtjeva vrlo opširan građevinski projekt. Sredstva iz desetine neće se koristiti za to. Prihodi od crkvenih tvrtki, iznajmljivanja nekretnina, privatnih doprinosa i drugih izvora omogućuju taj projekt.

Imamo mnogo posla oko rada na Tabernaklu u Salt Lakeu kako bi bio siguran od potresa. Ta čudesna građevina se koristila 137 godina. Došlo je vrijeme kad moramo nešto poduzeti da je sačuvamo. Ona je jedna od jedinstvenih arhitektskih remek djela u cijelom svijetu i građevina od izuzetnog povijesnog značenja. Njezine povijesne kvalitete će se pažljivo sačuvati dok će se osuvremeniti oprema, udobnost i sigurnost. Zahvalni smo na ovom Konferencijskom centru gdje se možemo okupiti na sastancima poput ovoga. Pitam se: »Što bismo bez njega?«

Sa zadovoljstvom izvješćujem da Fondacija za nastavak školovanja nastavlja rasti kao i broj onih koji su korisnici tog predivnog pothvata.

Osnažujemo naš misionarski program. Pokušavamo uvesti veću mjeru duhovnosti u rad našeg velikog misionarskog tijela.

Naš obrazovni program nastavlja rasti, šireći svoj utjecaj gdje god je uspostavljena Crkva.

Mormonova knjiga je nedavno uključena u dvadeset najutjecajnijih knjiga ikad objavljenih u Americi. Sada se udružujemo s komercijalnim izdavačima kako bismo povećali distribuciju tog svetog djela, drugog svjedoka za Gospodina Isusa Krista.

I tako bih, braćo i sestre, mogao nastaviti. Dovoljno je reći kako vjerujem da je Crkva u boljem stanju nego ikada prije u bilo koje vrijeme u cijeloj svojoj povijesti. Ja sam u toj povijesti gotovo 95 godina i većinu sam vidio iz prve ruke. Zadovoljan sam da ima više vjere, da je više služenja i više integriteta među našom mladeži. U svim aspektima ovog dijela ima više živosti nego što smo ikad prije vidjeli. Slavimo ovo prekrasno razdoblje Božjeg djela. Nemojmo biti oholi ili arogantni. Budimo ponizno zahvalni. Neka svatko od nas odluči u sebi da će doprinijeti sjaju veličanstvenog djela Svemogućeg, da ono može obasjati zemlju kao stup snage i dobrote u koji se cijeli svijet može ugledati. To je moja ponizna molitva u ime Isusa Krista. Amen.

Saturday Morning Session, October 2, 2004

Proroci, vidioci i objavitelji

Starješina Jeffrey R. Holland

iz Zbora dvanaestorice

U ime moje braće iz Zbora dvanaestorice apostola, dopustite mi da budem prvi da izrazim dobrodošlicu starješinama Dieter Uchtdorf i David Bednar a njihov novi poziv i u predivno novo društvo koje je pred njima.

Kad su prva Dvanaestorica pozvana u ovoj raspodjeli, rečeno im je da je njihovo imenovanje bilo »osmišljeno kako bi se stvorila ljubav jedan za drugoga koja je jača od smrti.«[1] Mi već imamo takvu ljubav za vas, vaše supruge i vaše obitelji. S istim srcem i jednoglasno kažemo: »Dobrodošli dragi prijatelji.«

Uz radost koju osjećam vidjevši da su dva nova čovjeka pozvana, želim iskazati osjećaj osobnog gubitka kojeg svi osjećamo zbog smrti našeg voljenog Davida B. Haighta i Neala A. Maxwella. Toj dvojici braće i njihovim ljupkim suprugama, Ruby i Colleen, s poštovanjem kažemo da vas volimo, cijenimo vašu službu i poštujemo primjerene živote koje ste živjeli. Svatko od nas smatra velikom povlasticom to što smo vas poznavali i služili uz vas. Vi ste nam dragocjeni dovijeka.

U svjetlu tako značajnih tranzicija u napretku ovog djela, želim reći nešto ovog jutra o apostolstvu i važnosti njegove neprekidnosti u istinitoj Crkvi Isusa Krista. Čineći to, ne govorim o muškarcima koji obnašaju ili su obnašali tu službu, već o samoj službi, pozivu u svetom Melkizedekovom svećeništvu kojeg je sam Spasitelj odredio za brigu o svojim ljudima i svjedokom njegova imena.

Kako bi se uspostavila Crkva koja će se nastaviti pod njegovim vodstvom i nakon što je

oduzet sa zemlje, Isus »ode…na goru da moli. Tu provede cijelu noć moleći Boga.

Kad osvanu dan, dozva svoje učenike te od njih izabra Dvanaestoricu, koje prozva apostolima.«[2]

Kasnije je Pavao podučavao da je Spasitelj, znajući neizbježnost svoje smrti, to učinio da bi dao Crkvi da bude »nazidan[a] na pravom temelju - na apostolima i prorocima.«[3] Ta braća i ostali službenici će služiti pod ravnanjem uskrslog Krista.

Zašto? Između ostalog »da *više* ne budemo nejačad kojom se valovi poigravaju i koje goni svaki vjetar nauka u ovom kockanju ljudskom, u lukavosti što put krči zabludi.«[4]

Tako je namjena temelja apostola i proroka Crkve da blagoslovi u svako doba, no *posebice* u doba nevolje ili opasnosti, u vrijeme kad mi možemo biti poput djece, zbunjeni i dezorijentirani, možda pomalo preplašeni, u vrijeme kad bi zastranjene ruke ljudi ili opačina đavlova pokušali uznemiriti, obmanuti ili zavesti. Protiv takvih vremena koja dolaze u naše suvremeno doba, Prvo predsjedništvo i Zbor dvanaestorice su ovlašteni od Boga, a vi ih podržavate kao »proroke, vidioce i objavitelje«, s predsjednikom Crkve koji je podržan kao prorok, vidioc i objavitelj, *stariji* apostol, i kao takav je jedini čovjek na zemlji ovlašten da koristi *sve* objaviteljske i administrativne ključeve u Crkvi. U novozavjetno doba, u doba Mormonove knjige i u suvremeno doba ti službenici oblikuju kamene temeljce istinite Crkve koji su smještene oko, i vuku svoju snagu iz zaglavnog kamena, »stijen[e] - Otkupitelj[a] naše[g] koji je [Isus] Krist, Sin Božji«[5] on koji je prema Pavlovoj izjavi »Apostol i Veliki svećenik naše vjere.«[6] Takav temelj u Kristu je uvijek bio i uvijek će biti zaštita u dane »kad [đavao] pošalje svoje snažne vjetrove, da, svoje strijele u vihoru, da, kad sav grad njegov i snažna oluja udari na vas«. U vrijeme kao što je ovo - i kako će manje-više uvijek biti - životne oluje »[neće] imati nikakve moći nad vama...zbog stijene na kojoj ste sazdani, koja je temelj pouzdan, temelj na

kojem ljudi ne padaju ako na njem grade.«[7]

Prije tri tjedna, bio sam saboru okola u ljupkoj planinskoj zajednici Pescott u Arizoni. Nakon sjajnih događanja tog vikenda, jedna sestra mi je potajno predala poruku dok su ona i drugi došli kako bi se rukovali i pozdravili. Oklijevajući dijelim dio poruke s vama ovog jutra. Molim vas da se usredotočite na doktrinu koju ova sestra podučava, a ne na sudionike u razmjeni.

»Dragi starješino Holland, hvala za svjedočanstvo koje ste podijelili o Spasitelju i njegovoj ljubavi na ovom saboru. Prije četrdeset godina usrdno sam se molila Gospodinu i rekla mu da želim da mogu živjeti na zemlji u vrijeme dok su apostoli živjeli, dok je postojala istinita Crkva i kad se čuo glas Kristov. U roku od godinu dana nakon te molitve, Nebeski Otac mi je poslao dvojicu misionara svetaca posljednjih dana i otkrila sam da se te nade mogu obistiniti. Možda će vam jednom kad budete umorni ili uznemireni ova poruka pomoći da se prisjetite zašto je vaš glas i rukovanje s vama toliko važno meni i milijunima drugih poput mene. Vaša sestra, s ljubavlju i zahvalnošću, Gloria Clements.«

Sestro Clements, vaša nježna poruka me je prisjetila slične nade i gotovo istih riječi koje nekoć spomenutih u mojoj vlastitoj obitelji. U nemirnim godinama prvih naselja u ovom zemlji, Roger Williams, moj hiroviti i odlučni čukundjed, je pobjegao – ne potpuno iz vlastitog hira – iz kolonije Massachusetts Bay i naselio područje koje se danas naziva Rhode Island. Svoje sjedište je nazvao Providnost, a samo ime otkriva njegovu životnu avanturu u potrazi za božanskim objavama i nebeskim manifestacijama. No nikada nije pronašao nešto za što je osjećao da je istinita novozavjetna crkva iz drevnog doba. O tom razočaranom istraživaču, legendarni Cotton Mather je rekao: »Gospodin Williams.... [je naposljetku] rekao [svojim sljedbenicima] da je obmanjujući sebe, obmanuo [njih] i spoznao je da na Zemlji nema nikoga

tko bi mogao obavljati krštenje [ili bilo koju drugu evanđeosku uredbu]... stoga im je savjetovao da prethode sve... i čekaju dolazak novih apostola.«[8] Riger Williams nije doživio da vidi uzdizanje novih apostola za kojima je čeznuo, no u budućnosti se nadam da ću mu moći osobno reći da je njegovo potomstvo to doživjelo.

Uzbuđenje i očekivanja glede potrebe za božanskim vodstvom nije bila neuobičajena među vjerskim reformatorima koji su postavili pozornicu za Obnovu evanđelja. Jedan od najpopularnijih propovjednika u Novoj Engleskoj, Jonathan Edwards, je rekao: »Čini mi se... nerazboritim pretpostaviti... da postoji Bog... koji se toliko brine za [nas]... no da nikad neće govoriti,... da od [njega] neće biti riječi.«[9]

Kasnije je neusporedivi Ralph Waldo Emerson uzdrmao same temelje ortodoksnog nauka Nove Engleske kad je za Divinity School na Harvardu rekao: »Moja je dužnost reći vam da nikad nije postojala veća potreba [za] novom objavom nego sada... Nauk nadahnuća je izgubljen... Čudesa, proroštva....sveti život postoji [jedino] kao drevna povijest... Ljudi su počeli govoriti o objavi kao nečemu davnom i zaključenom, kao da je Bog mrtav. *Službeništvo pravog učitelja je,*« rekao je, »*da nam pokaže da Bog jest, a ne da je bio; da govori, a ne da je govorio.*«[10] Drugi, suvremeniji govornik je o tom problemu rekao: »Ako ustrajete u davanju kamenja kad ljudi traže kruh, ubrzo će prestati dolaziti u pekaru.«[11]

Razmotrite te iznenađujuće optužnice od istaknutih ličnosti u američkoj povijesti, a da ne spomenemo molitve Glorie Clements, koje kroz hrabru utjehu naglašavaju snažnu poruku Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana onima među vama koji sretnete naše misionare. Proroci? Vidioci? Objavitelji? Događaji iz 1820. i 1830. godine, i događaji od gotovo dva stoljeća koja slijede, izjavljuju da objave i oni koji ih primaju nisu »drevna povijest.«

Predsjednik John Taylor, koji je igrom slučaja pozvan za apostola iste godine kad je

gospodin Emerson dao govor za Divinity School u kojem se molio za takvim ljudima, jednom je rekao suosjećajući s iskrenim istraživačima istine: »Je li itko čuo o istinitoj religiji bez komunikacije s Bogom? Meni se to čini najvećim apsurdom da ljudski um to može pomisliti. Ne čudim se,« rekao je predsjednik Taylor, »[da] kad ljudi općenito odbiju načelo današnje objave, skepticizam i nevjera prevladaju do uznemirujućih granica. Ne čudim se što se toliko ljudi prema religiji odnose s prijezirom i smatraju je nečim što nije vrijedno pažnje inteligentnih bića, jer bez objave, religija je ruglo i farsa... *Načelo suvremene objave... je sam temelj naše religije.*«[13]

Načelo suvremene objave? Sam temelj naše vjere? Dopustite mi da se vratim u sadašnjost, ovdje i sad, u 21. stoljeće. Za jednog i sve – propovjednike, povjesničare i svećenike jednako – problem je i dalje isti. Jesu li nebesa otvorena? Da li Bog objavljuje svoju volju prorocima i apostolima kao u drevna vremena? Da su otvorena i da Bog objavljuje je neoporeciva izjava Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana cijelom svijetu. U toj izjavi leži značaj Josepha Smitha, proroka, već gotovo dvjesto godina.

Njegov život je postavio pitanje i odgovorio na njega: »Vjerujete li da Bog govori s čovjekom?« U svojih kratkih 38 godina, Joseph nam je iznad svega ostavio nepokolebljivu objavu – ne jednu, izoliranu objavu bez dokaza ili posljedica, i ne »blago nadahnuće koje se ulijeva u umove svih dobrih ljudi« posvuda, već *određeno, dokumentirano, stalno vodstvo od Boga.* Dobar prijatelj i vjeran učenjak među svecima posljednjih dana je to jasno objasnio: »U vrijeme kad su korijeni kršćanstva bili pod napadom sila prosvjetiteljskog racionalizma, Joseph Smith je [neosporivo i samostalno], kroz objavu, vratio moderno kršćanstvo ka njegovim korijenima.«[13]

Zahvaljujemo ti, o Bože, na proroku što nas vodi u ove posljednje dane, jer će mnogi od

tih dana biti vjetroviti i olujom nošeni.[15] Zavaljujemo za ono jutro u proljeće 1820. godine kad su se Otac i Sin u slavi ukazali četrnaestogodišnjem dječaku. Zahvaljujemo ti za ono jutro kad su Petar, Jakov i Ivan došli obnoviti ključeve svetog svećeništva i svih službi u tom svećeništvu. A u našem naraštaju zahvaljujemo ti za jutro 30. rujna 1961., ovog vikenda je 43 godine, kad je (tada) starješina Gordon B. Hinckley pozvan u apostolstvo, kao 75 čovjek u ovoj raspodjeli koji je tako imenovan. I tako to ide do dana poput ovoga i nastavit će se dok ne dođe Spasitelj.

U svijetu nemira i straha, političkog kaosa i moralnog opadanja, svjedočim da Isus jest Krist – da je on živi Kruh i živa Voda – sada i uvijek velika Stijena sigurnosti u našim životima, moćna Stijena Izraela, Sidro ove njegove živuće Crkve. Svjedočim o njegovim prorocima, vidiocima i objaviteljima koji čine neprekidan temelj te Crkve i svjedočim da su te službe i proroštva na djelu danas, pod vodstvom Spasitelja svih nas, u i za svaki potrebiti dan. Svjedočim o tim istinama i božanskom porijeklu ovog djela. *Ja sam* svjedok za njih u sveto ime Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKE

1. *History of the Church*, 2: 197.
2. LukA 6:12-13.
3. Efežanima 2:19-20.
4. Efežanima 4:12.
5. Helaman 5:12.
6. Hebrejima 3:1.
7. Helaman 5:12.
8. Cotton Mather, *Magnalia Christi Americana*, 1: 498.
9. Jonathan Edwards, *The Works of Jonathan Edwards,* 18: 89-90, 397-98.

10. Govor za Divinity School, 1838.

11. Louis Cassels, quoted in *Christianity Today*, 23. listopad 1970.

12. John Taylor, *Journal of Discourses*, 16: 371, naglasak dodan.

13. Vidi esej Richarda L. Bushmana »A Joseph Smith for the Twenty-First Century,« u *Believing History* [2004.]. Ti citati su sa 274. str., no esej bi trebalo pročitati u cjelini.

14. Vidi »Hvala Ti, o, Bože, na proroku,« *Pjesjarica,* br. 19.

Saturday Morning Session, October 2, 2004

Moć Božje ljubavi

Starješina John H. Groberg

iz predsjedništva Sedamdesetorice

Što to ima u pravoj ljubavi da toliko dotiče svako srce? Zašto jednostavni izraz »Volim te« zaziva sveopću radost?

Ljudi navode razne razloge, no pravi razlog je što je svaka osoba koja dođe na zemlju duhovni sin ili kćer od Boga. Budići da sva ljubav potječe od Boga, rođeni smo sa sposobnošću i željom da volimo i budemo voljeni. Jedna od najčvršćih veza koju imamo s našim predsmrtnim životom se odnosi na to koliko su nas Otac i Isus voljeli i koliko smo mi voljeli njih. Iako je preko našeg sjećanja postavljen veo, kad god osjetimo pravu ljubav, ona budi čežnju koja se ne može zanijekati.

Odgovor na istinsku ljubav dio je našeg bića. Mi se instiktivno želimo povezati ovdje s ljubavlju koju smo osjetili tamo. Tek kad osjetimo Božju ljubav i ispunimo svoja srca njegovom ljubavlju, mi možemo biti uistinu sretni.

Božja ljubav ispunjava beskonačnost prostora, stoga nema manjka ljubavi u svemiru, jedino u našoj voljnosti da učinimo što je potrebno kako bismo je osjetili. Da bismo to učinili, Isus je objasnio da moramo »'ljubi[ti] Boga svoga... svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom snagom svojom i svom pameću svojom' a 'svoga bližnjega kao samoga sebe!'« (Luka 10:27).

Što smo poslušniji Bogu, više želimo pomoći drugima. Što više pomažemo drugima, više volimo Boga.

Što smo neposlušniji Bogu i sebičniji, osjetit ćemo manje ljubavi.

Pokušavati pronaći trajnu ljubav bez poslušnosti Bogu je kao da pokušavate utažiti žeđ ispijajući praznu čašu – možete učiniti potrebne pokrete, no žeđ ostaje. Isto tako, pokušavati pronaći ljubav bez pomaganja i odricanja za druge je kao pokušati živjeti bez jela – to je protivno prirodnim zakonima i ne može uspjeti.

Ljubav mora postati dio nas.

Mormon je objasnio: »Ljubav je čista Kristova ljubav, a ona traje dovijeka. I tko se god nađe da je njome obuzet u posljednji dan, bit će dobro s njime. Stoga, ljubljena braćo moja, molite se Ocu svom odlučnošću srca da se onom ljubavlju ispunite kojom on obdari prave sljedbenike Sina svojega Isusa Krista.« (Moroni 7:47 – 48)

Bog nam želi pomoći da osjetimo njegovu ljubav – gdje god da se nalazimo. Dopustite da vam navedem primjer.

Kao mladi misionar bio sam dodijeljen malenom otoku od oko 700 stanovnika u udaljenom području Južnog Pacifika. Vrućina je bila teška, komarci užasni, posvuda je bilo blata, jezik nemoguć za razumjeti, a hrana je bila – recimo drugačija.

Nakon nekoliko mjeseci, naš otok je pogodila snažna oluja. Razaranje je bilo strahovito. Usjevi su bili uništeni, životi oduzeti, kuće otpuhane, a telegrafska postaja, naša jedina veza s vanjskim svijetom, bila je razorena.

Maleni državni brod obično je dolazio jednom ili dvaput mjesečno, pa smo rasporedili smo hranu koju smo imali da nam traje četiri do pet tjedana nadajući se da će brod doći. No brod nije došao. Iz dana u dan postajali slabiji. Bilo je mnogo dobrote, no kako su šesti i sedmi tjedan prolazili uz vrlo malo hrane, naša se snaga znatno smanjila. Moj suradnik koji je bio domorodac, Feki, pomogao mi je kako god je mogao, no početkom osmog tjedna nisam imao snage. Samo sam sjedio u hladovini drveta te molio, čitao Pisma i proveo mnogo sati razmišljajući o vječnosti.

Deveti tjedan je protekao s malo vanjske promjene. Ipak, dogodila se velika unutarnja promjena. Osjetio sam Gospodinovu ljubav dublje nego ikad prije i iz prve ruke naučio da je njegova ljubav »od svega najpoželjnije... Da, i u duši na najveću radost«. (1. Nefi 11:22 – 23)

Do tada sam postao »kost i koža«. Sjećam se da sam gledao s dubokim poštovanjem kako mi srce lupa, pluća dišu i razmišljao sam kako je veličanstveno tijelo Bog stvorio kako bi udomio naš jednako veličanstven duh! Pomisao na trajno sjedinjenje tih dvaju elemenata, omogućeno kroz Spasiteljevu ljubav, pomirbenu žrtvu i uskrsnuće, bila je toliko nadahnjujuća i umirujuća da je svaka fizička neugoda iščezla u zaborav.

Kad shvatimo tko je Bog, tko smo mi, koliko nas voli i koji je njegov naum za nas, strah nestaje. Kad steknemo najmanji uvid u te istine, naša zabrinutost za svjetovne stvari iščezava. Pomisao da mi zapravo nasjedamo na Sotonine laži da su moć, slava ili bogatstvo važni, uistinu je smiješna – to jest, bila bi kad ne bi bila žalosna.

Naučio sam da kao što rakete moraju pobijediti silu gravitacije kako bi se vinule u svemir, tako i mi moramo pobijediti svjetovnu gravitaciju kako bismo se vinuli u vječne sfere razumijevanja i ljubavi. Shvatio sam da je moj smrtni život mogao tamo završiti, no nije bilo panike. Znao sam da će se život nastaviti - ovdje ili ondje, nije bilo važno. ono što je bilo važno je koliko sam ljubavi imao u svojem srcu. Znao sam da mi je trebalo više! Znao sam da je naša radost nerazmrsivo vezana uz našu sposobnost da volimo.

Dok su te misli ispunjavale i uzdizale moju dušu, postepeno sam postao svjestan uzbuđenih glasova. Oči mog suradnika Fekija su blistale kad je rekao: »Kolipoki, brod je stigao i pun je hrane. Spašeni smo! Zar nisi uzbuđen?« Nisam bio siguran, no budući da je brod došao, to mora da je bio Božji odgovor i zato sam bio sretan. Feki mi je dao nešto hrane i rekao: »Evo, jedi.« Oklijevao sam. Pogledao sam u hranu. Pogledao sam Fekija. Pogledao sam u nebo i

zatvorio oči.

Osjetio sam nešto vrlo duboko. Bio sam zahvalan što će se moj život ovdje nastaviti; ipak, osjetio sam i tugu – tajanstven osjećaj odgode, kao kad tama prekrije prekrasne boje savršenog zalaska sunca i shvatite da morate pričekati slijedeću večer da ponovo uživate u toj ljepoti.

Nisam bio siguran da želim otvoriti svoje oči, dok nisam shvatio da je Božja ljubav promijenila sve. Vrućina, blato, komarci, ljudi, jezik, hrana – više nisu bili izazov. Oni koji su mi pokušali naškoditi više nisu bili moji neprijatelji. Svatko je bio moj brat ili sestra. Biti ispunjen Božjom ljubavlju *je* najveća radost i vrijedno je cijene.

Zahvalio sam Bogu na dragocjenom vremenu i mnogim podsjetnicima na svoju ljubav – sunce, mjesec, zvijezde, zemlja, rođenje djeteta, osmijeh prijatelja. Zahvalio sam mu za Pisma, za molitvu i za najsvetiji podsjetnik na njegovu ljubav – sakrament.

Naučio sam da dok pjevamo sakramentalne pjesme s pravom nakanom, riječi poput: »O velike li mudrosti i ljubavi!« ili »Nježno, nježno nas on ljubi, i mi moramo ljubiti njega« (*Hymns*, br 195, 194), naša će srca bujati u ljubavi i zahvalnosti. Dok iskreno slušamo sakramentalne molitve, riječi poput:»uvijek ga se spominjati«, »obdržavati zapovijedi njegove«, »da Duh njegov uvijek bude s njima« (NiS 20:77, 79), to će ispuniti naša srca prevladavajućom željom činimo bolje. Kad blagujemo od kruha i vode skršenim srcem i slomljenim duhom, znam da možemo osjetiti, pa čak i čuti najčudesnije riječi:»Volim te. Volim te.«

Mislio sam da nikad neću zaboraviti te osjećanje, no gravitacija svijeta je snažna i skloni smo posklizavanju. No Bog nas nastavlja voliti.

Nekoliko mjeseci nakon što sam povratio snagu, uhvatila nas je još jedna silovita oluja, no ovaj put na moru. Valovi su postali tako veliki da su prevrnuli naš mali brod, bacajući nas

troje u divlji, pomahnitali ocean. Kad sam se našao usred žestokog mora, bio sam iznenađen, preplašen i pomalo srdit.»Zašto se to dogodilo?« Pomislio sam.»Ja sam misionar. Gdje je moja zaštita? Misionari ne bi trebali plivati.«

No morao sam plivati ako sam htio preživjeti. Svaki put kad sam se žalio našao sam se pod vodom, tako da nije trebalo dugo da se prestanem žaliti. Situacija je takva kakva je i prigovaranje ne pomaže. Trebao mi je svaki djelić snage da održim glavu iznad vode i dođem do obale. Kao izviđač, bio sam prilično dobar plivač, no s vremenom su me vjetar i valovi počeli iscrpljivati. Nisam prestao pokušavati, no dogodilo se da se moji mišići jednostavno nisu mogli kretati.

U srcu mi je bila molitva, no počeo sam tonuti. Dok sam tonuo, što mi je moglo biti posljednje, Gospodin je u moje srce i um ulio duboki osjećaj ljubavi za jednu osobitu osobu. Kao da sam je mogao vidjeti i čuti. Iako je bila udaljena 8000 milja, moć te ljubavi je preletjela te milje, prošla vrijeme i prostor, posegnula prema dolje i povukla me – uzdigla iz dubine tame, očaja i smrti i izvukla me na svjetlo, u život i nadu. S iznenadnom provalom energije dospio sam do obale, gdje su bili moji suputnici. Nikada nemojte podcijeniti moć prave ljubavi jer ona ne poznaje prepreke.

Kad smo ispunjeni Božjom ljubavlju, možemo učiniti, vidjeti i razumjeti stvari koje inače ne bismo činili, vidjeli ili razumjeli. S njegovom ljubavi možemo izdržati bol, svladati strah, lako oprostiti, obnoviti snagu te blagosloviti i pomoći drugima na način koji bi i nas iznenadio.

Isus Krist bio je ispunjen neshvatljivom ljubavi dok je trpio nezamislivu bol, okrutnost i nepravdu za nas. Kroz svoju ljubav za nas, uzdigao se iznad svih inače nepremostivih prepreka. Njegova ljubav ne poznaje prepreke. On nas poziva da ga slijedimo i blagujemo od njegove beskonačne ljubavi, kako bismo se i mi mogli uzdići iznad boli, okrutnosti i nepravde ovoga

svijeta te pomoći, oprostiti i blagosloviti.

Znam da on živi, znam da nas voli. Znam da možemo osjetiti njegovu ljubav ovdje i sad. Znam da je njegov glas savršeno blag koji prodire u samu srž. Znam da se smiješi i da je ispunjen sa suosjećanjem i ljubavlju. Znam da je ispunjen nježnošću, dobrotom, milošću i željom da pomogne. Volim ga svim svojim srcem. Svjedočim da kad smo spremni, njegova čista ljubav putuje trenutačno kroz vrijeme i prostor, poseže prema dolje i izvlači nas iz dubina bilo koje tame burnog mora, grijeha, tuge, smrti ili očaja s kojim se možemo suočiti, i dovest će nas na svjetlo, u život i vječnu ljubav. U ime Isusa Krista. Amen.

Saturday Morning Session, October 2, 2004

MIR I ISCJELJENJE VAŠOJ DUŠI

Starješina Dale E. Miller

iz Sedamdesetorice

Mi održavamo mnogo sastanaka malog odbora u sjedištu Crkve. Početkom ove godine na jednom od tih sastanaka, Starješina Neal A. Maxwell je pažljivo slušao prezentaciju o razvoju lokalnog vodstva. Pred kraj sastanka, starješina Maxwell je upitao: »Možemo li učiniti više kako bismo pomogli biskupima da svecima udijele mir i iscjeljenje?« Bio sam zainteresiran da saznam nešto više o njegovoj brizi, pa je, neposredno prije njegove smrti, u intimi svojeg ureda, starješina Maxwell je objasnio svoju zabrinutost i nauk glede primanja mira i iscjeljenja. Potaknuo me je da podijelim to s članovima Crkve.

Starješina Maxwell je bio i ostao predivan primjer nesebične ljubavi. Njegova briga za druge proizlazi iz same srži, pogotovo prema onima u fizičkoj i duhovnoj patnji. Tko god je izašao iz njegovog ureda, nije mogao a da ne bude predaniji kako bi postao više poput Krista. Postavio je mjerilo za svakoga od nas. Volio je Spasitelja. On je uistinu bio pravi apostol i sljedbenik. Nedostaje nam.

Dao je predivan uvid u to kako potpuni mir i iscjeljenje dolaze jedino kroz potpuno obraćenje duše. Govorio je kako je davno naučio od predsjednika Marion G. Romneya o koracima potpunog obraćenja. Citirao je govor s općeg sabora u kojem je predsjednik Romney citirao Spasiteljeve riječi upućene Petru: »Ali ja sam molio za te da tvoja vjera ne malakše. Tako i ti, kad se jedanput vratiš k meni, učvrsti braću svoju.« (Luka 22:32) Predsjednik Romney je rekao:»Čini se da članstvo u Crkvi i obraćenje nisu neophodno sinonimi. Biti obraćen, na način na koji koristimo taj izraz, i imati svjedočanstvo, nisu neophodno ista stvar. Svjedočanstvo

dolazi kad Sveti Duh udijeli potvrdu o istini iskrenom tragaču. Dirljivo svjedočanstvo okrepljuje vjeru, to jest, potiče pokajanje i poslušnost zapovijedima. Obraćenje, s druge strane, je plod, ili nagrada, za pokajanje i poslušnost.« (vidi Marion G. Romney u Izvješću sa sabora, listopad 1963., 24; ili Improvement Era, prosinac 1963., 1066).

Obraćenje obično ne dolazi odjednom, iako nam Pisma navode neke dramatične zapise. Ono dolazi u stadijima, dok osoba ne postane nova osoba u srcu. Biti »ponovo rođen« je izraz iz Pisama. Odnosi se na promjenu razmišljanja i osjećanja. (Vidi Marion G. Romney u Izvješću sa sabora, listopad 1963., 24).

U Mormonovoj knjizi čitamo o Enošu, čija je duša gladovala za većom spoznajom o učenjima njegovog oca glede vječnog života. Nakon dana i noći neprekinute molitve, došao mu je glas koji je rekao: »Enoše, grijesi su ti oprošteni, i bit ćeš blagoslovljen.« Enoš je zapisao: »A ja, Enoš, znadoh da Bog ne može lagati. Moja krivnja bijaše, dakle, izbrisana.« (Enoš 1:5 – 6)

Mi imamo zapis proroka Alme Mlađeg u kojem pripovijeda svoje obraćeničko iskustvo svom sinu Helamanu. Ispričao je o dolaženju do dramatičnog shvaćanja svojih prošlih grijeha i pogrešaka, priznajući svoju pobunu protiv Boga. Zatim se sjetio svojeg oca, Alme, koji je naviještao dolazak Isusa Krista, Sina Božjeg. Isus će doći da pomiri za grijehe svijeta. Citiram: »A kad *um* moj prihvati tu misao, zavapih u *srcu* svojemu: O Isuse, ti Sine Božji, smiluj se meni koji sam u žuči pregorkoj i opasan vječnim verigama smrti.« Alma je iskusio vječnu bol i krivnju, no shvatio je da je izlaz moguć kroz pomirenje. Alma nastavlja: »I eto, gle, kad to pomislih, ne mogoh se više sjetiti boli svojih, da, ne lomih se više u sjećanju na grijehe svoje. O, kolike li radosti, i kako li čudesno svjetlo spazih. Da, duša mi se ispuni radošću tako silnom kakva bijaše i moja bol.« (Vidi Alma 36:12 – 20; kurziv dodan).

Alma je otkrio da je njegova duša iscijeljena spoznajom da će Isus doći i uzeti sve njegove grijehe. Kako je njegova duša je bila iscijeljena, pronašao je mir u sebi. Almu su toliko obuzeli učinci tog obraćenja da je ponovio osjećaje Helamanu: »Da, kažem ti, sine moj, da ne može biti ništa tako silovito i gorko kao što bijahu boli moje. Da, i *opet, kažem ti, sine moj*, s druge pak strane, ne može biti ništa tako silovito i slatko kao što bješe radost moja.« (Alma 36:21, kurziv dodan). Podučavao je svojeg sina trajnom miru i radosti, baš kao što je to učinio Enošev otac. U tome je obrazac po kojem očevi podučavaju svoju djecu o pomirenju i vječnom životu. To je obrazac za sve očeve danas.

Nekoliko poučnih točaka dolaze u misli o Alminom obraćenju:

1. Poput Enoša, imao je jasnu svijest i krivnju za grijehe koji su uvrijedili Boga.

2. Poput Enoša, sjetio se učenja svojeg oca – obećanog pomirenja za grijehe, kroz Isusa Krista.

3. Poput Enoša, osobno je vapio u molitvi za svoju dušu.

4. Iskusio je čudo pomirenja do tog nivoa da se više nije mogao prisjetiti svojih boli zbog grijeha niti osjećati krivnju. Iscjeljenje njegove duše bilo je potpuno, pročišćujuće iskustvo, i za um i za srce. Radost je zamijenila gorčinu. Postao je novi čovjek, ponovo rođen od Duha. Poput Enoša, odmah je posvetio svoju pažnju na služenje Gospodinu i bližnjima.

Hoće li Gospodin učiniti za nas ono što je učinio za Enoša i Almu?

C. S. Lewis je to ovako opisao: »Bog svakom od nas može posvetiti beskonačnu pažnju. On se ne mora nositi s nama u mnoštvu. Vi ste toliko jedan na jedan s njim kao da ste jedino biće koje je ikad stvorio. Kad je Krist umro, umro je za vas kao pojedinca kao da ste jedini muškarac (ili žena) na svijetu.« (The Quotable Lewis, obradili Wayne Martindale i Jerry Root [1990.], 248).

Postoje li zapisi u Pismima o takvom obraćenju koji se događa svecima? Imamo brojne primjere. Zapis o svecima u vrijeme kralja Benjamina će to prikazati. Čitamo o reakcijama svetaca nakon što su poslušali svojeg kralja i proroka dok ih podučava zapovijedima i o pomirenju Isusa Krista:

»A svi oni u glas poviču govoreći: Da, vjerujemo svim riječima koje nam ti izgovori. A uz to *znademo da su sigurne i istinite, zbog Duha Gospoda Svemogućega koji izvede u našim srcima snažnu promjenu, odnosno u srcima našim* te više sklonosti nemamo činiti zlo, već neprestance dobro činiti...

I voljni smo sklopiti savez s Bogom našim da činimo volju njegovu, i poslušni budemo zapovijedima njegovim u svemu što nam zapovijedi kroz sav ostatak dana naših.« (Mosija 5:2, 5; kurziv dodan).

Primijetit ćete da su njihove riječi vrlo slične obećanjima koje sklapate u savezu krštenja. (vidi NiS 20:37)

Blagoslovi i obećanja obraćenja se primaju savezom kroz krštenje i potvrdu i sve svećeničke i hramske uredbe. Zatim kroz stalno pokajanje, poslušnost i vjerno obdržavanje sklopljenih saveza, plodovi obraćenja će rasti i razvijati se u životu pojedinca. Kad obraćenje sazre i održi se kroz djelovanje Svetog Duha, mir i iscjeljenje pohađaju dušu.

Netko je jednom upitao predsjednika Romneya kako osoba može znati je li se obratila. Predsjednik Romney je odgovorio: »Ona može biti uvjerena u to kad se njezina duša iscijeli moću Svetog Duha. Kad se to dogodi, ona će to prepoznati po tome kako se osjeća, jer će se osjećati kao Benjaminov narod kad su primili oprost od grijeha. Zapis kazuje: '...Duh Gospodnji spusti se na njih, a oni se ispuniše radošću primivši otpust grijeha svojih, i umirenje savjesti...'.«

(Mosija 4:3) (Vidi Marion G. Romney u Izvješću sa sabora, listopad 1963., 24; ili Improvement Era, prosinac 1963., 1066).

Petar opisuje što se događa kod potpunog obraćenja: Mi postajemo »dionici božanske naravi«. (2. Petrova 1:4; vidi također stihove 1 – 3, 5 – 9).

Kroz iskustvo potpunog obraćenja mi uistinu osobno upoznajemo i osjećamo narav i veličinu Boga. To je sredstvo po kojem postajemo ne samo sluge Gospodinu, već i njegovi prijatelji. Svecima u razdoblju rane obnove, Gospodin je definirao svoj odnos s njima: »I, opet, kažem vam, prijatelji moji, jer odsele ću vas zvati prijateljima svojim.« (NiS 84:77)

Na posljednjem općem saboru u listopadu, starješina Jeffrey R. Holland nas je podučio i podijelio svoje osjećaje glede veličine i naravi Božje. Govorio je o vječnoj važnosti poznavanja Oca Boga i njegovog Sina, Isusa Krista. Citirao je poznati stih iz

Spasiteljeve posredničke molitve:»A ovo je vječni život: spoznati tebe, jedino pravog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista.« (Ivan 17:3) Također je citirao manje poznatu izjavu proroka Josepha Smitha: »Prvo 'načelo' evanđelja je zasigurno poznavati narav Boga. Želim da ga svi znate i da se upoznate s njim.« (History of the Church, 6:305)

Poznavanje Boga i postajanje njegovim prijateljem dolazi s procesom obraćenja. Enoš je to otkrio. Alma također. Podanici kralja Benjamina su to otkrili. Dostupno je svima koji će se pokajati i slušati zapovijedi. To obraćenje je intimno i snažno osobno iskustvo. Ono ovisi o odnosima. Ono uključuje buđenje Duha Kristova, koji je u svim muškarcima i ženama. (NiS 88:11; NiS 84:45 – 46) Ono uključuje buđenje osjećaja Duha Svetog u nama, vodeći nas k svjedočanstvu o istini. Ono uključuje primanje dara Duha Svetoga nakon prihvaćanja saveza krštenja. Dar Duha Svetog nas vodi i tješi u našem sljedbeništvu, približavajući nas Spasitelju.

Spasitelj, zauzvrat, je naš zastupnik pred Ocem i kroz našu vjernost on će nas odvesti Ocu kako bismo postali subaštinici Kristovi. (vidi Ivan 14:6; Rimljanima 8:17; NiS 45:3 – 5)

Imamo bogato nasljeđe velebnih učenja i razmišljanja koja su nam ostavili sveti proroci. Oni su uistinu Božji glasnici koji vode njegovu djecu u spasenje i vječni život.

Njihova svjedočanstva služe da osnaže našu vjeru. Molim vas da slušate njihove riječi i svjedočanstva. Ona će vam pomoći na putu ka miru i iscjeljenju za vašu dušu.

Dajem vam svoje osobno svjedočanstvo da je Duh Gospodnji stvaran i nepogrešiv. Svjedočim da je moguće upoznati Oca i Sina i da vas vole. Ja osjećam tu ljubav kroz moć Duha. O ovim istinama svjedočim u sveto ime Isusa Krista. Amen.

Saturday Morning Session, October 2, 2004

Mirna savjest i miran um

Starješina Richard G. Scott

iz Zbora dvanaestorice apostola

U ovim vremenima nesigurnosti toliko je puno jada, tjeskobe i patnje po cijelom svijetu koji bi se mogli izbjeći razumijevanjem i primjenom istine. Za mnoge, olakšanje i sreća mogu doći razumijevanjem odnosa između mirne savjesti i mirnog uma te živeći po načelima na kojima su oba blagoslova utemeljena.

Bog želi da svatko od njegove djece uživa uzvišene blagoslove mira savjesti.[1] Spokojna savjest doziva slobodu od tjeskobe, tuge, krivnje, srama i samo-osuđivanja. Ona daje temelj za sreću. To je stanje ogromne vrijednosti, no tek je nekolicina na zemlji koji je uživaju. Zašto? Najčešće zato što su načela na kojima se mir savjesti temelji ili neshvaćena ili neprimjereno slijeđena. Moj je život bio toliko bogato podaren mirom savjesti da mogu podijeliti uvide u to kako se može zadobiti.

Mir savjesti je osnovni sastavni dio vašeg mira uma. Bez mira savjesti ne možete imati pravi mir uma. Mir savjesti odražava vašu nutrinu i kontrolira se s onim što osobno činite, a može doći samo od Boga kroz pravedan i poslušan život.

Drukčije ne može postojati. S druge strane, na mir uma najčešće utječu vanjske sile poput brige za dijete koje je skrenulo s puta, ekonomskih pritisaka, stvarnih ili umišljenih uvreda, svjetskih uvjeta koje se pogoršavaju ili kad imamo više za obaviti nego vremena da to obavimo.

Nemiran um je privremen, prolazan. Mir uma se obnavlja rješavanjem vanjskih sila koje ga uznemiruju. No nije tako sa uznemirenom savjesti jer je ona nepopustljiv, uvijek prisutan,

stalan podsjetnik na potrebu da se isprave vaše prošle greške, riješe uvrede drugih ili pokaje od prijestupa.

Uznemirena savjest može biti privremeno maskirana fizičkim poticajem uma i tijela kada se osoba prepusti kušnjama alkohola, droga, pornografije i gore. Sve to na račun povećanog apetita za lažnim naporima da se smiri bolna savjest uz rizik natovarenih, nepopustljivih ovisnosti. Postoji bolji način da se obnovi mir savjesti.

Sposobnost posjedovanja nemirne savjesti dar je od Boga kako bi vam pomogao u ovom smrtnom životu. Načelno rezultira od utjecaja Svjetla Kristova na vaš um i srce. Svjetlo Kristovo je ta božanska moć ili utjecaj koji isijava od Boga preko Isusa Krista.[2] Daje svjetlo i život svim stvarima. Potiče sve razumne pojedince diljem zemlje da razlikuju istinu od greške, ispravno od krivog. Aktivira vašu savjest.[3] Njegov utjecaj može oslabiti kroz prijestup i ovisnost te se može obnoviti kroz pravilno pokajanje. Svjetlo Kristovo nije osoba. Ono je moć i utjecaj koji dolazi od Boga i kada ga se slijedi može uputiti osobu da se kvalificira za vodstvo i nadahnuće Duha Svetoga.

Dobro je zapamtiti da čak i s mirom savjesti možete imati privremena razdoblja kada je vaš mir uma prekinut vanjskim brigama. Vaše razumijevanje uzroka može olakšati većinu pritiska kojeg oni stvaraju. Dok se vaš osobni život usklađuje s Gospodinovim naučavanjima, možete tražiti njegovu pomoć u rješavanju uznemirujućih problema. Time će vaša vjera u Gospodina i njegova naučavanja dovesti do mira uma. Vaši će napori biti stepenice prema većem osobnom rastu kada se pronađu rješenja koja vode duh. Uz njihovo rješenje, takvi izazovi mogu često donijeti blagoslove drugima kada su njihove potrebe izazvale uznemirujuće osjećaje u vašem umu.

U sažetku, možete ponovo zadobiti mir savjesti kajući se od osobnih prijestupa koji vam

uzrokuju unutrašnji nemir. Tad se mir uma može osigurati rješavanjem vanjskih pritisaka koji vam uzrokuju privremenu tjeskobu, brigu i uznemirenost. Ipak koliko god pokušavali nećete naći trajnu sreću dok, kroz pokajanje, ne zadovoljite osobno prekršen zakon kako bi vratili mir uznemirenoj savjesti.

Bilo da ste osoba koja prepoznaje potrebu za pokajanjem i teško vam je to učiniti ili ste osoba koja se pita da li se dovoljno pokajala za potpuni oprost, može vam pomoći da ponovno pregledate neka temeljna načela na kojima je mir savjesti utemeljen.

Prekršeni zakon zbog grijeha ili prijestupa uzrokuje tjeskobu uma i srca zbog povrijeđene savjesti. Znajući kako će sva njegova duhovna djeca, osim njegovog Jedinorođenca, Isusa Krista, nenamjerno ili namjerno prekršiti njegove zakone, naš je Vječni Otac osigurao način da se isprave posljedice takvih djela. Bilo da su prekršaji veliki ili mali, rješenje je isto: potpuno pokajanje kroz vjeru u Isusa Krista i njegovo pomirenje s poslušnošću njegovim zapovijedima. Kada je potrebno, potpuno pokajanje zahtijevati će djelovanje s vaše strane. Ukoliko niste upoznati s klasičnim koracima pokajanja poput *priznanja i odbacivanja grijeha, obnove, poslušnosti i traženja oprosta*, razgovarajte s biskupom ili proučite majstorsko djelo predsjednika Kimballa, *The Miracle of Forgiveness.* Uz ispunjavanje tih uvjeta povratak vašeg mira savjesti biti će ubrzan pomnom pažnjom ka drugom koraku koji se ponekad ne prepoznaje. Spasitelj je jasno rekao da, kako bi zadobili oprost, morate oprostiti drugima što su vas uvrijedili.

> Ja, Gospod, oprostit ću komu oprostiti hoću, no od vas se traži da praštate svim ljudima. I morate reći u srcima svojim - Nek Bog presudi između mene i tebe i naplati tebi po djelima tvojim.[5]
>
> **Kad stojite i molite, oprostite ako što imate protiv koga, da i vama Otac vaš nebeski oprosti vaše grijehe. [No, ne oprostite li, neće ni vaš Otac koji je na**

nebu oprostiti vaše grijehe.][6]

Ako vam je kao nevinoj žrtvi navedena ozbiljna nepravda, ne gajite osjećaje mržnje i ljutnje na ono što se čini nepravednim. Oprostite prijestupniku čak i kada ste nevini. To može zahtijevati ogromni napor s vaše strane. Takav je oprost vrlo težak, ali je siguran put ka miru i izlječenju. **Ukoliko je potrebna disciplinska mjera za ozbiljan prijestup protiv vas, prepustite to Crkvi i građanskim vlastima. Ne teretite svoj život s mislima o osveti. Gospodinov mlin pravde polagano melje no melje iznimno dobro. U Gospodinovom sistemu nitko neće izbjeći posljedice neriješenih prekršaja njegovih zakona. U njegovo vrijeme i na njegov način tražiti će se puna naplata za neraskajana zla djela.**

Od svih neophodnih koraka do pokajanja, svjedočim kako je za vas od presudne važnosti da imate uvjerenje da oprost dolazi po i kroz Isusa Krista. Bitno je da znate kako vam samo po njegovim uvjetima može biti oprošteno. Primit ćete pomoć dok živite po vjeri u Krista.[7] To znači da vjerujete njemu i njegovim naučavanjima. Sotona bi htio da vjerujete kako se ozbiljan prijestup ne može u potpunosti prevladati. Svjedočim da je Spasitelj dao svoj život kako bi se kroz pokajanje učinci svih prijestupa mogli zaboraviti, osim prolijevanja nevine krvi i nijekanja Duha Svetoga.[8]

Plod istinskog pokajanja je Božji oprost koji otvara vrata kako bi se primili svi savezi i uredbe omogućene na ovoj zemlji te da se uživa u rezulitrajućim blagoslovima. Kada je pokajanje potpuno i osoba je očišćena, dolazi nova vizija života i njegovih veličanstvenih mogućnosti. **Kako je predivno Gospodinovo obećanje: »Evo, tko se god obrati od grijeha svojih, tomu je oprošteno, i ja, Gospod, više ih se ne spominjem.«[9] Gospodin je i uvijek će biti vjeran svojim riječima.**

Ukoliko imate uznemirenu savjest zbog prekršenih zakona, preklinjem vas, vratite se. Vratite se

hladnim, osvježavajućim vodama osobne čistoće. Vratite se toplini i sigurnosti ljubavi Nebeskog Oca. Vratite se vedrini i miru savjesti koji dolaze iz življenja po Božjim zapovjedima.

Mogu li predložiti put natrag? Možete početi sami i nastaviti vlastitim tempom. Pozivam vas da pažljivo proučavate Mormonovu knjigu. Mnogi stihovi u Pismima pokazuju kako su drugi prešli prepreke ka pokajanju. Na primjer, Alma govori Šiblonu:

> Tri dana i tri noći bijah ja u pregorkoj boli i tjeskobi duševnoj, i nikako, sve dok ne prizvah Gospodina Isusa Krista za smilovanje, ne dobih otpust grijeha svojih. No…zavapih k njemu i nađoh mir duši svojoj.
>
> A sad, sine moj, kazah ti ovo da naučiš mudrost, da naučiš od mene kako drugoga puta nema ili sredstva kojim bi se čovjek spasio, doli jedino u Kristu i po njemu. **Gle, on je život i svijetlo svijeta.**[10]

Iz ovih stihova možete vidjeti da patnja ne donosi oprost. On dolazi kroz vjeru u Krista i poslušnost njegovim naučavanjima tako da njegov dar otkupljenja može ostvariti svoje čudo. On poziva:

> Evo, dođoh…da svijetu donesem otkupljenje, da spasim svijet od grijeha.
>
> Tko se, dakle, obrati i dođe k meni kao malo dijete, primit ću ga…obratite se, dakle, i dođite k meni…i spasite se.[11]

Primijenite ono što vas Mormonova knjiga podučava. Razmišljajte o stihovima koji govore o Spasitelju. Moleći se težite da ga spoznate. Tražite svog Oca da ojača vašu vjeru u njegovog sina i da vam da moć da slušate njegove zapovijedi. Kada ste spremni, zatražite pomoć vašeg biskupa da vam pomogne završiti proces pokajanja. Tada možete imati mir savjesti i uvjerenje da vam je Gospod oprostio.

Mi vas volimo. Trebamo vas. Molimo vas, vratite se. Nemojte čekati da sve bude u savršenom redu. Hodat ćemo uz vas. Volimo vas. Molimo vas, vratite se.

Ako ste osoba koja si ne može oprostiti za ozbiljne prošle prijestupe, čak i kada vas je sudac u Izraelu uvjeravao da ste se pravilno pokajali, ako se osjećate primorani da se opetovano osuđujete i trpite, često se prisjećajući detalja prošlih pogrešaka, preklinjem vas svom svojom dušom da duboko razmotrite ovu Spasiteljevu izjavu:

> Evo, tko se god obrati od grijeha svojih, tomu je oprošteno, i ja, Gospod, više ih se ne spominjem.
>
> Po ovomu poznate da li se čovjek obratio od grijeha svojih – evo, ako ih ispovjedi i ako ih se okani.[12]

Nastaviti trpjeti nakon pravilnog pokajanja nije potaknuto Spasiteljem već gospodarom prevare čiji je cilj da vas sveže i zarobi. Sotona će vas prisiljavati da nastavite opetovano proživljavati detalje prošlih pogrešaka znajući da takve misli postižu da oprost izgleda nedostiživim. **Na taj način Sotona pokušava svezati konopce na um i tijelo kako bi s vama manipulirao kao s lutkom.**

Svjedočim da kada je biskup ili predsjednik ogranka potvrdio kako je vaše pokajanje dovoljno, znajte da je vaša poslušnost dopustila pomirenju Isusa Krista da zadovolji zahtjevima pravde za zakone koje ste prekršili.

Stoga ste sada slobodni. Molim vas, vjerujte u to. Da opetovano trpite uznemirujuće učinke grijeha nakon prikladnog pokajanja je, iako nenamjerno, nijekanje učinkovitosti Spasiteljevog pomirenja za vas.

Kada je sjećanje prošlih pogrešaka navrlo na Amonov um, okrenuo je svoje misli ka Isusu Kristu i čudu oprosta. Tada je njegova patnja zamijenjena radošću i zahvalnošću za Spasiteljevu ljubav

i oprost. Molim vas, idite i činite isto. Učinite to sada kako bi mogli uživati u miru savjesti i miru uma sa svim pratećim blagoslovima. U ime Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKE

1. Vidi Mosija 4:2-3
2. Topical Guide (TG) The Light of Christ.
3. Moroni 7:16
4. TG. Ivan 1:9, NiS 84:46-47
5. NiS 64:10-11.
6. Marko 11:25-26.
7. Vidi Alma 11:40; 2. Nefi 9:22-24.
8. Neoprostivo – vidi NiS 76:31-37: 132:27; Alma 39:6; Hebrejima 6:4-8;
   Neoprostivo – vidi NiS 42:10
9. NiS 58:42.
10. Alma 38:8-9.
11. 3 Nefi 9:21-22.
12. NiS 58:42-43.

Saturday Morning Session, October 2, 2004

Gdje da zauzmem svoj stav?

Predsjednik James E. Faust

drugi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Moji dragi braćo, sestre i prijatelji, predsjednik Hinckley nas je podsjetio da su »zlatne godine« ispunjene s više olova nego zlata. Iz tog razloga vam se danas obraćam sjedeći. Oporavljam se od iskliznuća diska koji uzrokuje uklještenje živca. Rečeno mi je da s vremenom mogu očekivati potpuni oporavak.

Duboko sam zahvalan za blagoslove koji su sišli na svijet kroz veličanstvenu službu naše preminule braće, starješine Neala A. Maxwella i Davida B. Haighta iz Vijeća dvanaestorice apostola. Naš gubitak je velik.

Ponizno se molim ovog jutra da mogu biti shvaćen, a ne neshvaćen. U svijetu s povećanom nepravdom, kako bismo preživjeli i pronašli sreću i radost, bez obzira na budućnost, moramo zauzeti čvrst stav uz Gospodina. Trebamo pokušati biti vjerni svaki sat svakog dana tako da se naš temelj povjerenja u Gospodina neće nikad potresti. Moja poruka je poruka nade i savjeta onima koji se mogu pitati zbog naizgled nepravedne raspodjele boli, patnje, nesreća i tuge. Neki mogu upitati:

»Zašto sam rođen s tjelesnim ili umnim ograničenjima?«

»Što sam učinio da zaslužim ovu žalost?«

»Zašto je moj otac morao pretrpjeti toliko nakon okrutnog, onesposobljujućeg moždanog udara?

Bio je pravedan čovjek i uvijek vjeran i odan Gospodu i njegovoj Crkvi.«

»Zašto sam morao dvaput izgubiti svoju majku - jednom zbog pošasti Alzheimerove bolesti i drugi put zbog smrti? Bila je poput anđela.«

»Zašto je Gospod dozvolio da naša mala djevojčica umre? Bila je tako dragocjena i mi smo je toliko voljeli.«

»Zašto Gospod nije odgovorio na naše molitve onako kako smo zaželjeli?«

»Život nije fer. Poznajemo neke ljude koji su učinili vrlo loše stvari, no oni naizgled i dalje imaju sve što požele ili trebaju.«

Dr. Arthur Wentworth Hewitt je naveo neke razloge zašto dobri ljudi pate kao i opaki: »*1.* Ne znam. *2.* Možda nismo tako nevini kao što mislimo; no *3.* ...Vjerujem da je to zato što *nas* Bog voli mnogo više nego što voli našu sreću. Kako to? Ako bi na temelju osobne koristi ili nagrade ovdje i sad svi dobri uvijek bili sretni, a svi opaki patili (umjesto kao što se često događa upravo suprotno), bilo bi to najlukaviji način da se uništi karakter.«[1] Predsjednik Kimball naveo je sljedeće pronicljivo objašnjenje:

> »Kad bi bol, patnja i potpuna kazna trenutno slijedila činjenje zla, nijedna duša ne bi ponovila zlodjelo. Ako bi radost, mir i nagrade bile odmah dane dobročinitelju, ne bi bilo zla - svi bi činili dobro, no ne zbog ispravnosti činjenja dobra. Ne bi postojao ispit snage, ne bi bilo razvoja osobnosti, porasta moći, slobode izbora... Također ne bi bilo radosti, uspjeha, uskrsnuća, vječnog života i božanstva.«[2]

Naša ljubav prema Bogu mora biti čista, bez sebičnih nakana. Čista Kristova ljubav mora biti motiv naše odanosti.

Sva ova patnja bila bi nepravedna kad bi sve završilo smrću, no nije tako. Život nije igrokaz od jednog čina. Ima tri čina. Imali smo prošli čin dok smo bili u predsmrtnom svijetu; sada smo sadašnjem činu, koji je smrtnost; i imat ćemo budući čin, kad se vratimo Bogu.[3] Isus je

obećao: »U kući Oca moga ima mnogo stanova.«[4] Poslani smo u smrtnost radi ispita i kušnji. Gospodin je objasnio Abrahamu: »I tako ćemo ih iskušati da vidimo hoće li oni činiti sve što im god Gospod, Bog njihov, zapovjedi.«[5]

Naše prošle i sadašnje patnje nisu, kako je Pavao rekao, »dostojne usporedbe sa slavom koja će se objaviti u nama«[6] u vječnosti. »Jer, nakon velike nevolje, dolaze blagoslovi. Dolazi, dakle, dan da budete okrunjeni velikom slavom.«[7] Nevolja je korisna u smislu da pomaže da se dođe u celestijalno kraljevstvo.

Neki, zbog manjka vjere ili razumijevanja vječnog nauma, postaju ogorčeni i izgube nadu. Jedan od njih je pisac iz 19. stoljeća koji je postigao uspjeh i bogatstvo svojom očaravajućom duhovitošću i stilom pisanja. Njegova žena potječe iz religiozne obitelji, a i on je htio imati vjeru u Boga, no nije bio siguran da li Bog uistinu postoji. Tada ga je pogodila serija strašnih udaraca.

Državna financijska kriza ga je 1893. godine ostavila u dugovima. Njegova najstarija kćer je umrla dok je on bio na turneji. Zdravlje njegove žene se narušilo, i umrla je 1904. godine. Njegova najmlađa kćer umrla je 1909. godine. Njegovo se zdravlje pogoršalo. Njegova riječ, koja prije bila ispunjena iskrama, sada je zrcalila njegovu gorčinu. Zapao je u progresivnu depresiju, cinizam i razočarenje te je takav preminuo 1910. godine. Unatoč svojoj genijalnosti manjkalo mu je unutarnje snage da se nosi s nevoljama te im se jednostavno prepustio.

Nije toliko bitno što nam se događa, već kako se nosimo s time kad nam se to dogodi. To me podsjeća na odlomak iz Alme. Nakon dugogodišnjeg rata mnogi »otvrdnuše« dok se »mnogi bijahu smekšali uslijed nevolja svojih«[8]. Iste su okolnosti proizvele suprotne reakcije. Pisac koji je izgubio toliko toga nije mogao crpsti iz izvora vjere. Svatko od nas treba imati vlastito

spremište vjere kako bi nam pomoglo da se uzdignemo iznad nevolja koje su dio smrtne kušnje.

Thomas Giles, velški obraćenik koji je pristupio Crkvi 1844. godine, također je mnogo patio u svojem životu. Bio je rudar i jednog dana dok je kopao ugljen u rudniku, u glavu ga je udario veliki komad ugljena i nanio ranu dugačku dvadesetak centimetara. Liječnik koji ga je pregledao je rekao da ozlijeđeni čovjek neće živjeti dulje od 24 sata. No došli su starješine i posluživali mu.

Obećano mu je da će mu biti bolje, no »iako nikad više neće vidjeti, doživjet će da učini mnogo dobrog u Crkvi«. Brat Giles je preživio no bio je slijep do kraja života. Mjesec dana nakon njegove ozlijede putovao je po zemlji obavljajući svoje crkvene dužnosti.

Godine 1856., brat Giles i njegova obitelji emigrirali su u Utah, no prije odlaska iz domovine, velški svecu su mu dali harfu koju naučio vješto svirati. Kod Council Bluffsa pridružio se karavani s ručnim kolicima i uputio prema zapadu. Iako je bio slijep, vukao je kolica od Council Bluffsa do Salt Lake Cityja. Dok je prelazio ravnice njegova žena i dvoje djece su umrli. Njegova tuga je bila velika, a srce gotovo slomljeno, no njegova ga vjera nije napustila. Usred njegove boli, rekao je poput jednoga iz davnina: »Jahve dao, Jahve oduzeo! Blagoslovljeno ime Jahvino!«[9] Kad je stigao u Salt Lake City, predsjednik Brigham Young, koji je čuo njegovu priču, posudio je bratu Gilesu vrijednu harfu dok njegova nije stigla iz Walesa. Brat Giles je putovao od naselja do naselja u Utahi, usrećujući srca ljudi svojom divnom glazbom.[10]

Kako koristimo Bogom danu moralnu slobodu izbora objašnjava zašto nam se u životu događaju neke stvari. Neki naši odabiri imaju nepredvidive posljedice koje mogu biti dobre ili loše. No često unaprijed znamo da će naše odluke imati štetne, ako ne i opasne posljedice. Te nazivam »odluke s upozorenjem« jer znamo da će naša djela imati loše posljedice. Te odluke s

upozorenjem uključuju nedopuštene seksualne odnose, korištenje droga, alkohola i duhana. Takve odluke mogu spriječiti osobu da ode na misiju ili primi hramske blagoslove. Možemo donijeti pogrešne odluke zbog svjetovnih zamki koje iskrivljuju stvarnost i čine nas ranjivima. Pri izlascima s osobama suprotnog spola, prerano donošenje pogrešnih odluka može ograničiti pravi izbor kasnije.

Gdje bi svatko od nas trebao zauzeti stav? Dok pokazujemo svoju odanost Bogu svakodnevnim pravednim djelima, on može znati gdje se nalazimo. Ovaj život je za sve nas vrijeme prosijavanja i pročišćavanja. Suočavamo se s iskušenjima. Pojedini članovi u počecima Crkve trebali su se dokazati i pročistiti kad su morali razmisliti imaju li vjere, poput brata Gilesa, da stave svoju imovinu u kola ili ručna kolica i putuju preko američkih ravnica. Neki nisu imali vjere. Oni koji jesu, »koračali su s vjerom«. U naše doba prolazimo kroz sve teže vrijeme pročišćavanja i dokazivanja. Ispiti su sve suptilniji jer linija između dobra i zla postaje nejasna. Malo toga je sveto u gotovo svakoj našoj javnoj raspravi.

U toj okolini trebamo osigurati stav u svako vrijeme prema našem obećanju vječnim istinama i savezima.

Mnogo učimo o nošenju s patnjom od čovjeka u zemlji Usu »po imenu Job. Bio je to čovjek neporočan i pravedan: bojao se Boga i klonio zla.«[11] Sotona je zadobio dopuštenje od Gospodina da kuša Joba. Job je bio bogat i imao je 7 sinova i 3 kćeri, no njegova imovina i djeca su uništeni. Kako je to utjecalo na Joba? Govoreći o Gospodinu, rekao je: »On me ubit može, [no ja ću mu vjerovati]«[12] i on će biti »zalog mojeg spasenja«[13]. Job je prisegnuo: »Ja znadem dobro: moj Izbavitelj živi i posljednji će on nad zemljom ustati.

A kad se probudim, k sebi će me dići: iz svoje ću puti tad vidjeti Boga.«[14] Job je potpuno vjerovao Gospodu da će se pobrinuti za sve druge stvari.

Način da se nađe radost u ovom životu je da odlučite, poput Joba, da ćete izdržati sve za Boga i njegovo djelo. Čineći to primit ćemo konačnu, neprocjenjivu radost da budemo sa Spasiteljem u vječnosti. U jednoj od naših dobro poznatih pjesama pjevamo:

»Duša koja se na Isusa osloni za počinak

Ja neću, ne mogu, preteći njegovim dušmanima.

Tu dušu, pa i ako je pakao poželi uzdrmati,

Ja nikad, ne nikad, ne nikad napustiti!«[15]

Predsjednik Howard W. Hunter je jednom rekao: »Bog zna što mi ne znamo i vidi što mi ne vidimo.«[16] Nitko od nas ne zna Gospodinovu mudrost. Ne znamo unaprijed kako će nas točno on premjestiti od tamo gdje se nalazimo na mjesto na kojem trebamo biti, no daje nam opširan plan u našem patrijarhalnom blagoslovu. Nailazimo na mnoge kvrge, rupe i račvanja na cesti života koja vodi u vječnost. Dok putujemo tom cestom nailazimo na mnoge poduke i ispravke. Gospod je rekao: »Onaj koji neće prijekor podnositi, nije vrijedan kraljevstva mojega.«[17] »Jer Gospodin kara onoga koga ljubi.«[18]

Dok živimo na zemlji moramo kročiti u vjeri, ne sumnjajući u ništa. Kad se putovanje čini nepodnošljivim, možemo pronaći utjehu u Gospodinovim riječima: »Uslišao sam tvoju molitvu, vidio sam tvoje suze. Izliječit ću te.«[19] Dio iscjeljenja može se nastaviti na onom svijetu. Možda nikada nećemo znati zašto se neke stvari događaju u ovom životu. Razlog za dio naše patnje poznat je samo Gospodinu.

Predsjednik Brigham Young ponudio je duboki uvid da barem dio naše patnje ima svrhu kad je rekao:

> »Sva inteligentna bića koja su okrunjena krunama slave, besmrtnosti i vječnog života moraju proći kroz svaku kušnju određenu da je inteligentna bića prođu kako bi

stekli svoju slavu i uzvišenje. Svaku nevolju koja može doći na smrtna bića morat će pretrpjeti nekolicina, kako bi ih pripremile da uživaju nazočnost Gospodnju... Svaka kušnja i iskustvo kroz koju ste prošli je neophodna za vaše spasenje.«[20]

Imamo mnogo razloga za nadu. Radost može biti naša ako smo voljni žrtvovati sve za Gospodina. Tada se možemo nadati beskonačno neprocjenjivoj mogućnosti da prevladamo sve izazove u ovom životu. Tada ćemo zauvijek biti sa Spasiteljem i, kako je predsjednik Brigham Young rekao, »očekivati slavu, savršenstvo i uzvišenje koje je Bog pripremio za vjerne«[21].

Bog živi, Isus jest Krist, predsjednik Gordon B. Hinckley je naš prorok, a ovo je vrijeme za sve nas da se pripremimo za susret s Bogom. Tako svjedočim u ime Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKE

1. Izvaci iz pisma koje je napisao Dr. Arthur Wentworth Hewitt.

2. Spencer W. Kimball, *The Teachings of Spencer W. Kimball,* obradio Edward L. Kimball [Salt Lake City: Bookcraft, 1982.], 77.

3. Propovjednik 12:7.

4. Ivan 14:2.

5. Abraham 3:25.

6. Rimljanima 8:18.

7. NiS 58:4.

8. Alma 62:41.

9. Job 1:21.

10. Andrew Jenson, *Latter-day Saint Biographical Encyclopedia: A Compilation of Biographical Sketches of Prominent Men and Women in the Church of Jesus Christ of Latter-day*

Saints, 507.

11. Job 1:1.

12. Job 13:15.

13. Job 13:16.

14. Job 19:25-26.

15. Hymns, No. 85, s. 7.

16. Howard W. Hunter, *Izvješće sa sabora*, listopad 1987., 71.

17. NiS 136:31.

18. Hebrejima 12:6.

19. 2. Kraljevima 20:5.

20. *Discourses of Brigham Young*, 345 (8:150).

21. *Journal of Discourses*, 14:133-134.

Sustaining

PODRŽAVANJE AUTORITETA

Moji braćo i sestre, predsjednik Hinckley je zatražio da vam sada ja predstavim vrhovne autoritete, područne autoritete - Sedamdesetoricu i vrhovna predsjedništva pomoćnih organizacija Crkve za vaš glas podrške.

Predlaže se da podržimo Gordona Bitnera Hinckleyja kao proroka, vidioca i objavitelja i predsjednika Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana; Thomasa Spencera Monsona kao prvog savjetnika u Prvom predsjedništvu; i Jamesa Esdrasa Fausta kao drugog savjetnika u Prvom predsjedništvu.

Oni koji su za mogu to pokazati.

Ako je netko protiv, može to pokazati.

Predlaže se da podržimo Thomasa Spencera Monsona kao predsjednika Zbora dvanaestorice apostola; Boyda Kennetha Packera kao vršitelja dužnosti predsjednika Zbora dvanaestorice apostola; a sljedeću braću kao članove toga zbora poimence: Boyda K. Packera, L. Toma Perrya, Russella M. Nelsona, Dallina H. Oaksa, M. Russella Ballarda, Josepha B. Wirthlin, Richard G. Scott, Roberta D. Halesa, Jeffreya R. Holland, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf i David A. Bernar.

Oni koji su za molim vas to pokažete.

Itko protiv?

Predlaže se da podržimo savjetnike u Prvom predsjedništvu i dvanaestoricu apostola kao proroke, vidioce i objavitelje.

Svi koji su za molim vas to pokažete.

Ako se netko ne slaže, istim znakom.

Sa zahvalnošću za njihovu službu kao članova drugog zbora sedamdesetorice, časno razrješujemo starješine E. Raya Batemana, Vala R. Christensena, Keitha Crocketta, Merrilla C. Oaksa, Gordona T. Wattsa i Stephena A. Westa.

Svi koji nam se pridružuju u tome molimo da to pokažete.

Također ćemo razriješiti sljedeće područne autoritete - Sedamdesetoricu i izraziti našu zahvalnost na predanoj službi:

Juan A. Alvaradejo

Julio E. Alvarado

Modesto M. Amistad Jr.

Horacio P. Araya

Robert K. Bills

Harold C. Brown

V. Francisco Chinchay

Armando Gaona

Eduardo A. Lamartine

Gary S. Matsuda

Julio E. Alvarado

Carlos L. Pedraja

Jorge A. Pedrero

João R. C. Martins Silva

Irajá B. Soáres

Héctor M. Verdugo

Jorge F. Zeballos

Oni koji nam se žele pridružiti u izrazima zahvale, molimo da to pokažu dizanjem svoje ruke.

Predlaže se da Andrewa M. Forda podržimo kao područnog autoriteta - Sedamdesetoricu.

Svi koji su za molim vas to pokažete.

Itko protiv?

Predlaže se da podržimo druge vrhovne autoritete, područne autoritete - Sedamdesetoricu i vrhovna predsjedništva pomoćnih organizacija kako su trenutno ustrojena.

Oni koji su za molim vas to pokažite.

Ako je netko protiv neka po pokaže.

Čini se da su sva podržavanja u prihvaćanju bila jednoglasna.

Hvala vam, braćo i sestre, na vašoj vjeri i molitvama.

zasjedanje subota poslijepodne, 2. listopada, 2004.

»Što je zbor?«

starješina L. Tom Perry

iz Zbora dvanaestorice apostola

> »Jer si nadahnut Duhom Svetim da položiš temelje njezine i izgrađuješ je do najsvetije vjere.
>
> Ta je Crkva osnovana i ustanovljena godine Gospodina vašega tisuću osamsto tridesete, četvrtog mjeseca i šestoga dana u mjesecu koji se zove travanj« (NiS 21:2-3).

Toga su se dana Joseph Smith, Oliver Cowdery i članovi obitelji Smith i Whitmer sastali u domu Petera Whitmera st., u Fayetteu, okrug Senaca, New York. Nakon prigodne pjesme i molitvi, objave vezane za uspostavljanje Crkve bile su pročitane okupljenima. Te su objave postavile red svećeništva i dužnosti službi u Crkvi. Slijedeći taj obrazac crkveno ustrojstvo je i danas na tome sagrađeno.

»... prema prijašnjim zapovijedima, prorok Joseph pozvao je prisutnu braću da sazna hoće li njega i Olivera Cowderyja prihvatiti kao svoje učitelje u onome što je od kraljevstva Božjeg te da vidi jesu li spremni da krenu s uspostavom crkve prema Gospodinovoj zapovijedi. S tim su se jednoglasno složili« (B. H. Roberts, *A Comprehensive History of The Church*, svezak 1., str. 196).

Tako već u samom početku imamo uspostavljen obrazac. »A sve valja činiti zajedničkom suglasnošću u crkvi, s velikom molitvom i vjerom, jer ćete po vjeri sve primiti« (NiS 26:2).

U sebi osjećam naročit osjećaj koji prožima cijelo moje tijelo kada vidi kako se ruke

podižu pod pravim kutom u podržavanju vodstva ove Crkve. Danas su dva nova člana Zbora dvanaestorice apostola podržani od članova Crkve ovdje u konferencijskom centru te preko televizije, Interneta i satelita, do gotovo svih krajeva zemlje.

Starješina ___________ i starješina _______________, podržani ste kako bi popunili prazninu koja je nastala smrću starješine Davida B. Haighta i starješine Neala A. Maxwella. Kao član Zbora dvanaestorice apostola izražavam vam dobrodošlicu otvorenih ruku dok postajete dijelom ovog svetog poziva koji pripada nama. Naravno, danas nam nedostaju naši sudrugovi starješina Haight i starješina Maxwell. Starješina Haight je pored mene na ovim saborima sjedio u zadnjih 28 godina. Starješina Maxwell je bio pored njega mnoge godine. Volio bih kada bih imao duh entuzijazma starješine Haighta ili moć govora starješine Maxwella kako bih mogao izraziti svoje osjećaje o ovoj dugoj povezanosti s tom dvojicom velike braće. Toliko su pridonijeli mojem životu. Koliko mi i danas nedostaje druženje s njima!

Imamo bogatu tradiciju djela dvanaestorice kako smo putovali širom svijeta naviještajući evanđelje Isusa Krista. Primjerice, bila je nedjelja, 4. lipnja, 1837., prorok Joseph Smith je prišao Heberu C. Kimballu u hramu u Kirtlandu te mu šapnuo: »Brate Heber, Duh Gospodnji mi je šapnuo: 'Neka moj sluga Heber pođe u Englesku i propovijeda moje evanđelje i otvori vrata spasenja tome narodu'« (Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, treće izdanje, str. 104).

Izvještaj Hebera C. Kimballa i Brighama Younga kako napuštaju svoje domove te kreću u Englesku sigurno pokazuje požrtvovnost koju su bili spremni podnijeti za pozive koje su dobili. U izvještaju piše: »14. rujan [1839], predsjednik Brigham Young napustio je svoj dom u Montrose-u kako bi otpočeo misiju u Engleskoj. Bio je toliko bolestan da bez pomoći nije mogao stići do rijeke Mississippi, udaljene oko 150 metara. Nakon što je prešao rijeku, jahao je iza Israela Bawlowa na njegovom konju do moje kuće, gdje je bio bolestan do 18-tog istog

mjeseca. Napustio je bolesnu ženu s djetetom koje je bilo tek tri tjedna staro i sva druga djeca su bila bolesna i nemoćna za pomoć jedni drugima. Niti jedan od njih nije mogao do bunara za zagrabi vode i nisu imali drugi par odjeće, jer je rulja u Missouriju uzela gotovo sve što je imao. 17. rujna, sestru Mary Ann Young sin je vodio u svojim vučnim kolicima do moje kuće, kako bi mogla njegovati i utješiti brata Brighama...« Obitelj Hebera C. Kimballa cijela je bila bolesna. Charles Hubbard je poslao svog sina s ekipom i teretnom kočijom da im pomogne na putu. Starješina Kimball je zapisao: »...činilo mi se kako će mi se nutrina raspasti kada sam morao napustiti obitelj u takvom stanju, kao da su u rukama smrti. Mislio sam da neću izdržati. Zamolio sam kočijaša da stane i rekao sam bratu Brighamu: 'Ovo je dosta teško, nije li? Ustanimo i pozdravimo ih.' Ustali smo i triput mahnuli šeširima nad svojim glavama i uzviknuli: 'Hura, hura za Izrael'.« Sestra Young i sestra Kimball su došle do vrata i mahnule u znak rastanka što je Brighamu i Heberu dalo dosta utjehu, zatim su nastavili prema Engleskoj 'bez kese i bez torbe' (Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, treće izdanje, str. 265-66).

Biblijski rječnik navodi kako apostol znači... 'onaj koji je poslan'... Poziv apostola je da budu naročiti svjedoci za ime Isusa Krista u svem svijetu, posebice za njegovo božansko podrijetlo i za njegovo tjelesno uskrsnuće od mrtvih. Dvanaest muškaraca s ovim velikim pozivom tvore upravno vijeće u djelu službeništva... Danas dvanaestorica s istim božanskim pozivom i zaređenjem tvore Zbor dvanaestorice apostola Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana« (Bible Dictionary, str. 612).

I danas je apostol onaj koji je 'poslan'. Uvjeti s kojima se suočavamo drugačiji su od onih s kojima su se sretala ranija braća dok su putovali kako bi ispunili svoje zadatke. Naš način putovanja na sve krajeve svijeta znatno je drugačiji od onih od ranije braće. Međutim, naš zadatak ostaje jednak onome koji je dao Spasitelj kada je uputio svoju dvanaestoricu: »Zato idite

i učinite sve narode učenicima mojim! Krstite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga! Učite ih da vrše sve što sam vam zapovjedio! Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta.« (Matej 28:19-20).

Vama dvojici nove braće, mogu obećati da ćete dobiti novo razumijevanje što znači pripadati zboru. Volio bih kada bi se osjećanje i poštovanje koje imamo za naše Vijeće mogao pronijeti na svaki zbor u Crkvi. Molim vas zborovi đakona, učitelja, svećenika, starješina i velikih svećenika poslušajte na trenutak što ja smatram da je najveći blagoslov koji netko može dobiti od toga što je nositelj svećeništva? Taj naročit blagoslov je pripadanje svećeničkom zboru.

Predsjednik Stephen L. Richards nam je, prije mnogo godina, dao divan savjet o crkvenom upravljanju. Ono je njegova izjava:

. . . genij našeg crkvenog upravljanja jest u *viječima*. . . Vidim mudrost, Božju mudrost u stvaranju vijeća: za upravljanje njegovim kraljevstvom. U duhu pod kojim radimo, muškarci se mogu sastati s naizgled različitim pogledima i daleko raznolikim pozadinama i pod utjecajem tog duha, savjetujući se međusobno, mogu postići sklad... Ne oklijevam u tome da vam potvrdim da ako se savjetujete u viječima kao što se od vas i traži, Bog će vam dati rješenja za probleme s kojima se suočavate . . . (*Conference Report,* listopad 1953, str. 86).

A koje su velike povlastice koje ćete osjetiti od pripadanja zboru? Ponovo od Stephena L. Richardsa. Rekao je: »Zbor su tri stvari: prvo, razred; drugo, bratstvo; i treće, jedinica za službu« (*Conference Report,* listopad 1938, str. 118).

Ja vidim taj genij tako očit u funkcijama Zbora dvanaestorice apostola. Razred smo kada zajedno proučavamo nauk kraljevstva. Možete li zamisliti kako bi naročito iskustvo bilo biti na sastanku zbora i biti podučen evanđeoskom nauku od starješine Ezre Tafta Bensona, starješine

Marka E. Petersena, starješine LeGranda Richardsa, starješine Howarda W. Huntera, starješine Bruca R. McConkieja, starješine Davida B. Haighta, ili starješine Neala A. Maxwella? Primijetiti ćete da sam izabrao samo one koji su završili svoje zemaljsko služenje kako ne bih bio izbirljiv sa živućim apostolima. Isti blagoslov može biti vaš u svakom od vaših zborova. Riječi apostola, prijašnjih i sadašnjih, žive u Svetim pismima, saborskim obraćanjima, crkvenim časopisima, sastancima duhovne misli, itd. Dostupne su kako bi mogle donijeti moć nauka o kraljevstvu na vaše razrede zbora. Od svojih zborova učinite razred kako bi povećali svoje znanje o evanđelju našeg Gospodina i Spasitelja.

U našem Zboru, imamo naročito bratstvo. Tamo smo kako bi mogli podići, nadahnuti i blagosloviti jedan drugoga duhom našeg poziva. Kada je netko preopterećen, ima drugih jedanaest koji mu žele pomoći u podizanju i dijeljenju tereta. Ponekad se zajedno radujemo u osjećaju postignuća. U vremenima žalosti zajedno plačemo. Nikada nemamo osjećaj kako se s problemom nosimo sami! Uvijek postoji savjet, potpora, pomoć i poticaj naših članova zbora.

U knjizi *Priesthood and Church Government,* imamo jednu izjavu o bratstvu koje bi trebalo postojati u zborovima svećeništva. »Svećeništvo je veliko bratstvo, koje se zajedno drži vječnim i nepromjenjivim zakonima koji čine strukturu evanđelja. Osjećaj bratstva trebao bi prožimati zbor. Prva briga zbora trebala bi biti pomoć svim članovima koji možda trebaju vremenitu, mentalni ili duhovnu pomoć. Osjećaj bratstva trebao bi biti izravna sila u svim planovima i pothvatima zbora. Ako se taj duh ispravno održava, u mudrosti i ustrajnosti, nikakva druga organizacija neće biti toliko dojmljiva muškarcu koji obnaša svećeništvo« (John A. Widtsoe, *Priesthood and Church Government*, 1965, str. 135, citirano iz, *A Guide for Quorums of the Melchizedek Priesthood*, 1930, str. 3, Proslov napisao Rudger Clawson).

Potičemo svaki zbor svećeništva u Crkvi da održavaju takvo bratstvo.

Na kraju, svrha našeg Zbora jest da bude u službi. Možda bi se naš duboki osjećaj ove odgovornosti mogao opisati poslanicom koja datira 26. listopada, 1886., napisao ju je Wilford Woodruff, koji je tada služio u svojstvu predsjednika Vijeća dvanaestorice apostola. »Apostolima ću reći, naša je odgovornost golema... Kakvi ljudi trebamo biti? Cijela zemlja dozrijeva u opačini, a Božji Sion treba biti spreman za dolazak mladoženje. Imamo se poniziti pred Gospodinom i biti u stanju imati duha našeg poziva, i to Duha Svetoga i objave od Isusa Krista, kako bismo znali um i volju Božju za nas, te kako bismo bili spremni veličati svoje pozive i ostvariti pravednost, i biti odvažni u svjedočanstvu Isusa Krista do kraja. Nikada nije bilo vremena kada je rad zahtijevao vjernije svjedočanstvo i rad od apostola i starješina od ovog danas« (*Deseret News Weekly,* 24. studeni, 1886, str. 712). Od svakog zbora napravite organizaciju službe za dobrobit cijelog čovječanstva.

> A sada ovo upozorenje: »Nek, dakle, svatko upozna dužnost svoju, i nek djeluje u službi na koju je postavljen sa svom pomnjom.
>
> Tko je nemaran, nek se ne smatra vrijednim da ostane, i tko ne nauči dužnosti svoje i pokaže se da nije iskušan, nek se ne smatra vrijednim da ostane« (NiS 107:99-100).

Tako kažem vama dvojici braće koji će nam se pridružiti u našem Zboru i svima vama braćo koji pripadate svećeništvu Božjem, neka Bog blagoslovi svakog od nas u našim pozivima na službu. Neka nam vjera osnaži dok služimo u pravednosti, vjerno vršeći zapovijedi. Neka se naša svjedočanstva uvijek osnažuju dok tražimo izvor vječne istine. Neka bratstvo koje postoji u našem zboru bude od utjehe i snage te sigurnost dok napredujemo kroz ovu fazu našeg smrtnog postojanja. Neka radost evanđeoske službe uvijek ostane u našim srcima dok idemo

naprijed u ispunjavanju naših dužnosti i odgovornosti kao službe u kraljevstvu našeg Oca na nebu, moja je ponizna molitva u ime Isusa Krista. Amen.

Saturday Afternoon Session, October 2, 2004

Vjera i ključevi

Starješina Henry B. Eyring

iz Zbora dvanaestorice

U kapeli daleko od Salt Lake Cityja, u mjestu gdje član Zbora dvanaestorice rijetko odlazi, prišao mi je jedan otac. Za ruku je vodio svog mladog sina. Kad su došli do mene, pogledao je dječaka, pozvao ga imenom i rekao, glavom pokazujući prema meni: "Ovo je apostol." Po tonu očevog glasa mogao bih reći da se nadao kako će njegov sin osjetiti više od toga da je susreo značajnog posjetitelja. Nadao se da će njegov sin osjetiti uvjerenje da su ključevi svećeništva na zemlji u Gospodinovoj Crkvi. Njegov sin će trebati to uvjerenje ponovno i ponovno. Trebat će ga kada otvori pismo nekog budućeg proroka kojeg nikada nije vidio, a koji ga poziva na misiju. Trebat će ga kada pokopava dijete ili ženu. Trebat će ga za hrabrost da bi slijedio smjer služenja. Trebat će ga za utjehu koja dolazi od vjerovanja u moć pečaćenja što veže zauvijek.

Misionari će danas pozvati istraživače da se sretnu s biskupom ili predsjednikom ogranka s istom namjerom. Nadaju se da će istraživači osjetiti puno više od toga da su sreli simpatičnog čovjeka ili čak i velikog čovjeka. Molit će se da istraživači osjete uvjerenje kako taj naizgled običan čovjek drži ključeve svećeništva u Gospodinovoj Crkvi. Istraživači će trebati to uvjerenje kada ulaze u vode krštenja. Trebat će ga kada plaćaju desetinu. Trebat će to uvjerenje kada biskup bude nadahnut da im dodijeli poziv. Trebat će ga kada ga vide kako predsjedava sakramentalnom sastanku i kada ih njeguje podučavajući ih evanđelju.

I tako misionari i očevi, i svi mi koji služimo drugima u istinskoj Crkvi, želimo pomoći onima koje volimo da steknu trajno svjedočanstvo o tome da su ključevi svećeništva u rukama

Gospodinovih slugu u njegovoj Crkvi. Danas govorim kako bih ohrabrio sve one koji nastoje usaditi i ojačati to svjedočanstvo.

To će pomoći da prepoznamo neke stvari. Prvo, Bog je ustrajan i velikodušan u pružanju blagoslova svećeničke moći njegovoj djeci. Drugo, njegova djeca moraju sama odabrati hoće li zaslužiti i primiti te blagoslove. I treće, Sotona, neprijatelj pravednosti, od početka je nastojao umanjiti vjeru koja je potrebna da bi se primili blagoslovi koje omogućuje svećenička moć.

Naučio sam o tim principima od mudrog učitelja prije skoro dvadeset i pet godina. Govorio sam u drevnom amfiteatru u Efesu. Jasno sunčevo svjetlo je oblijevalo tlo gdje je nekada stajao apostol Pavao da propovijeda. Moja tema bio je Pavao, apostol kojeg je Bog pozvao da bi služio ljudima.

Publika se sastojala od nekoliko stotina svetaca posljednjih dana. Bili su poredani na kamenim klupama na kojima su Efežani sjedili prije više od jednog milenija. Među njima bili su dva živa apostola, starješina Mark E. Petersen i starješina James E. Faust.

Pažljivo sam se pripremio. Pročitao sam Djela apostolska i Poslanice, i Pavlovu i onu od njegovih drugova apostola. Pročitao sam i razmišljao o Pavlovoj poslanici Efežanima.

Učinio sam sve što sam mogao da bih izrazio štovanje Pavlu i njegovoj službi. Nakon govora, puno ljudi mi je reklo ljubazne stvari. Oba živa apostola bili su velikodušni u svojim primjedbama. Kasnije, starješina Faust me je pozvao u stranu i s osmjehom blago rekao: "To je bio dobar govor. Ali, izostavio si najvažniju stvar koju si mogao reći."

Upitao sam ga što je to. Tjednima kasnije je pristao kazati mi. Njegov odgovor mi je od tada stalna poduka.

Rekao je kako sam ljudima mogao reći da kada bi sveci koji su čuli Pavla posjedovali svjedočanstvo o vrijednosti i moći ključeva koje je držao, možda apostoli ne bi bili oduzeti sa

zemlje.

To me ponovo podsjetilo na Pavlovo pismo Efežanima. Uvidio sam da je Pavao želio da ljudi osjete vrijednost niza svećeničkih ključeva koji od Gospodina putem njegovih apostola dolaze do njih, članova Gospodinove Crkve. Pavao je nastojao izgraditi svjedočanstvo o tim ključevima.

Pavao je posvjedočio Efežanima da je Krist na čelu svoje Crkve. I podučavao je da je Spasitelj sagradio svoju Crkvu na temeljima apostola i proroka koji drže sve ključeve svećeništva.

Unatoč jasnoći i moći njegovog podučavanja i primjera, Pavao je znao da će doći otpad. Znao je da će apostoli i proroci biti oduzeti sa zemlje. A znao je i da će oni, jednog velikog dana u budućnosti, biti obnovljeni. O tom vremenu je pisao Efežanima, govoreći što će Gospodin učiniti:

"Za provedbu punine vremena: obuhvatiti pod jednu glavu u Kristu sve što je na nebesima i što je na zemlji."1

Pavao je s veseljem očekivao službeništvo proroka Josepha Smitha kada će nebesa ponovno biti otvorena. I to se dogodilo. Ivan Krstitelj je došao i smrtnicima povjerio Aronovo svećeništvo i ključeve posluživanja anđeoskog i krštenja uranjanjem za otpust grijeha.

Drevni apostoli i proroci su se vratili i Josephu povjerili ključeve koje su oni čuvali u smrtnosti. Smrtni muškarci bili su zaređeni svetom apostolstvu u veljači 1835. godine. Ključevi svećeništva dani su dvanaestorici u zimu 1844. godine.

Prorok Joseph Smith je znao da će njegova smrt doći uskoro. Znao je da dragocjeni ključevi svećeništva i apostolstva ne smiju i neće ponovno biti izgubljeni.

Jedan od apostola, Wilford Woodruff, ostavio nam je zapis o onome što se dogodilo u

Nauvoou kad je prorok govorio dvanaestorici:

"Tom prigodom prorok Joseph se digao i rekao nam: 'Braćo, želio sam poživjeti da bih vidio ovaj hram sagrađen. Neću doživjeti da ga vidim, ali vi hoćete. Zapečatio sam na vašim glavama sve ključeve Božjeg kraljevstva. Zapečatio sam na vas svaki ključ, moć, načelo koje mi je Bog s neba objavio. Stoga, bez obzira gdje ću biti ili što ću raditi, kraljevstvo ostaje vama.'"2

Svaki prorok nakon Josepha, od Brighama Younga do predsjednika Hinckleya, držao je i koristio te ključeve te čuvao sveto apostolstvo.

Kao u vrijeme Pavla, moć tih svećeničkih ključeva za nas zahtijeva našu vjeru. Moramo znati da svećeničke ključeve čuvaju oni koji nas vode i služe nam. To zahtijeva svjedočenje Duha.

A to ovisi o našem svjedočanstvu da je Isus Krist, da on živi i da vodi svoju Crkvu. Moramo znati i da je Gospodin obnovio svoju Crkvu i svećeničke ključeve preko proroka Josepha Smitha. I moramo preko Duha Svetoga dobiti potvrdu, često osvježenu, da se ti ključevi prenose bez prekida živom proroku te da Gospodin blagoslivlja i usmjerava svoj narod putem niza svećeničkih ključeva koji dosežu do nas preko predsjednika okola i odjela te preko biskupa i predsjednika ogranaka, gdje god da jesmo i bez obzira kako smo daleko od proroka i apostola.

To danas nije lako. Nije bilo lako ni u Pavlovim danima. Uvijek je bilo teško u nesavršenim ljudskim bićima vidjeti ovlaštene Božje sluge. Pavao je sigurno mnogima izgledao kao običan čovjek. Vedra narav Josepha Smitha mnogima je izgledala kao nešto što ne zadovoljava očekivanja za jednog Božjeg proroka.

Sotona će uvijek pokušavati zavesti Božje svece kako bi umanjio njihovu vjeru u ključeve svećeništva. Jedan način na koji to radi je tako što naglašava ljudskost onih koji ih čuvaju. Tako može oslabiti našu vjeru i isključiti nas iz niza tih ključeva kojima nas Gospodin

veže uz sebe i kojima može nas i naše obitelji uzeti k sebi i k našem Nebeskom Ocu.

Sotona je uspio umanjiti vjeru muškaraca koji su zajedno s Josephom Smithom vidjeli kako se nebesa otvaraju i čuli glasove anđela. Siguran dokaz njihovih očiju i ušiju nije bio dovoljan kada više nisu mogli okom vjere vidjeti da su svećenički ključevi još uvijek kod Josepha.

Upozorenje za nas je jednostavno. Ako u ljudima tražimo ljudsku nesavršenost, uvijek ćemo je naći. Kada se usmjerimo na to da tražimo mane kod onih koji drže svećeničke ključeve, dovodimo sebe u rizik. Kada drugima govorimo o tim manama, njih stavljamo u rizik.

Živimo u svijetu u kojem izgleda da je nalaženje grešaka omiljeni krvavi sport. Već dugo vremena to je temelj kampanje političkih strategija. To je tema velikog broja televizijskih programa širom svijeta. To prodaje novine. Uvijek kada nekoga sretnemo, naša prva, skoro nesvjesna reakcija je traženje nesavršenosti.

Da bi sebe sačuvali snažnima u Gospodinovoj Crkvi, možemo i moramo vježbati naše oči da vide moć Gospodina u službi onih koje je pozvao. Moramo biti dostojni da nas Duh Sveti prati. I trebamo se moliti da nam Duh Sveti pomogne vidjeti da muškarci koji nas vode imaju tu moć. Za mene, te molitve su najčešće uslišene kada sam potpuno posvećen Gospodinovoj službi.

To se dogodilo nakon katastrofe. Brana u Idahu je pukla jednog lipanjskog dana. Vodeni zid je potopio zajednice ispod nje. Tisuće ljudi, većinom sveci posljednjih dana, napuštali su svoje domove tražeći sigurnost.

Bio sam tamo kada su se ljudi suočavali s užasnom zadaćom oporavka. Vidio sam kako predsjednik okola okuplja biskupe da bi vodili ljude. U tim prvim danima bili smo odsječeni od bilo kakve pomoći izvana. Bio sam na sastanku lokalnih vođa kada je došao direktor iz

federalne agencije za nepogode.

Pokušao je voditi sastanak. S ogromnom snagom počeo je navoditi stvari za koje je rekao da se trebaju napraviti. Dok je glasno čitao svaku stavku, predsjednik okola tiho bi rekao: “To smo već učinili.” Nakon što je to teklo pet ili deset minuta, federalni službenik je utihnuo i sjeo. Tiho je slušao dok je predsjednik okola dobivao izvješća od biskupa i davao upute.

Na sastanak sljedećeg dana, federalni službenik za nepogode je došao ranije. Sjeo je u zadnji red. Predsjednik okola je započeo sastanak. Primio je nova izvješća i davao upute. Nakon nekoliko minuta, federalni službenik, koji je došao sa svom ovlašću i sredstvima velike agencije, rekao je: “Predsjedniče Ricks, što biste vi željeli da mi učinimo?"

On je prepoznao moć. Ja sam vidio više. Vidio sam ključeve i vjeru koja otključava njihovu moć. To se ponovno dogodilo kada su se muž i žena vratili u grad nakon što je brana pukla. Nisu otišli svojoj kući. Prvo su otišli pronaći svojeg biskupa. Bio je prekriven blatom, predvodeći članove u raščišćavanju njihovih domova. Pitali su ga što oni trebaju raditi.

Dali su se na posao. Dosta kasnije, uzeli su si par minuta da provjere svoju vlastitu kuću. Nije je bilo. A oni su se vratili da rade tamo gdje im je biskup rekao da pomognu. Znali su gdje da idu da bi dobili Gospodinove upute za službu u njegovoj Crkvi.

Tada sam naučio i od tada znam kako okoli Siona postaju sigurna mjesta. Vidio sam kako oni postaju kao jedna velika obitelj, ujedinjena, puna brige jedno za drugo. To nastaje jednostavnom vjerom.

Vjerom su oni kršteni i primaju Duha Svetoga. I dok nastavljaju obdržavati zapovijedi, taj dar postaje trajan. Mogu vidjeti duhovne stvari. Postaje lako vidjeti kako moć Božja djeluje preko običnih ljudi koje je Bog pozvao da služe i vode. Srca su omekšana. Stranci postaju sugrađani u Gospodinovom kraljevstvu, ujedinjeni u veze pune ljubavi.

To sretno stanje neće trajati bez stalnog obnavljanja vjere. Biskup kojeg volimo bit će oslobođen dužnosti kao i predsjednik okola. Apostole koje slijedimo u vjeri bit će odneseni u dom Boga koji ih je pozvao.

S tim neprestanim promjenama dolazi velika mogućnost. Možemo djelovati kako bismo postali sposobni da primimo objavu koja nam omogućuje da znamo da Bog prenosi ključeve od jedne osobe do druge. Možemo tražiti da to iskustvo iznova stječemo. I moramo, kako bismo primili blagoslove koje Bog ima za nas i želi da ga drugima ponudimo.

Odgovor na vašu molitvu možda neće biti tako dramatičan kao što je bio kada su neki vidjeli Brighama Younga dok je govorio, na pojavi mučenog proroka Josepha. Ali može biti jednako pouzdan. A s tom duhovnom potvrdom doći će mir i moć. Ponovno ćete znati da je to njegova istinita i živuća Crkva, da je on vodi putem svojih zaređenih slugu i da se brine o nama.

Ako dovoljan broj nas koristi tu vjeru i primi te potvrde, Bog će uzdići one koji nas vode i tako blagosloviti naše živote i naše obitelji. Postat ćemo ono što je Pavao toliko želio za one kojima je služio:

"... nazidani na pravom temelju – na apostolima i prorocima, a zaglavni je kamen sam Krist Isus."3

Svjedočim da je Isus Krist naš Spasitelj i da on živi. Znam da je on stijena na kojoj ova, njegova Crkva, stoji.

U ime Isusa Krista. Amen.

Bilješke

1. Efežanima 1:10.
2. *Ensign,* travanj 2004., str. 29.
3. Efežanima 2:20.

Saturday Afternoon Session, October 2, 2004

»Pasi ovce moje«

Starješina Ned B. Roueché

iz Sedamdesetorice

Dok sam kao mladi misionar služio u Meksiku, pozvan sam za predsjednika ogranka u gradiću u pokrajini Veracruz. Kad smo moj suradnik i ja pregledavali članske zapise našeg malenog ogranka, pronašli smo zapis o bratu koji je bio zaređen za đakona, no nikad nije prisustvovao sastancima.

Dogovorili smo sastanak s njim. Za vrijeme posjeta, pozvali smo ga da dođe na sastanke i poslužuje u svojim svećeničkim odgovornostima. Slijedeće nedjelje je došao, no nije bio prikladno odjeven niti obrijan. Uputili smo ga da bude čist i uredan kad sudjeluje u svetim svećeničkim odgovornostima, koje uključuju podjeljivanje sakramenta. Njegov se život znatno promijenio dok je vjerno služio. Taj ogranak bio je moje zadnje zaduženje na misiji prije odlaska kući. Kad sam bio spreman napustiti ogranak, taj brat mi je prišao, zagrlio me, podigao i zavrtio . Čineći to, niz njegovo lice kliznule su suze i rekao je: »Hvala što si došao i pomogao mi«.

Ponekad jednostavno izgubimo fokus i skrenemo s puta. Ponekad nas netko povrijedi ili se dogodi neki drugi problem. Na kraju se uvijek dogodi isto i mi ne uspijemo primiti blagoslove koji mogu biti naši. Oholost, nepovjerenje, prevara, obeshrabrenje i mnogi drugi grijesi mogu se ukloniti promjenom u našim srcima i slijeđenjem puta kojeg nam je Spasitelj pokazao. On kaže: »Učite od mene, i slušajte riječi moje. Hodajte u krotkosti Duha mojega i imat ćete mir u meni.« (NiS 19:23) Spasitelj je platio našu otkupninu. On nas voli i poseže za svima koji će doći i slijediti ga.

Plamen čežnje za dobrim je duboko u svakome od nas. Kad se taj plamen hrani i njeguje vječnim istinama evanđelja i svjedočanstvom Duha, on će odgovoriti i rasti snažnije i sjajnije dok nas ne odvede do punine istine. Plamen se mora zapaliti ljubavlju i nježnom brigom, a zatim stalno njegovati. To je poput vrtlara koji uzgaja prekrasno cvijeće. Stalna briga i njega s vremenom donosi čudesne rezultate u prekrasnom cvatu u kojem uživaju svi koji ga vide.

Oprost je također ključni dio našeg povratka sreći u kraljevstvu našeg Oca. S vremenom će nas netko uvrijediti ili načiniti štetu i to može postati kamen spoticanja koji nas može skrenuti s našeg vječnog cilja – povratak u nazočnost našeg Nebeskog Oca. Spasitelj nas je podučio praštanju podučavajući nas molitvi »Oče naš«. Rekao je: »Otpusti nam duge naše kako i mi otpuštamo dužnicima svojim.« (Mat 6:12) Iz tog možemo vidjeti da smo, kako bismo primili oprost, uvjetovani da oprostimo drugima. To je ponekad prilično teško kad su rane duboke i traju dulje vrijeme.

Ipak, u posljednje dane, Spasitelj je podučio to načelo još jasnije sljedećim riječima. »Učenici moji u drevne dane nastojahu hvatati jedan drugoga i ne praštahu jedan drugomu u srcima svojim, a zbog tog zla bijahu ucviljeni i oštro kažnjeni. Stoga, kažem vam, morate oprostiti jedan drugomu. Onaj, naime, koji ne oprosti bratu svojemu prijestupe njegove, stoji osuđen pred Gospodom, jer u njemu ostaje veći grijeh. Ja, Gospod, oprostit ću komu oprostiti hoću, no od vas se traži da praštate svim ljudima.« (NiS 64:8 – 10) Kad slijedimo ovaj savjet, to će nam pomoći da prevladamo i najteža iskušenja.

Kad oprostimo i ne vraćamo se na ono što je teško opterećivalo naša srca i odmicalo nas od puta, veliki teret se podiže s naše duše i mi smo slobodni. Slobodni smo ići naprijed i napredovati u našim nastojanjima u življenju evanđelja Isusa Krista, s većom ljubavi u našim srcima. Bit ćemo blagoslovljeni s više entuzijazma za život i naša će srca biti lakša. Val duhovne energije će nas

gurati naprijed u radosti i sreći. Problemi prošlosti bit će odbačeni kao stara iznošena odjeća. »I evo, kažem vam, dobri vas pastir doziva. I poslušate li glas njegov, uvest će vas on u ovčinjak svoj, i bit ćete ovce njegove...« (Alma 5:60)

Potrebna je odvažnost vratiti se nakon što smo skrenuli sa Spasiteljevog puta. Obećavam vam da ćete, kad pokažete tu odvažnosti i poduzmete potrebne korake, otkriti izljev ljubavi. Ima mnogih koji će se radovati s vama i pružiti vam ruku prijateljstva. Bit ćete njegovani i vaše će srce biti ispunjeno radošću.

»Sjeti se, vrijednost je duše velika u očima Božjim. Jer, gle, Gospod, Otkupitelj tvoj podnese smrt u tijelu. Podnese on, dakle, bol svih ljudi da se svi ljudi obrate i k njemu dođu. A kolika je radost u duši koja se obrati!« (NiS 18: 10-11, 13)

Mi smo svi braća i sestre, djeca našeg Nebeskog Oca, i moramo posegnuti za onima koji su iz nekog razloga zaboravili put. Volimo vas i pozivamo da dođete za stol i blagujete od duhovne gozbe koju je Gospodin pripremio za vašu sreću i radost. Spoznat ćete ljubav našeg Nebeskog Oca kad dođete sa srcem koje je voljno, poslušno i spremno sudjelovati i služiti. On vas poznaje, poznaje vaše potrebe i zna s čime ćete se suočiti u budućnosti. On ima savršeno razumijevanje za osjećaje, patnje i kušnje svakoga od nas. Zbog toga, i beskonačnog pomirenja njegovog sina Isusa Krista, moći ćete se suočiti sa svakim izazovom koji je pred vama na vašem putovanju ovim životom.

Svi imamo veliku odgovornost koju je Spasitelj stavio na naša pleća. Rekao je: »Pasi ovce moje.« (Ivan 21:17) To uključuje potragu za onima koji nisu s nama i davanje naše ljubavi i prijateljstva.

Oni su stajali s nama u prvotnom stanju. Sklopili su svete saveze. Sada im je potrebna naša pomoć. Molim se da svatko od nas može imati na umu naše obitelji, prijatelje i poznanike koji ne

uživaju puninu evanđeoskih blagoslova. Mislite o onima za koje ste odgovorni zbog vašeg poziva. Upitajte se: Što mogu učiniti? Nebeski Otac će vas voditi dok tražite njegovu pomoć. Zatim idite, nađite ih i pozovite da se vrate i uživaju u potpunom zajedništvu i u predivnoj poruci obnovljenog evanđelja Isusa Krista. Neka čuju i osjete vašu ljubav i svjedočanstvo. Pomozite im da se prisjete osjećaja koje su nekoć imali o vječnim istinama koje će njihove živote ispuniti radošću i srećom.

Budimo revno uključeni u skupljanju njegovih zalutalih ovaca kako bi mogle biti sigurne u stadu. On, »koji je kadar spasiti«, (2. Nefi 31:19) je dobri pastir i voli svoje ovce.

Tako svjedočim u ime Isusa Krista. Amen.

Saturday Afternoon Session, October 2, 2004

Stojim na vratima i kucam

Starješina Roland T. Halverson

iz zbora sedamdesetorice

Prije nekoliko sam tjedana bio na društvenom skupu s dugogodišnjim prijateljem. Prijatelj, koji je nedavno otišao u mirovinu, vrlo je obrazovan i bio je vrlo uspješan. U njegovoj ga zemlji priznaju kao autoritet u svojoj struci. Dok smo sjedili jedan pokraj drugog za večerom, okrenuo se prema meni i upitao o Crkvi. To mi je bilo donekle iznenađujuće jer sam bio svjestan kako je on, kao i mnogi u svijetu danas, izracionalizirao Boga iz postojanja. Njegovo je pitanje bilo iskreno. Očito je to nešto o čemu je razmišljao jer je do pitanja došlo bez poticaja prijašnjeg razgovora.

Odgovorio sam govoreći mu o obnovi, kako su se Bog Vječni Otac i njegov sin, Isus Krist, prikazali Josephu Smithu te kako je kroz njega na zemlju obnovljeno svećeništvo i Božja ovlast. Posvjedočio sam da zasigurno znam kako je ono što sam mu rekao istina. Nastala je duga stanka dok sam ga gledao kako prebire o onomu što sam rekao. Zatim sam se, znajući da je upijao ono što je čuo, nagnuo i rekao: »I ti možeš znati sa sigurnošću kao i ja da je ono o čemu sam posvjedočio istina, ako upitaš 'Boga, vječnoga Oca…srca iskrena, s pravom nakanom, imajući vjeru u Krista, [obećajem ti da] će [ti on] očitovati istinu moću Duha Svetoga.

A moću Duha Svetoga može[š] spoznati istinu o svemu'«. 1

Nastavio je duboko razmišljati. Nažalost, prekinuli su nas drugi gosti i taj je dragocjeni trenutak prošao, no znao sam da je u svojem srcu još uvijek upijao ono što je čuo i osjećao. Nadam se će prilika ponovo doći jer ima toliko toga što bih volio podijeliti s njim. Znam da je on, kao i tisuće ili milijuni drugih u svijetu danas, zadovoljan sa svojim životom kakav je. Kao što je

Nefi izjavio, oni su »smireni i uljuljani u tjelesnu sigurnost.«2 Utopljeni su u tradicije i podučavani prema ljudskim uputama.

Dok sam se prisjećao tog trenutka, postavio sam si pitanje: »Koja je nagrada za slijeđenje ljudskih filozofija?« Odgovor je očit. Filozofije umiru sa svojim civilizacijama i ostaju u prašini prošlosti bez nade vječne nagrade. Osjetio sam kako je moj prijatelj bio dirnut duhom Gospodnjim. Naš Nebeski Otac nikada ne odustaje od nas. Spasitelj je rekao: »Evo stojim na vratima i kucam. Ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim i on sa mnom.« 3

No mi moramo imati želju da otvorimo vrata čak i ako to potresa same temelje naših prošlih vjerovanja i načina života. To se odnosi na manje aktivne članove kao i na one koji nisu članovi Crkve. Prisjećam se riječi crkvene pjesme:

»Sloboda duši svakoj, znaj,
Odabrat život svoj i kraj.
Ta vječna stoji istina:
U nebo Bog nas ne tjera.
On zove, nuka, ravna; dar
su njegov mudrost, ljubav, žar.
Bezbroj je puta prijazan,
Al' nikad nikom nasilan.«4

Naš nam Nebeski Otac nikada neće oduzeti slobodu izbora. Moramo tražiti ili željeti da upoznamo našeg Oca i njegovog sina, Isusa Krista. Postoji način na koji svi ljudi mogu znati da li su naučavanja Isusa Krista istinita ili ne. Kao što je Isus odgovorio skepticima na blagdan sjenica, rekavši: »Ako tko htjedne vršiti volju njegov, znat će da li je moja nauka od Boga ili ja

govorim sam od sebe.«5

Predsjednik David O. McKay je rekao kako je ovo »najjednostavniji test koji daje znanje pojedincu kojeg ljudski um može osmisliti. Čineći nešto, integrirajući to u samo svoje biće uvjerit će vas je li to dobro ili loše. Možda me nećete moći uvjeriti u to što znate, no vi to znate jer ste to proživjeli.«6

Što je Očeva volja? »Crkva Isusa Krista Svetaca posljednjih dana svjedoči svijetu da je Božja volja manifestirana u ovoj razdiobi, da su načela evanđelja i života otkrivena i u skladu s načelima koje je Krist naučavao u vremenskoj poludnevnici«7 te da se »po Kristovu pomirenju sav ljudski rod može spasiti pokoravanjem evanđeoskim zakonima i uredbama.«8

Živimo u danima racionalizacije. Ljudi žele obezvrijediti duhovna iskustva i uskraćuju si objave. Što se dogodilo s istraživačkim, otvorenim, ispitujućim umom, onoga koji traži istinu i znanje? Skloni smo oslanjati se na svoj vlastiti razum. Gospodin želi da budemo osjetljivi na duha te nam je dao obrazac. »I, opet, dat ću vam uzorak za sve da se ne prevarite. Sotona, naime, kruži zemljom i obilazi varajući narode – stoga onaj koji moli, čiji je duh raskajan, taj će biti meni prihvatljiv, bude li se pokoravao uredbama mojim. Onaj koji govori, čiji je duh raskajan, a jezik mu blag i pobudan, taj je od Boga, bude li se pokoravao uredbama mojima.«9

Zašto vam je važno da težite spoznati istinu?

Isus, naš Otkupitelj, neposredno prije prelaska potoka Kedron i Judine izdaje, izmolio je veličanstvenu zastupničku molitvu. Molio se Ocu za nas, rekavši: »A ovo je vječni život: spoznati tebe, jedinog pravog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista.«10

Spoznati Boga i njegova sina je vječni život. Kako možemo naučiti da spoznamo Boga ako smo nevoljni tražiti ga i činiti njegovu volju? Vječni život je ono što trebamo željeti više od ičega drugog na svijetu.

Osoba ne može učiti o Isusu Kristu i njegovim naučavanjima a da to ne utječe na nju i zauvijek je promijeni. Kad razvijete svjedočanstvo o Spasitelju, želite postati poput njega i slijediti ga i zato ulazite u vode krštenja i sklapate sveti savez s njim.

Naš se Spasitelj brine za svakog od nas. »Sjeti se, vrijednost je duše velika u očima Božjim. Jer, gle, Gospod, Otkupitelj tvoj podnese smrt u tijelu. Podnese on, dakle, bol svih ljudi da se svi ljudi obrate i k njemu dođu. I on uskrsnu nanovo od mrtvih da sve ljude privede k sebi uz uvjet obraćenja. A koliko je radost u duši koja se obrati!«11

Zbog njegove velike ljubavi za nas, božanske ljubavi, on želi da iskusimo radost koju on sam osjeća. Rekao je: »Ovo vam rekoh, da radost moja bude u vama te da radost vaša bude potpuna«.12 Blagoslovit će nas istinskim mirom, mentalnim, emocionalnim, fizičkim, duhovnim, ekonomskim, ne »kak[vog] svijet daje«.13 Već »mir[om]…koji nadilazi svaki razum«.14

Kad se osoba pokorava volji našeg Oca na nebu, doći će do duhovnog, intelektualnog i emocionalnog rasta i ponovnog uvjerenja kroz svetog duha istine. To ponovno uvjerenje i radost mogu izrasti u savršenu spoznaju. Spasitelj je rekao: »Budeš li iskao, ti ćeš primiti objavu za objavom, spoznaju za spoznajom, da upoznaš otajstva i ono što je mironosno – što radost donosi, što donosi život vječni«.15

Manje aktivne, iskrene u srcu, svojeg prijatelja i dobre ljude na zemlji pozivam vas da se probudite iz samodopadnosti i ludog zadovoljstva te dođete Kristu i učinite sve što je potrebno da iskreno tražite istinu, spoznate Boga, vječnog Oca i njegova sina, Isusa Krista. Jer »…to je put, i nikakav drugi put ni ime nije dano pod nebom po kojemu se čovjek može spasiti u kraljevstvu Božjem«.16

Svjedočim da ćete, kad činite njegovu volju, osjećati da ste mu bliži i počet ćete shvaćati što je

vječna radost i kako je vječni život ostvariv. Znat ćete da on doista postoji, da je on naš Otac koji nam s puno ljubavi otkriva stvarnost pomirenja, uskrsnuća i božanstvenosti ovog velikog djela. O tome vam ponizno svjedočim. U ime Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKE

1. Moroni 10:4,5
2. 2. Nefi 28:21
3. Otkrivenje 3:20
4. »Sloboda duši svakoj znaj", *Crkvena pjesmarica*, br. 47
5. Ivan 7:17
6. David O. McKay, »What is Eternal Life«, *Instructor*, ožujak 1968., str. 97, paragraf 7
7. David O. McKay, »What is Eternal Life«, *Instructor*, ožujak 1968., str. 98, paragraph 2
8. Treći Članak vjere
9. NiS 52:14-16
10. Ivan 17:3
11. NiS 18:10-13
12. Ivan 15:11
13. Ivan 14:27
14. Filipljanima 4:7
15. NiS 42:61
16. 2. Nefi 31:21

Saturday Afternoon Session, October 2, 2004

Kako je blagoslovilo vaš život?

Bonnie D. Parkin

Vrhovna predsjednica Potpornog društva

Prisjećajući se svojeg života, nedavno je jedan čovjek sa mnom podijelio svoju dirljivu priču: »Dok sam odrastao, moj je otac bio manje aktivan u Crkvi. Borio se s alkoholom te je u svojim najmračnijim raspoloženjima znao postati grub i kriviti druge. Mami obično nije prigovarao što služi u odjelu. Radila je u Maloj školi trideset i osam godina i tijekom većine tog vremena također je služila u Djevojkama. Nosila je težak teret. Njezin je brak bio težak i znam da je ponekad bila obeshrabrena, no tada to nisam znao.

Tek sam kasnije shvatio da su sestre u odjelu bile njezina snaga. Nije radila u vodstvu Potpornog društva, no uvijek je prisustvovala sastancima i voljela je svoje tamošnje prijateljice. Nikada o njima nisam razmišljao kao o damama Potpornog društva; one su jednostavno bile mamine sestre. Brinule su se za nju i voljele ju. Imala je sve samu braću i sinove. Našla je sestre koje je željela i trebala u našem odjelu. Znam da je dijelila svoje osjećaje s njima – osjećaje koje nije mogla izraziti nigdje drugdje. To mi se tada nije činilo kao 'Potporno društvo', no sada razumijem da je to bilo.«[1] Sjećanje ovog sina na Potporno društvo dirnulo je moje srce. Da, članovi Potpornog društva su žene, ali Potporno društvo ne blagoslivlja samo sestre; ono blagoslivlja svakog od nas.

Kako je Potporno društvo blagoslovilo *vaš* život?

Postavila sam to pitanje predsjedniku Hinckleyu. Odgovorio je: »Potporno je društvo blagoslovilo oko sedam generacija moje obitelji i obitelji moje drage žene. Od najranijih dana Crkve, naše majke i kćeri podučavane su njihovim odgovornostima prema onima u nevolji.

Školovane su za najbolje vještine kućnog osobnog obogaćivanja, primile poticaj u njihovom duhovnom razvoju i vodstvo u ostvarenju svojeg potpunog potencijala kao žene. Mnogo od ovih stvari se dogodilo u Potpornom društvu i doneseno je u domove kako bi blagoslovilo svakog člana moje obitelji.«[2]

Imam svoje vlastite slatke uspomene igranja pod bakinim okvirima za pokrivače dok su ona i njezine sestre iz Potpornog društva šivale. Bila sam mlada, no znala sam da je to bio dio Potpornog društva – blagoslivljati živote drugih. Moja majka i baka su me podučavale s ljubavlju za Potporno društvo. Volim Potporno društvo – mislim da sam ga oduvijek voljela. Potporno društvo mi je pomoglo da spoznam Spasitelja i ojačalo moju ljubav za njega i mog Nebeskog Oca.

Moje pripadanje Potpornom društvu dalo mi je puno prilika da učim, volim, služim i budem ispunjena Gospodinovom ljubavlju u svojem životu dok se trudim obdržavati svoje saveze, dobrohotno živjeti i jačati svoju obitelj.

Stoga ponovno pitam, na koliko je načina Potporno društvo blagoslovilo vaš život?

U posjetu Centru za obuku misionara u Brazilu upitala sam misionare: »Recite mi, što znate o Potpornom društvu?« Jedan je starješina rekao: »Složenci!« Drugi je dodao: »Moja mama i sestra tamo pripadaju«. Napokon, jedan je izjavio: »To je Gospodinova organizacija za žene«. Bio je u pravu, no ima tu i više: Potporno društvo je »*osnovni* dio evanđelja«.[3]

Godina 1842. bila je iznimno teška za proroka Josepha Smitha. Bivši su se prijatelji okrenuli protiv njega. Drugi su ga neprijatelji htjeli oteti iz Nauvooa te zaustaviti rast Crkve. Iste je godine organizirao Potporno društvo da se »brine za siromašne i potrebite i da spasi duše«.[4]

Predsjednik J. Reuben Clark mlađi je primijetio da se usred ovih nevolja [Joseph Smith] »okrenuo sestrama za utjehu, za uzdizanje duha što mu je tada tako tužno trebalo«.[5] To je dirljiva

i ponizna misao: Božji prorok, traži utjehu svojih sestara – žena kojima je dao dužnost: »Ljubav nikad ne prestaje«. Meni, to je odjek onih žena koje su žalile sa Spasiteljem na Golgoti.

Potporno društvo je blagoslovilo živote proroka; kako je blagoslovilo vaš?

Predsjednik Boyd K. Packer je rekao: »Obrana doma i obitelji je uvelike pojačana kad žena, majka i kćeri pripadaju Potpornom društvu«.[6] Zašto? Jer su žene srce doma.

Moje me je pripadanje Potpornom društvu obnovilo, ojačalo i obvezalo tome da budem bolja žena, majka i Božja kćer. Moje se srce povećalo s razumijevanjem evanđelja i s ljubavlju za Spasitelja te svime što je za mene učinio. Stoga, vama, drage sestre, kažem: dođite u Potporno društvo! Ispuniti će vaše domove s ljubavlju i dobrohotnošću. Njegovati će i jačati vas i vaše obitelji. Vaš dom treba vaše pravedno srce.

Tijekom nedavnog zadatka u Peruu posjetila sam skromni dom brata i sestre Morales. Bio je ispunjen ljubavlju. Oni su roditelji troje djece i članovi su Crkve 4 godine. Sestra Morales je puno naučila u Potpornom društvu. Kako bi pomogla skrbiti za svoju obitelj i njihovog sina misionara, prala je i glačala. Pomogla je brinuti se za dvoje djece susjeda koji su morali odlaziti na posao.

Podupirala je svog muža koji se muči s lošim radom bubrega i koji je služio u Zboru starješina. Zajedno su proučavali lekcije Hebera J. Granta kako bi se on mogao pripremiti za podučavanje.

Upitala sam je: »Jeste li kućna posjetiteljica?« Odgovorila je s osmjehom na licu: »O da, sestro Parkin. Posjećujem četiri sestre. Dvije su manje aktivne, no dovesti ću ih natrag s ljubavlju.« Dok smo odlazili iz njihovog doma, primijetila sam rukom nacrtani znak iznad vrata. Pisalo je: »Da li si danas čitao svoja Sveta pisma?« Potporno društvo blagoslivlja ovaj dom, odjel i susjedstvo. Kako je blagoslovilo vas?

Pripadanje Potpornom društvu presudno je za nedavno krštene sestre i samim time za njihove obitelji. Kad sam služila sa svojim suprugom dok je on predsjedavao misijom England London South, upoznala sam mnoge nove obraćenike---poput samohrane majke Glorije. Kada se pridružila Crkvi, pridružila se Potpornom društvu.To je bilo sigurno mjesto gdje je mogla postavljati pitanja o svojoj novo otkrivenoj vjeri. Čula je kako žene otvoreno dijele svoja iskustva, što ju je dovelo da eksperimentira riječju Božjom.[7] Primila je patrijarhalni blagoslov, bila je u hramu i služi u Crkvi. Razmišljam o savjetu kojeg mi je uputio predsjednik Hinckley: »[Žene] trebaju biti zajedno u okruženju koje podupire vjeru.« Potporno društvo daje takvo okruženje.

Pomislila sam na mlade ratnike kad sam čula sina sestre iz Potpornog društva kako kaže: »Bio sam blagoslovljen vjerom i primjerom svoje majke. Do vremena kada sam postao obnašatelj svećeništva, naučio sam o kućnom učiteljstvu od majčinog truda u posjetiteljstvu koliko i od očevog primjera kućnog učiteljstva... Njena vjera u svećeništvo utječe na moju vjeru i jača moju želju da budem dostojan...starješina.«[9]

Braćo i sestre, promijenjena sam i blagoslovljena, bolja sam zbog Potpornog društva, a vjerujem da svi jesmo.

Molim se da će majke i kćeri sudjelovati s više odlučnosti, da će muževi podupirati svoje žene te da će i majke i očevi pripremati svoje kćeri za Potporno društvo. Potičem svećeničke vođe da vode Božje kćeri – mlade i stare – u Potporno društvo, jedno od mnogih čudesa obnove. Kad poduzmemo te korake, biti ćemo preplavljeni zahvalnošću za ovu svetu organizaciju.

Potporno društvo je božanski osmišljeno i zato blagoslivlja ne samo žene, već obitelj i Crkvu. Svjedočim da je ono osnovni dio Gospodinovog obnovljenog evanđelja jer prebiva u dobrohotnosti -- njegovoj čistoj ljubavi.

O tome svjedočim u ime Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKE

1. Osobno dopisivanje

2. Osobno dopisivanje

3. President Joseph Fielding Smith, *The Relief Society Magazine*, 1965., vol. 52, 4, naglasak dodan

4. Nauvoo Minutes, 9. lipnja 1842.

5. Predsjednik J. Reuben Clark, Jr., *The Relief Society Magazine*, 1949., vol. 36, 797

6. Predsjednik Boyd K. Packer, *Ensign*, svibanj 1998., 72

7. Vidi Alma 32:27

8. Osoban razgovor

9. Osobno dopisivanje

Saturday Afternoon Session, October 2, 2004

Čuvanje naših svjedočanstava

Starješina Donald L. Staheli

iz Zbora Sedamdesetorice

Jeste li ikada razgovarali s rođakom ili prijateljem koji ima teškoća sa svojim svjedočanstvom. Ja jesam. Pretpostavljam da je i većina vas imala tu priliku.

Nedavno sam ima vrlo aktivan s mladićem koji je razmišljao o misiji, postalo je očito da se borio sa svojom odlukom, jer se pitao o snazi svojeg svjedočanstva o evanđelju Isusa Krista. Želio je znati zašto nije primio jasnije odgovore na svoje molitve i proučavanje Pisama.

Tog mladića, kojeg ću nazvati Jim, odrastao je u misiji s roditeljima punih ljubavi koji su dali sve od sebe da poduče svoju djecu evanđeoskim načelima.

On je bio istaknuti sportaš i popularan među svojim prijateljima u školi. Ipak, bio je jedan od svega nekoliko učenika koji su članovi Crkve u velikoj srednjoj školi.

Odgajajući svoju obitelj u misiji, brzo sam se poistovjetio s njegovim izazovima – od želje da bude vjeran evanđeoskim načelima, a da ga u isto vrijeme prihvate dobri prijatelji čija su mjerila i vjerovanja općenito drugačija od njegovih.

Tražio je sigurniju spoznaju i svjedočanstvo o Isusu Kristu, Obnovi evanđelja i našim prorocima u posljednje dane.

Danas govorim o Jimu i mnogima poput njega, mladićima i djevojkama širom svijeta koji nisu sigurni u svoja svjedočanstva, no silovito žele razviti snažna, zvnoka svjedočanstva koja će ih voditi kroz životne zamke koje se nalaze pred njima.

Također govorim mnogim odraslima koji još nisu osjetili dubinu duha evanđelja u svojim životima. U odsustvu poticajnog svjedočanstva neki dopuste da se njihove misli i djela toliko

usredotoče na svjetovne stvari da umanje utjecaj svjetlosti evanđelja u svojim svakodnevnim životima.

Kako je starješina Neal A. Maxwell tako gorljivo opisao, u to se mogu uključiti i »časni članovi koji plutaju po površini umjesto da prodube svoje sljedbeništvo i koji se pomalo zauzimaju umjesto da se 'brižljivo zauzimaju'« (NiS 76:75; 58:27) (Izvješće sa sabora, listopad 1992., 89; ili *Ensign*, studeni 1992., 65).

Prisustvujući sprovodima starješine Neala A. Maxwella i starješine Davida B. Haighta i slušajući počasti koje su uvelike zaslužili, potpunije sam shvatio čudesne primjere svjedočanstva i sljedbeništva koje su životi ove dvojice braće prikazali. Razmišljao sam kako njihovi primjeri mogu pomoći da se osnaže naša svjedočanstva i produbi naša odluka da se približimo Kristu.

Ta dvojica velika Kristova sljedbenika bili su primjer poticaja predsjednika Hinckleya svima nama kad je rekao:

»Znali su me citirati da govorim: 'Dajte sve od sebe.' No želim naglasiti da to mora biti najbolje sve. Prečesto smo skloni da se zadovoljimo prosjekom. Sposobni smo učiniti mnogo bolje« (vidi »Standing Strong and Immovable«, *Globalni sastanak obuke vodstva*, 10. siječanj 2004., 21).

Prava svjedočanstva donose svjetlo obnovljenog evanđelja Isusa Krista u naše živote i upućuju svakog od nas prema istom cilju da se vratimo našem Ocu na Nebu – ipak, naša pojedinačna svjedočanstva dolaze kroz razna iskustva i u različitim stadijima naših života.

Poput Jima, ja sam kao mladić bio povlašten da imam »dobr[e] roditelj[e]« (1. Nefi 1:1). Podučavali su evanđelje našoj obitelji riječju i primjerom. Dok sam bio dječak mislio sam da

imam svjedočanstvo. Vjerovao sam! Tada su došla osobna duhovna iskustva kroz vjeru, molitvu, proučavanje Pisama, i očeve blagoslove u našem domu zbog kojih sam ozbiljnije razmišljao o načelima koja sam učio i u koja sam vjerovao – no još više o onome što sam počeo osjećati. Zauvijek ću biti zahvalan roditeljima koji su me vodili kroz ta dragocjena duhovna iskustva. Imali su trajan utjecaj na mene i na snagu mojeg svjedočanstva.

Mislim da je Alma imao nas na umu dok je podučavao Zoramce kako da steknu svjedočanstvo o istini.

»No, gle, probudite li se i prodrmate li sposobnosti svoje, i to za pokus gledom na riječi moje, i u pokret stavite dijelak vjere, da, pa i ne mognete li više, bar zaželite vjerovati, nek ta želja djeluje u vama sve dok ne povjerujete toliko da mjesta dadete barem dijelu riječi mojih. (Alma 32:27)

Alma je nastavio: »Usporedit ćemo riječi sa sjemenom.« Objasnio je kako, dok su vaša srca otvorena, »počet će ono klijati u grudima vašim«. (Alma 32:28) Alma nam je zatim otkrio ključ razvijanja uspješnog svjedočanstva.

»No, budete li gajili riječ, da, gajili stablo čim počne rasti vjerom svojom, s pomnjom velikom i strpljivošću, iščekujući plod njegov, uhvatit će ono korijena, i gle, bit će to stablo što uzrasta u život vječni.« (Alma 32:41)

A zatim obećanje!

»Tada, braćo moja, žet ćete nagradu za vjeru svoju, i pomnju svoju, i strpljivost, i dugotrpnost, čekajući da vam stablo urodi plodom.« (Alma 32:43)

Razmislite sa mnom na trenutak o onome što nas je Alma podučio.

Prvo moramo imati iskrenu želju da vjerujemo. Izrazi poput: probuditi i prodrmati svoje sposobnosti, pokus i u pokret staviti dijelak vjere, su riječi djelovanja koje upućuju na stalan trud

s naše strane.

Njegov opis klijanja u našim grudima opisuje osjećaj Svetog Duha. A Moroni obećava: »...moću Duha Svetoga možete spoznati istinu o svemu.« (Moroni 10:5)

Kako bi taj duh rastao, Alma je rekao da ga moramo njegovati »vjerom svojom, s pomnjom veliko i strpljivošću«. Zatim je obećao da će nagrada vjere, pomnje, strpljivosti ustrajnosti uroditi vječnim životom. (Alma 32:41)

Poput Alme, proroci posljednjih dana su jasni u svojim naučavanjima o stvarima koje trebamo činiti kako bismo razvili i osnažili naša svjedočanstva.

Poslani smo ovdje kako bismo ostvarili naše osobno spasenje kroz kušnje i izazove svakodnevnog života. To ne možemo učiniti uzdajući se na posuđeno svjetlo tuđeg svjedočanstva. Dok primamo nadahnuće slušajući proroke, vođe i vršnjake kad svjedoče, ti duhovni osjećaji trebaju povećati našu želju da osnažimo vlastita uvjerenja.

Svojem mladom prijatelju, i svima gdje god bili, govorim da nikad ne napustite Gospodina. Odgovor na vaše molitve možda neće biti jasan, ili u vrijeme kad biste vi to željeli, no nastavite se moliti. Gospodin sluša! Dok molite, tražite pomoć pri učenju kako biste bolje razumjeli šapate i poticaje Duha. Zatim učinite sve što možete da budete dostojni i u skladu s Duhom. Kad osjetite impresije Duha, djelujte sukladno.

Svakodnevne gorljive molitve za oprost, posebnu pomoć i smjernice su važan dio za naše živote i njegu naših svjedočanstava. Kad se požurujemo, ponavljamo, opuštamo ili zaboravljamo u našim molitvama, gubimo bliskost s Duhom koji je presudan za stalno vodstvo koje nam je potrebno kako bismo se uspješno nosili s izazovima svakodnevnog života. Obiteljska molitva svako jutro i svaku večer daje dodatne blagoslove i moć našim osobnim molitvama i svjedočanstvima.

Osobno iskreno uranjanje u Pisma rađa vjeru, nadu i rješenja za naše svakodnevne izazove. Često čitanje, razmišljanje i primjena poduka iz Pisama, zajedno s molitvom, postaje nezamjenjiv dio stjecanja i održavanja snažnog, zvonkog svjedočanstva.

Predsjednik Spencer W. Kimball nas je podsjetio na važnost ustrajnog čitanja Pisama kad je rekao:

»Primjećujem da kad moj odnos s božanstvom postane preopušten i kad mi se čini da božanski glas ne govori... ako uronim u Pisma, ta se udaljenost sužava i duhovnost vraća.« (*Teachings of Spencer W. Kimball*, obradio Edward L. Kimball [1982.], 135).

Spasitelj je podučio: »Vi istražujete Pisma u kojima mislite da ima život vječni. I upravo ona svjedoče za me« (Ivan 5:39).

Snažna, nepokolebljiva svjedočanstva koja mnogi od vas, predivni vjerni članovi Crkve, imate, došla su dok ste uz molitvu slijedili savjet od naših proroka i iz Pisama. Taj isti dragocjeni blagoslov dostupan je svakom od nas koji ustrajno tražimo.

Mom mladom prijatelji Jimu i svima drugima koji se povremeno brinu zbog snage njihovog svjedočanstva, znajte da ste voljeni i da vas svakodnevno pazi vaš Otac na Nebu. On će odgovoriti dok težite obdržavati njegove zapovijedi i uhvatiti se za njegovu brižnu ruku.

Svi dijelimo isto obećanje koje je Gospod dao proroku Josephu Smithu: »Priključite se meni i ja ću se priključiti vama. Tražite me pomno i naći ćete me. Ištite, i primit ćete, kucajte, i otvorit će vam se« (NiS 88:63).

Poziv naših nas proroka da damo »sve od sebe,« je izazov svakome od nas, ponaosob i u našim obiteljima, da pažljivo ispitamo svoje osobne živote i zatim obvežemo da ćemo promijeniti stvari koje će potpunije osigurati da su naša svjedočanstva snažna i sigurna.

Snažna svjedočanstva postaju pokretna sila svakom od nas da učinimo »mnogo bolje«.

Ona postaju neprobojan štit koji nas štiti od nepopustljivih »stvari« ovog svijeta.

Neka svatko od nas učini što je potrebno da osiguramo naša svjedočanstva. Za to se molim u ime Isusa Krista. Amen.

Saturday Afternoon Session, October 2, 2004

ČISTO SVJEDOČANSTVO

Starješina M.Russell Ballard

iz Zbora dvanaestorice apostola

Nedavno sam se vratio sa zaduženja u Aziji gdje smo susreli vjerne svece i misionare. Jedan sastanak bio je na području glavnog grada, gdje imamo približno 14 000 članova Crkve koji žive među stanovništvom od skoro 21 milijuna ljudi. Kada bi se taj isti omjer primijenio na ovom sastanku, u Konferencijskom centru bismo imali samo 13 članova Crkve raštrkanih između ovdje okupljenih kojih ima više od dvadeset tisuća.

Ovo me iskustvo navelo na to da pomislim kako duboko zahvalni svi mi moramo biti što znamo da je nakon godina mraka i otpadništva Joseph Smith imao značajno viđenje Oca i Sina u Svetom šumarku. Očito, u našem je svijetu danas rijetko i dragocjeno imati svjedočanstvo da Bog naš Nebeski Otac živi, da je njegov sin Isus Krist naš Spasitelj i Otkupitelj te da je svećenička ovlast posluživati evanđelje Isusa Krista ponovno obnovljena na zemlji. Duboki blagoslov imati svjedočanstvo o tim istinama ne može se mjeriti ili ikada uzeti kao zdravo za gotovo.

Osobno svjedočanstvo je temelj naše vjere. Moć koja povezuje je ono što čini Crkvu Isusa Krista Svetaca posljednjih dana jedinstvenom u životima njezinih članova u usporedbi sa svim ostalim religijama u svijetu. Nauk o Obnovi je sam po sebi veličanstven, ali ono što ga čini moćnim i prožetim velikim značenjem su osobna svjedočanstva članova Crkve širom svijeta, koji prihvaćaju obnovu evanđelja i nastoje živjeti njegova učenja svaki dan u životu.

Svjedočanstvo znači posvjedočiti ili potvrditi vječnu istinu koju je u srca i duše pojedinaca utisnuo Duh Sveti, čije je osnovno službeništvo svjedočiti istinu, osobito ako se

odnosi na Oca i Sina. Kada netko primi svjedočanstvo o istini putem ovog božanskog procesa, ono odmah počinje utjecati na život te osobe. Prema Almi mlađem, “počet će ono klijati u grudima vašim. A kad osjetite takve pokrete klijanja, počet ćete u sebi govoriti: ...dobra je ta riječ, jer počinje širiti dušu moju, da počinje ona prosvjetljavati razumijevanje moje, da, počinje mi ona biti slasna”. (Alma 32: 27-28).

Jednostavno rečeno, svjedočanstvo – pravo svjedočanstvo, rođeno od Duha i potvrđeno od Duha Svetoga – mijenja živote. Mijenja način na koji razmišljate i postupate. Mijenja ono što govorite. Utječe na svaki cilj kojeg ste odredili i na svaki izbor kojeg ste napravili. Imati stvarno i trajno svjedočanstvo o evanđelju Isusa Krista znači biti “duhovno [rođen] od Boga” da bismo “[primili] sliku njegovu na obličju svojemu” te da bismo osjetili “snažnu promjenu u srcima svojim”. (Alma 5:14)

Kao i sve ostalo u životu, svjedočanstva rastu i razvijaju se putem iskustva i služenja. Često čujemo kako neki članovi, a osobito djeca, iznose svoja svjedočanstva navodeći stvari za koje su zahvalni: ljubav u obitelji, Crkvu, njihove učitelje, njihove prijatelje. Za njih, evanđelje je nešto za što su zahvalni jer ih ono čini da se osjećaju sretnima i sigurnima. To je dobar početak, no svjedočanstva trebaju biti nešto puno više. Od samog početka ona trebaju imati uporište na prvim načelima evanđelja.

Svjedočanstvo o stvarnosti ljubavi Nebeskog Oca, o životu i službeništva Isusa Krista te o učinku njegovog Pomirenja na svakog Božjeg sina i kćer, donosi želju obratiti se i živjeti dostojno da bismo imali pratnju Duha Svetoga. Ono donosi i potvrdu našoj duši o obnovi evanđelja u ovim posljednjim danima. Stvarno svjedočanstvo o ovim dragocjenim istinama dolazi kao svjedočenje Duha Svetoga nakon iskrenih i predanih napora koji uključuju podučavanje u kući, molitvu, proučavanje Svetih pisama, služenje drugima i revnu poslušnost

zapovijedima Nebeskog Oca. Steći i zauvijek sačuvati svjedočanstvo o evanđeoskim istinama vrijedno je bilo koje cijene koja bi se od nas zahtijevala u duhovnoj pripremi.

Moje iskustvo u Crkvi navodi me na brigu da se previše svjedočanstava naših članova zadržavaju na “zahvalan sam” i “volim”, a premalo ih je koji su sposobni reći sa skromnom ali iskrenom jasnoćom, “znam”. Rezultat toga je da našim sastancima ponekad nedostaju duhovni potpornji bogati svjedočanstvom, koji diraju dušu i imaju značajan, pozitivan učinak na živote onih koji ih slušaju.

Naši sastanci svjedočanstva trebaju više biti usredotočeni na Spasitelja, nauke evanđelja, blagoslove Obnove i naučavanja Svetih pisama. Trebamo zamijeniti obiteljske priče, dnevnike s putovanja i predavanja s čistim svjedočanstvima. Oni kojima je povjereno da govore i podučavaju na našim sastancima, to trebaju učiniti uz moć nauka koja se može i čuti i osjetiti, nadahnjujući duh naših ljudi i moralno ih usavršavajući. Sjetit ćete se da je u srcu moćne propovijedi kralja Benjamina njegovom narodu bilo njegovo osobno svjedočenje o Spasitelju, koji je u to vrijeme tek trebao biti rođen u smrtnosti.

U jednom trenutku u kraljevoj propovijedi, kada je on posvjedočio narodu, “Duh se Gospodnji spusti na njih, a oni se ispuniše radošću... uslijed silne vjere što je imaše u Isusa Krista koji ima doći”. (Mosija 4: 3).

A to je stoga jer se Duh ne može sputavati kada se iznosi čisto svjedočanstvo o Kristu. Tako je narod kralja Benjamina bio tako nadahnut njegovim svjedočanstvom, da su njihovi životi promijenjeni u istom trenu, na tom mjestu; i oni su postali novi ljudi.

Sjetite se i Abinadija i Alme. Abinadi je razbjesnio zlog kralja Nou sa svojim hrabrim svjedočanstvom o Gospodinu Isusu Kristu. Na kraju je ovaj veliki misionar ponudio posljednju žrtvu za svoje svjedočenje i vjeru, ali ne prije nego što je njegovo čisto svjedočanstvo dotaklo

jedno srce koje vjeruje. Alma, jedan od svećenika kralja Noe, "obrati se od grijeha svojih i bezakonja, [prihvatio Isusa kao Krista] i skrovito zađe među narod i stade ih podučavati riječima Abinadijevim". (Mosiah 18: 1) Mnogi su se preobratili na evanđelje Isusa Krista kao izravan rezultat Abinadijevog moćno iznesenog svjedočanstva o Spasitelju, u koje je povjerovala jedna duša, Alma.

Apostol Pavao također je iznio gorljivo svjedočanstvo o Kristu i preobratio je mnogo ljudi tijekom svog misionarskog rada. On nije odustao od iznošenja svoga svjedočanstva pred kraljem Agripom. Njegove riječi su bile tako moćne da je čak i utjecajni predstavnik Rimskog carstva bio potaknut izjaviti: "Hoćeš me uvjeriti da si me za kratko vrijeme učinio kršćaninom." (Djela 26:28).

Poduka je, vjerujem, jasna: nije dovoljno samo imati svjedočanstvo. U biti, kada smo uistinu preobraćeni, ne možemo a da ne svjedočimo. A kao što je bilo s apostolima i vjernim članovima u davna vremena, tako je i naša povlastica, naša dužnost i naša uzvišena obveza da "[proglašavamo] dakle, ono što... [znamo] da je istina". (Nauk i savezi 80: 4).

Međutim, molim vas mislite na to da govorimo o dijeljenju istinskog svjedočanstva, a ne samo o općenitom govorenju o stvarima za koje smo zahvalni. Uvijek je dobro izraziti ljubav i zahvalnost, ali to neće izgraditi takvo svjedočanstvo koje će zapaliti vatru vjere u životu drugih. Iznositi svjedočanstvo znači "posvjedočiti moću Duha Svetoga; dati uzvišenu izjavu o istini temeljem osobnog znanja ili vjerovanja". (Vodič za Sveta pisma, "Svjedočenje") Jasna izjava o istini čini razliku u ljudskom životu. To je ono što mijenja srca. To je ono što Duh Sveti može potvrditi u srcima Božje djece.

Premda možemo imati svjedočanstvo o mnogim stvarima, postoje temeljne istine i kojima se mi kao članovi Crkve trebamo neprestano podučavati međusobno i podijeliti ih s

onima koji nisu naše vjere. Svjedočite da je Bog Naš otac i da je Isus Krist. Plan spasenja je središte Spasiteljevog Pomirenja. Joseph Smith je obnovio puninu vječnog evanđelja Isusa Krista i Mormonova knjiga je dokaz da je naše svjedočanstvo istina.

Čudesne stvari se događaju kada se članovi pridruže misionarima i dijele čisto svjedočanstvo onima koji nisu članovi Crkve. Na primjer, dok je puno ljudi bilo dirnuto Alminim svjedočanstvom u zemlji amonihijskoj, kada je Amulek zastao i dodao svoje svjedočanstvo Alminom “poče se narod čuditi vidjevši da ima više od jednoga svjedoka što svjedoče”. (Alma 10: 12) Isto se može dogoditi i s nama danas. Dok stojimo zajedno, Gospodin će nam pomoći da pronađemo puno njegovih ovaca koje će poznavati njegov glas dok ujedinjeni dijelimo naša svjedočanstva s njima.

Prije puno godina Brigham Young je govorio o jednom od prvih misionara u Crkvi kojeg su zamolili da svoje svjedočanstvo podijeli s velikom grupom ljudi. Prema predsjedniku Youngu, taj starješina “nikada nije bio sposoban reći da zna da je Joseph Smith prorok”. On bi više volio da samo kaže molitvu i da ode, ali okolnosti su učinile da to nije bilo moguće. Tako je počeo govoriti i “onog trena kada je uspio izreći 'Joseph', sljedeće je bilo 'je prorok'; a zatim mu se jezik odvezao i nastavio je govoriti skoro do zalaska sunca”.

Predsjednik Young je koristio ovo iskustvo kako bi podučio da “Gospodin izlijeva svoj Duh na čovjeka kada on svjedoči ono što mu je Gospodin dao da bi svjedočio”. (Joseph Fielding McConkie, *Seeking the Spirit*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1978, pp. 4-5).

Prorokov brat Hyrum je to shvatio i neustrašivo svjedočio o božanskoj istini kako je bila objavljena njegovom bratu Josephu i potvrđena u njegovom vlastitom srcu. Njegovo je svjedočanstvo blagoslovilo živote mnogih, uključujući i Parleya P. Pratta. Kada se Parley prvi put susreo s Mormonovom knjigom, Hyrum ga je pozvao svojoj kući i proveo noć podučavajući

ga i svjedočeći mu. Svjedočio je o proročkom plaštu koji je počivao na Josephu te o istinitosti Mormonove knjige. Kratko nakon toga Hyrum je stavio na stranu svoje potrebe i [otišao]... s Parleyem ispoštovati njegov zahtjev za krštenjem (*Autobiography of Parley P. Pratt* Deseret Book, Salt Lake City, 1985 ed., pp. 20-27).

Možda nikada nećemo potpuno razumjeti ili biti sposobni izmjeriti dalekosežne posljedice koje je Hyrumovo svjedočenje jedan na jedan imalo na Parleya P. Pratta. Osim vjernog potomstva Parleya, njegovo apostolsko svjedočenje i misionarska služba privuklo je bezbroj duša u Kraljevstvo Božje. Zanimljivo, između onih koji su se pridružili Crkvi kao izravan rezultat njegove službe u Kanadi, bili su Joseph Fielding i njegove sestre, Mary i Mercy. Nakon što je njegova prva supruga Jerusha umrla, Hyrum je sreo i oženio Mary Fielding, a iz tog braka se rodio predsjednik Joseph F. Smith i mnogi drugi crkveni vođe. Ja shvaćam da neće sva svjedočanstva donijeti takav blagoslov kao što je donijelo Hyrumovo.

Joseph Kimber, skromni novi obraćenik u Thatchamu, Engleska, iznio je svoje jednostavno svjedočanstvo jednom poljoprivrednom radniku. Vjerujem da je svjedočenje brata Kimbera o Josephu Smithu i Obnovi ono što je zapalilo vatru vjere u srcu 17-godišnjeg Henrya Ballarda i potaknulo ga da zatraži da bude kršten. Naraštaji obitelji Ballard imaju koristi od tog skromnog svjedočanstva.

Članovi i misionari naših dana mogu imati iskustvo preobraćenja drugih dok živimo svoj život najbolje što možemo, kako bismo bili pripravni "stati kao svjedoci Božji u svako doba, i u svemu, i na svakome mjestu". (Mosija 18: 9) Prijatelj mi je nedavno pričao o svojoj 90-minutnoj vožnji autobusom u Brazilu. Osjetio je poticaj otići u stražnji dio autobusa kako bi razgovarao s mladim ljudima koji su bili vodiči njegovoj skupini gospodarstvenika. Poznanik njegovog oca

pratio ga je u autobusu i čuo je njegovo svjedočanstvo o istinitosti obnovljenog evanđelja. Kasnije je taj čovjek rekao: "Kada sam čuo tvoje svjedočanstvo, imao sam poseban osjećaj u cijelom tijelu i znao sam da je ono istinito." On i njegova supruga će uskoro biti kršteni.

Misionari se sada pripremaju da podučavaju lekcije ne kao zapamćeni dijalog ili kao automatizirana prezentacija, već uz isticanje evanđeoskih načela na strukturirani način, pozivajući Duha za upute kako da istraživačima prenesu istinu evanđelja, duh duhu i srce srcu. Braćo i sestre, pridružite se misionarima u iznošenju vašeg dragocjenog svjedočanstva svaki dan, svjedočite uvijek kada je to moguće o veličanstvenoj poruci Obnove. Vatra vašeg svjedočanstva je sve što trebate kako biste s evanđeljem upoznali veliki broj djece našeg Oca. Vjerujte Gospodinu i nikada ne podcjenjujte utjecaj koji vaše svjedočanstvo može imati na život drugih, dok ga dajete s moći Duha. Sumnja i strah su sredstva Sotone. Došlo je vrijeme za svakoga od nas da nadvladamo strahovanja i da smiono iskoristimo svaku mogućnost za dijeljenje naših svjedočanstava o evanđelju.

Neka vas Gospodin blagoslovi dok nastavljate njegovati vaša svjedočanstva uz molitvu, vaše osobno izučavanje evanđelja i vaše služenje. S velikom radošću skromno svjedočim kako znam da nas Bog, naš Nebeski otac, voli; da je Isus Krist; da je Joseph Smith obnovio puninu vječnog evanđelja te da Mormonova knjiga svjedoči o ovim istinama. Neka vas Gospodin blagoslovi dok podučavate i svjedočite, moja je skromna molitva, u ime Isusa Krista, amen.

Priesthood Session, October 2, 2004

Ne varajte se

Starješina Dallin H. Oaks

iz Zbora dvanaestorice apostola

Zahvalan sam što mogu govoriti pred skupom obnašatelja svećeništva širom svijeta. Sada je 8 sati ujutro. Nedjeljno jutro na Filipinima, mojem domu dvije godine. Šaljem pozdrave svojim voljenim suradnicima u toj zemlji i svima vama.

Pretpostavljam da u skupu nema dječaka, već mladića koji su obnašatelji svećeništva. Apostol Pavao je napisao da dok je bio dijete, shvaćao je poput djeteta, no kad je postao muškarac, okanio se toga (vidi 1. Korinćanima 13:11). Vi mladići činite isto, stoga ću vam govoriti kao muškarac muškarcu.

I.

S vašeg položaja na cesti života vi imate mnogo kilometara pred vama i mnogo odluka za donijeti dok težite povratku vašem Nebeskom Ocu. Na toj cesti ima mnogo znakova koji pozivaju. Sotona je autor nekih od tih pozivnica. On nas želi zbuniti i obmanuti, kako bi nas svojim putem odveo od našeg vječnog odredišta.

U početku, kad je moćan duh pao zbog pobune, postao je »Sotona…đavao, otac svake laži, da vara i zasljepljuje ljude i da ih po volji zasužnjuje.« (Mojsije 4:4) On i duhovi koji su ga slijedili još uvijek obmanjuju svijet. Suvremena objava navodi da »Sotona nastoji prevariti vas

da vas podvrgne« (NiS 50:2-3). Sotonine metode obmane su privlačne: Glazba, filmovi i drugi mediji, te sjaj dobrog provoda. Kad nas Sotonine obmane dovedu u zabludu, postajemo ranjivi njegovoj moći.

Slijede neki načini na koji će nas đavao pokušati obmanuti. Božje zapovijedi i učenja njegovih proroka upozoravaju na svaku od njih.

1. Jedna vrsta obmane želi nas dovesti u zabludu o tome koga trebamo slijediti. Govoreći o posljednjim danima, Spasitelj je podučio: »Pazite da vas tko ne zavede! Mnogi će doista doći u moje ime i govoriti: 'Ja sam Krist!' i mnoge će zavesti« (Matej 24:4-5). Drugim riječima, mnogi će nas htjeti obmanuti govoreći da će nas oni ili njihova učenja spasiti stoga nam ne treba spasitelj ili njegovo evanđelje. Mormonova knjiga to opisuje kao »moć đavolsk[u], kako zaveli i obmanuli srca ljudska« da vjeruju da je »Kristov nauk bezuman i isprazan« (3. Nefi 2:2).

2. Sotona nas također želi obmanuti oko dobra i zla i uvjeriti nas da grijeh ne postoji. Taj okret obično započinje s nečim što se čini kao malo skretanje: »Pokušaj samo jednom. Jedno pivo, cigareta ili pornografski film neće ti naškoditi.« Svi ti okreti imaju jednu zajedničku stvar, a to je da svaka izaziva ovisnost. Ovisnost je stanje u kojoj se lišavamo jednog dijela moći da odlučujemo. Kad to učinimo, moć nad sobom dajemo đavlu. Prorok Nefi je opisao kamo to vodi: Đavao kaže da nema pakla i »nisam ja đavao, jer ga i nema – i tako im on šapće u uho, dok ih ne ščepa u užasne verige svoje iz kojih izbavljenja nema« (2. Nefi 28:22).

Ako odaberemo pogrešan put, odabiremo pogrešno odredište. Na primjer, dugogodišnja prijateljica mi je rekla da je njezin muž, koji je uvijek bio »dobrica« u srednjoj školi popio nekoliko pića misleći da će mu to pomoći da zaboravi neke probleme. Prije nego što se snašao, postao je ovisan. Sada nije u mogućnosti uzdržavati svoju obitelj i neuspješan je u gotovo svemu što pokuša učiniti. Alkohol upravlja njegovim životom i ne može se oteti njegovom stisku.

3. Prorok Nefi je upozorio protiv druge vrste obmane:

> »A druge će smirivati da ih uljulja u tjelesnu sigurnost, te će oni govoriti: da, Sion živi u blagostanju, i dobro mu je – tako im đavao vara duše i pomalo ih odvodi u pakao« (2. Nefi 28:21).

Oni koji podlegnu toj obmani mogu govoriti da vjeruju u Boga, no ne shvaćaju njegove zapovijedi ili njegovu pravdu ozbiljno. Oni su uvjereni u svoj vlastiti prosperitet i zaključuju da je Bog zasigurno prihvatio njihov odabrani put.

> »Da, i bit će mnogo onih koji će reći: Jedite, pijte i uživajte, jer sutra ćemo umrijeti i bit će nam dobro.
>
> A biti će mnogo i onih što će reći: Jedite, pijte i uživajte, no, Boga se bojte - on će opravdati, počinimo li mali grijeh...nema u tomu nikakva zla, i sve to čini, jer sutra ćemo umrijeti. A budemo li krivi, Bog će nas malo išibati, i naposljetku bit ćemo spašeni u kraljevstvu Božjemu« (2. Nefi 28:7-8).

Braćo, zasigurno ste vidjeli i čule te argumente. Susrest ćete se s njima u učionicama i hodnicima, u onome što čitate i u onome što vidite u popularnoj zabavi. Mnogi u svijetu niječu potrebu za Spasiteljem. Ostali niječu da ima dobra i zla i rugaju se ideji grijeha ili đavla. Ipak, drugi se uzdaju u Božju milost, a ignoriraju njegovu pravdu. Prorok je rekao: »bit će mnogo onih koji će naučavati tako, krive, i isprazne, i bezumne nauke« (2. Nefi 28:9).

Apostol Pavao je dao izravno upozorenje na »teška vremena« u posljednje dane. »Ljudi će doista biti sebeljupci... roditeljima neposlušni, nezahvalnici, bezbožnici, bešćutnici... neljubitelji dobra ... ljubitelji užitka više nego ljubitelji Boga« (2. Timoteju 3:2-4). Također je rekao: »Zli pak ljudi i vračari napredovat će sve više u zlu – kao zavodnici i zavedeni« (st. 13). Za koji trenutak govorit ću što je Pavao rekao mladom Timoteju kako da izbjegne tu opačinu.

Apostol je dao drugo upozorenje protiv obmane od đavla i njegovih pijuna:

> »Ili zar ne znate da nepravednici neće baštiniti kraljevstva Božjega? Ne varajte se! Ni bludnici, ni idolopoklonici, ni preljubnici, ni mekoputnici, ni muškoložnici,
>
> Oni kradljivci, ni lakomci, ni pijanice, ni psovači, ni razbojnici neće baštiniti kraljevstva Božjega« (1. Korinćanima 6:9-10).

Ne varajte se, braćo. Obratite pažnju na upozorenja drevnih i suvremenih proroka protiv lopovluka, pijanstva i svih oblika seksualnih grijeha. Obmanitelj želi uništiti vašu duhovnost svim tim sredstvima. Pavao upozorava protiv onih koji spremaju obmanu »u ovom kockanju

ljudskom, u lukavosti« (Efežanima 4:14). Pazite se primamljivih paketa i površne zabave. Ono što đavao prikazuje kao zabavu može biti kobno za duhovnost.

II.

Dok se osvrćemo oko sebe, vidimo mnoge koji se koriste obmanom. Čujemo o istaknutim službenicima koji su lagali o svojim tajnim djelima. Čujemo o poštovanim sportskim junacima koji su lagali o klađenju na ishod svojeg rezultata ili su koristili droge kako bi poboljšali svoju izvedbu. Vidimo sve manje dobro poznatih osoba koje se bave opačinom u tajnosti koju nikada ne bi učinili u javnosti. Možda misle da nitko neće saznati. No Bog će uvijek znati. I on opetovano upozorava da će doći vrijeme kad će »o bezakonjima [našim] govoriti na krovovima, i tajni čini [naši] razotkriti« (NiS 1:3; vidi također Mormon 5:8, NiS 38:7).

»Ne varajte se,« podučavao je apostol Pavao. »Bog se ne da izrugivati! Što tko sije, to će i žeti! Doista, tko sije u tijelo svoje, iz tijela će žeti raspadljivost, a tko sije u duh, iz duha će žeti život vječni« (Galaćanima 6:7-8).

Drugim riječima, ako se prepustimo uživanju droga, pornografije ili drugih opačina koje je apostol nazvao »sijanjem u tijelo svoje«, vječni zakon diktira da žanjemo raspadljivost umjesto života vječnoga. To je pravda Božja, a milost ne smije orobiti pravdu. Ako se prekrši vječni zakon, kazna koja je vezana uz njega mora se provesti. Dio toga može se riješiti Spasiteljevim pomirenjem, no milosrdno čišćenje grešnika dolazi jedino nakon pokajanja (vidi

Alma 42:22-25), što je za neke grijehe dugotrajan i bolan proces. S druge strane, »onaj, koji nikakvu vjeru na obraćenje ne proživljava, izložen [je] cijelom zakonu zahtijeva pravde. Stoga je samo onomu koji ima vjeru na obračenje ostvarljiv velebni i vječni naum otkupljenja« (Alma 34:16).

Na sreću, pokajanje je moguće. Za najozbiljnije grijehe moramo priznati našem biskupu i tražiti njegovu pomoć. Za druge grijehe dovoljno je priznati Gospodinu i kome god smo nanijeli štetu. Većina laži je tog tipa. Ako ste nekoga obmanuli, riješite to sada kako biste prestali nositi teret. Ispravite to i nastavite sa svojim životom.

III.

Sada vam želim govoriti kako svatko od nas može izbjeći obmanu glede stvari od vječne važnosti. Imam dva stiha. Prvi je ono što je Pavao podučavao Timoteja nakon što ga je upozorio u ranije spomenutom citatu. »Ostani u onome u čemu si podučen i čemu si vjeru dao,« napisao je, »svjestan od koga si sve podučen« (2. Timoteju 3:14). Drugim riječima, podučeni ste pravednosti i imate vjeru u njezinu istinitost, pa je se držite. Nastavljajući, Pavao je podsjetio svojeg mladog prijatelja: »Od malena poznaješ Sveta pisma koja su vrsna učiniti te mudrim tebi na spasenje« po vjeri u našeg Spasitelja (st. 15). Držite se Pisama čija nas učenja štite o zla.

Usporedba o deset djevica podučava da kad Gospod dođe u slavi, samo će polovica pozvanih na svadbenu gozbu – svi sljedbenici Kristovi – moći ući. Drugi izvor zaštite je objavljen u nadahnutom objašnjenju ove usporedbe:

> »Jer one koje su mudre, i koje primiše istinu, i prihvatiše Svetoga Duha za vođu svoga, i ne dadoše se obmanuti – zaista, kažem vam, neće one biti posječene i bačene u vatru, nego će opstati u taj dan« (NiS 45:57).

Drugoj će polovici biti uskraćen ulazak jer nisu spremni. Nije dovoljno primiti istinu. Također moramo »prihvati[ti] Svetoga Duha za vođu svoga« i »ne da[ti] se obmanuti«.

Kako možemo »prihvati[ti] Svetoga Duha za vođu svoga«? Moramo se svaki tjedan pokajati za svoje grijehe i obnoviti svoje saveze blagujući od sakramenta s čistim rukama i čistim srcem, kako nam je zapovjeđeno (vidi NiS 59:8-9, 12). Jedino na takav način možemo primiti božansko obećanje da će »Duh njegov uvijek biti s [nama]« (NiS 20:77). Taj Duh je Sveti Duh, čije je poslanje da nas podučava, da nas vodi ka istini i svjedoči o Ocu i Sinu (vidi Ivan 14:26, 15:26, 16:13; 3. Nefi 11:32, 36).

Kako bismo izbjegli obmanu, također moramo slijediti poticaje tog Duha. Gospodin je podučavao to načelo u 46. odsjeku Nauka i Saveza:

> »Ono što vam Duh posvjedoči, tako ja hoću da vi činite sa svom svetošću srca, hodeći uspravno preda mnom, misleći o dovršenju spasenja svojega, čineći sve s molitvom i zahvaljivanjem, da vas zli dusi ne zavedu ili nauke đavolske, ili naredbe ljudske…
>
> Čuvajte se, dakle, da ne budete prevareni. A da prevareni ne

budete, tražite revno najbolje darove sjećajući se uvijek zbog čega se oni daju« (NiS 46:7-8).

Sveti Duh će nas zaštiti protiv obmane, no da bismo ostvarili taj blagoslov, moramo uvijek činiti stvari koje su potrebne da bismo zadržali Duha. Moramo obdržavati zapovijedi, moliti za vodstvo, dolaziti u Crkvi i blagovati od sakramenta svake nedjelje. Nikada ne smijemo činiti ono što će odagnati Duha. Točnije, trebamo izbjegavati pornografiju, alkohol, duhan i droge, i uvijek, uvijek izbjegavati kršenje zakona ćudoređa. Nikad ne smijemo u svoja tijela unijeti tvari niti učiniti nešto našem tijelu da bismo odagnali Gospodnjeg Duha i ostali bez duhovne zaštite protiv obmane.

4. Zaključit ću opisujući još jedan, suptilan oblik obmane – ideja da je dovoljno čuti i vjerovati, bez djelovanja sukladno toj vjeri. Mnogi proroci su podučavali protiv takve obmane. Apostol Jakov je napisao: »Budite vršitelji riječi, a ne samo slušatelji, zavaravajući sami sebe« (Jakovljena 1:22). Kralj Benjamin je podučavao: »A sad, ako sve to vjerujete, gledajte da to i činite« (Mosija 4:10). A kroz suvremenu objavu Gospod izjavljuje:

> »Želite li, naime, da vam mjesto dadem u nebeskom svijetu, morate se pripraviti čineći ono što vam zapovjedih i što od vas tražim« (NiS 78:7).

Nije dovoljno znati da Bog živi, da je Isus Krist naš Spasitelj i da je evanđelje istinito. Moramo krenuti visokom stazom djelujući sukladno toj spoznaji. Nije dovoljno znati da je predsjednik Gordon B. Hinckley Božji prorok. Moramo primjeniti njegova učenja u našim

životima. Nije dovoljno imati poziv. Moramo ispuniti naše odgovornosti. Stvari koje se podučavaju na ovom saboru nisu tu samo da ispune naše umove. One su tu da motiviraju i vode naša djela.

Svjedočim da su te stvari istinite i molim se da ćemo učiniti sve što je potrebno kako bismo izbjegli prijevare đavolje. U ime Isusa Krista. Amen.

Priesthood Session, October 2, 2004

Blagoslovi ispravnog posta

Starješina Carl B. Pratt

iz prvog zbora sedamdesetorice

Post je oduvijek bio dijelom života Božjeg naroda. U naše vrijeme to je zapovijed koju je Gospodin dao svim članovima Crkve. Uz povremene naročite postove koje imamo za osobne ili obiteljske razloge, od nas se jednom na mjesec, očekuje post, i to prve nedjelje u mjesecu. Podučeni smo kako postoje tri aspekta ispravnog obdržavanja dana kada postimo: prvo, uzdržavanja od jela i pića za dva uzastopna obroka, ili drugim riječima, 24 sata; drugo, prisustvovanje sastanku posta i svjedočanstva i; treće, velikodušno davanje posnog prinosa.

Za obitelj Pratt redoviti post nam je uvijek bio od subotnjeg podnevnog obroka do nedjeljnog podnevnog obroka. Na taj način postimo za dva obroka, subotnju večeru i nedjeljni doručak. Premda u Crkvi ne postoji standard za post, osim što treba trajati 24 sata i dva obroka, mi smo pronašli pogodnosti da pred kraj posta prisustvujemo sastanku posta i molitve.

Oni koji su u fizičkoj mogućnosti, post je zapovijed. Govoreći o danu posta predsjednik Joseph F. Smith je rekao: "Gospodin je post uspostavio na razumnom i inteligentnom temelju... Oni koji mogu trebaju se toga pridržavati...; to je dužnost od koje ne možemo pobjeći; ... ostavljana je ljudima na savjest, kako bi koristili mudrost i diskreciju... Ali oni koji mogu trebaju postiti, ... Nitko nije izuzet; to se traži od svetaca, starih i mladih u svim dijelovima Crkve" (Gospel Doctrine, 5. izdanje [1939], 244].

Braćo, bojim se da previše od nas ili ne postimo na dan posta, ili to činimo na bezvoljan način. Ako olako shvaćamo svoj dan posta ili jednostavno postimo samo nedjeljno jutro umjesto da to

budu puna dva obroka - 24 sata, sebi i svojim obiteljima uskraćujemo posebna duhovna iskustva i blagoslove koji mogu proizaći iz istinskog posta.

Ako se samo suzdržavamo od hrane i piće 24 sata i plaćamo posni prinos, propustili smo sjajnu priliku duhovnog rasta. S druge pak strane ako imamo osobitu svrhu za naš post, on će biti puno smisleniji. Možda prije početka posta možemo odvojiti vrijeme kao obitelj i razgovarati o tome što nastojimo postići našim postom. To se može obaviti na kućnoj obiteljskoj večeri tjedan prije nedjelje posta ili na kratkom obiteljskom sastanku za vrijeme obiteljske molitve. Kada postimo sa svrhom imamo se na što usredotočiti svoju pažnju, a ne na glad.

Svrha našeg posta može biti jako osobna. Post nam može pomoći u prevladavanju osobnih propusta ili grijeha. Može pomoći u tome da naše slabosti postanu jakosti. Post nam može pomoći da postanemo ponizniji, manje uznositi, manje sebični i više zabrinuti za potrebe drugih. Može nam pomoću u tome da jasnije vidimo vlastite pogreške i slabosti kako bismo bili manje skloni kritiziranju drugih. Naš post isto tako može biti usredotočen na obiteljski izazov. Obiteljski post može pomoći u povećavanju ljubavi i poštovanja među članovima obitelji i smanjiti količinu napetosti u obitelji, ili kao par možemo postiti za snaženje naših brakova. Kao nositeljima svećeništva svrha našeg posta može biti traženje Gospodnjeg vodstva u našim pozivima, ili možemo postiti sa suradnikom za kućno učiteljstvo kako bismo saznali kako pomoći nekoj od naših obitelji.

Kroz Sveta pisma izraz “post” često se povezuje s molitvom. “...nastavite u molitvi i postu odsele pa nadalje...”, Gospodinov je savjet. (NiS 88:76). Post bez molitve je gladovanje od 24 sata. Ali post udružen s molitvom donosi povećanu duhovnu moć. Kada učenici nisu mogli izliječiti dječaka koji je bio opsjednut zlim duhom upitali su Spasitelja: “Zašto ga mi ne

mogosmo istjerati?” Isus je odgovorio: “...Ova se vrsta duhova izgoni samo postom i molitvom.” (op.prev. Mt 17:19, 21).

Otpočnimo svoje postove molitvom. Možemo kleknuti za stolom nakon obroka kojim počinjemo post. Ta molitva bi trebala biti normalna stvar jer se obraćamo našem Nebeskom Ocu i to u vezi svrhe našeg posta i molimo ga za pomoć u postizanju tog cilja. Jednako tako svoje postove završimo molitvom. Možemo vrlo prikladno kleknuti za stolom prije nego počnemo jesti obrok kojim prekidamo post. Gospodinu ćemo zahvaliti za njegovu pomoć tijekom posta te za ono što smo tijekom posta osjetili i naučili.

Uz početnu i završnu molitvu, tijekom posta bismo često trebali tražiti Gospodina u osobnoj molitvi.

Od svoje mlade djece ne bismo trebali očekivati da poste preporučenih dva obroka. Ali podučimo ih načelu posta. Ako se o postu govori i planira u obiteljskom okruženju, mala će djeca biti svjesna da njihovi roditelji i starija braća i sestre poste, te će i sami shvatiti svrhu posta. Oni trebaju sudjelovati u obiteljskim molitvama za početak i kraj posta. Na taj način, kada dođu do pravih godina imat će želju postiti s ostatkom obitelji. Mi smo to radili tako da bi poticali djecu u dobi od 8 do 12 godina neka poste jedan obrok, a onda kada napune 12 godina i prime Aronovo svećeništvo i počinju ići u Djevojke poticali smo ih da poste dva puna obroka.

Nakon što je prekorio drevni Izrael za neispravan post, Gospodin, kroz proroka Izaija, o ispravnom postu govori divnim pjesničkim jezikom:

“Ovo je post koji mi je po volji...: Kidati okove nepravedne, razvezivat spone jarmene, puštati na slobodu potlačene, slomiti sve jarmove” (Izaija 58:6).

Ako postimo i molimo sa svrhom obraćanja od grijeha i prevladavanja osobnih slabosti zasigurno nastojimo “kidati okove nepravedne” u svojim životima. Ako je svrha našeg posta

postati djelotvorniji u poduci evanđelja i služenju drugima u našim pozivima u Crkvi sigurno nastojimo “razvezivati spone jarmene” kod drugih ljudi. Ako postimo i molimo za Gospodinovu pomoć u našim misionarskim nastojanjima sigurno nastojimo “puštati na slobodu potlačene”. Ako je svrha našeg posta povećati ljubav za naše bližnje i prevladati našu sebičnost, našu uznositost i imamo srca koje su predana na ovo što je od ovoga svijeta onda sigurno nastojimo “slomiti sve jarmove”.

Gospod nadalje opisuje ispravan post:

“Podijeliti kruh svoj s gladnima, uvesti pod krov svoj beskućnike, odjenuti onoga koga vidiš gola, i ne kriti se od onog tko je tvoje krvi.”

Uistinu je divno što kroz naše posne prinose možemo nahraniti gladnoga, udomiti beskućnika i gologa odjenuti.

Ako ispravno postimo Gospodin obećava:

“Tad će sinut poput zore tvoja svjetlost, i zdravlje će tvoje brzo procvasti. Pred tobom će ići tvoja pravda...Vikneš li, Gospod će ti odgovorit, kad zavapiš reći će: ‘Evo me!’ . . . dadeš li kruha gladnome, nasitiš li potlačenog, tvoja će svjetlost zasjati u tmini, i tama će tvoja kao podne postati, ... bit ćeš kao vrt zaljeven, kao studenac kojem voda nikad ne presuši” (Izaija 58:8-11).

Moja je molitva da možemo poboljšati naše postove kako bismo mogli uživati u ovim divnim obećanim blagoslovima. Moje je svjedočanstvo da ako se “priključimo” Gospodinu kroz naše postove i molitve On će se “priključiti” nama (NiS 88:63). Svjedočim da On živi, da nas voli te da nam se želi priključiti. U ime Isusa Krista. Amen.

General Priesthood Meeting, October 2, 2004

Ključ spoznaje Boga

Predsjednik James E. Faust

drugi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Braćo u Božjem svećeništvu, ponovo sjedim dok iznosim svoju poruku večeras. Kao što znate, rješavam privremeni problem s leđima. Oni od vas koji su imali problema s leđima razumjeti će. Vi koji niste - pričekajte malo! Bilo koje drugo objašnjenje onoga što me muči nije istinito!Večeras vam se ponizno obraćam s molitvom u srcu da bi me mogli razumjeti moću Duha. Teško je zamisliti išta važnije za nas, kao obnašatelje svećeništva, za naučiti od ključa spoznaje Boga. Večeras bih volio govoriti o tom ključu.

Veće svećeništvo poslužuje evanđelje i drži “ključ otajstava kraljevstva i to ključ spoznaje Boga ”[1]. Što je ključ spoznaje Boga i može li ga itko zadobiti? Bez svećeništva ne može biti punine spoznaje Boga.

Prorok Joseph Smith je rekao da je “Melkisedekovo svećeništvo…

. . ...sredstvo kroz koje su svo znanje, nauk, naum spasenja i svaka važna stvar objavljeni s neba ”[2]. Predsjednik Joseph F. Smith je izjavio: “Osoba koja može uistinu potvrditi da je Joseph Smith bio Božji prorok i da Isus jest Spasitelj, posjeduje neprocjenjivu nagradu. Kada to znamo, znamo Boga i imamo ključ sveg znanja.”[3]

Otac Abraham je prepoznao vrijednost ovog velikog ključa kada je ispričao svoje iskustvo: ”…zatražih blagoslove otaca i pravo da budem zaređen tako da to i podjeljujem. Budući da sam sljedbenik pravednosti, a želeći uz to biti onaj koji veću spoznaju posjeduje, i biti još veći sljedbenik pravednosti i posjedovati još veću spoznaju,... . . i želeći primiti poduku i obdržavati zapovijedi Božje, postadoh ja zakonit nasljednik, veliki svećenik, što obnaša pravo

koje pripada ocima."[4]

Svatko tko je pravedan, želi posjedovati veću spoznaju i "biti još veći sljedbenik pravednosti" može zadobiti, pod svećeničkom vlašću, veću spoznaju Boga. Gospodin nam daje jedan jasan način na koji to možemo činiti, kao što stoji u Nauku i savezima: "Budeš li iskao, ti ćeš primiti objavu za objavom, spoznaju za spoznajom, ...

.. što radost donosi, što donosi život vječni."[5]

Osoba može upitati: "Kako mogu postati još veći sljedbenik pravednosti?" Pravedna je osoba ona koja sklapa i obdržava evanđeoske saveze. To su sveti ugovori,[6] obično između pojedinaca i Gospodina.

Ponekad oni uključuju i druge osobe, poput supružnika. Oni uključuju najsvetija obećanja i obveze, poput krštenja, podjeljivanja svećeništva, hramskih blagoslova, braka i roditeljstva. Mnogi od blagoslova oca Abrahama dolaze kada se Duh Sveti izlije na sve ljude.[7] Svaki dostojan muškarac ili žena koji prime Svetog Duha mogu uistinu postati "novo biće".[8]

> Da bi zadobio puni udio ovih uzvišenih blagoslova i došao ka potpunoj spoznaji Boga, čovjek mora sklopiti i obdržavati zakletvu i savez svećeništva.[9] Predsjednik Marion G. Romney je pronicavo istaknuo: "Jedini način na koji čovjek može živjeti u punini, za što je smrtnost osmišljena, je da zadobije i veliča Melkisedekovo svećeništvo.
>
> ... ...Od najveće je važnosti da imamo jasno na umu što veličanje naših poziva u svećeništvu zahtijeva od nas . ... zahtijeva najmanje tri navedene stvari:

1. Da zadobijemo spoznaju o evanđelju.
2. Da se uskladimo s evanđeoskim mjerilima u svojem osobnom životu.
3. Da predano služimo."[10]

Svaki obnašatelj svećeništva mora sklopiti dva saveza. Prvi je da bude vjeran do primanja Aronovog i Melkisedekovog svećeništva.[11] Aronovo svećeništvo uvježbava i priprema nositelja svećeništva za veće dužnosti Melkisedekovog svećeništva te ga priprema da primi blagoslove zakletve i saveza svećeništva. Obnašanje Aronovog i Melkisedekovog svećeništva je bitno za primanje punine blagoslova koje Gospodin ima za svoje vjerne sinove. Drugi savez kao njegov predstavnik u ovoj svetoj ovlasti je biti vjeran u veličanju osobnih poziva s potpunom vjerom u Boga.[12]

Kao dio zakletve i saveza svećeništva, Gospodin daje nekoliko obećanja svojim vjernim sinovima "[koje] on prekršiti ne može."[13] Prvo, nosioci svećeništva "posvećeni su Duhom za obnovu tjelesa svojih."[14] Mislim da je predsjednik Hinckley veliki primjer toga. Obnovljen je u tijelu, umu i duhu na izvanredan način.

Drugo, "postaju oni sinovi Mojsijevi i Aronovi i potomstvo Abrahamovo."[15] Treće, postaju "odabranici Božji." Kao njegovi predstavnici, oni pronose ovo sveto djelo na zemlji u naše vrijeme.[16] Četvrto, "oni koji primaju to svećeništvo," primaju Gospodina.[17] Peto, oni koji primaju Gospodinove sluge, primaju njega. Šesto, oni koji primaju Spasitelja, primaju Boga Oca. Sedmo, primaju i Očevo kraljevstvo.[18] Osmo, bit će im također dano sve što Otac ima.[19] Oni koji prime sve što Otac ima, ne mogu primiti ništa više.

Vama, mladićima u Aronovom svećeništvu, dana je velika ovlast i odgovornost. Pod vodstvom biskupa, Aronovo svećeništvo djeluje u najmanje dvije uredbe koje su izravno povezane s pomirenjem. Jedna je sakrament, koji je u sjećanje na Spasiteljevu krv prolivenu za naše grijehe te njegovo tijelo koje je dao kao otkupninu za nas.[20] Druga je krštenje. Svećenici imaju ovlast vršiti krštenja za otpust grijeha.

Aronovo svećeništvo je vrlo stvarna moć. Jedan je dječak napisao slijedeće o svojem iskustvu

u korištenju te moći:

"Jednom sam posjetio odjel koji nije imao skoro ni jednog obnašatelja Melkisedekovog svećeništva. No ni na jedan način nije bio slab u duhovnosti. Naprotiv, mnogi su njegovi članovi bili svjedocima najvećih očitovanja svećeničke moći koja su ikad znali.

Moć je ležala u svećenicima. Po prvi su puta u svojim životima pozvani da obnašaju sve dužnosti svećenika i da poslužuju u potrebama svojih sučlanova u odjelu. Bili su uistinu pozvani da budu kućni učitelji—ne samo zijevajući privjesak starješini u obavljanju društvenih posjeta već da blagoslove svoju braću i sestre.

Prije toga sam bio s četvoricom ovih svećenika u drugačijoj situaciji.

. .

Otjerali su svakog učitelja vjeronauka nakon tri ili četiri mjeseca. Pustošili su okolicom na izletima izviđača.

No kada su bili potrebni—kada im je bila povjerena važna misija—bili su među onima koji su najsjajnije sjali u svećeničkoj službi.

Tajna je bila što je biskup pozvao da se njegovi Aronovi svećenici podignu na nivo ljudi kojima se anđeli mogu objaviti, a oni su dorasli tome poslužujući pomoć onima koji su mogli biti u potrebi i jačajući one koje je trebalo ojačati. Nisu samo drugi članovi odjela ojačani već i sami članovi zbora. Veliko jedinstvo se proširilo kroz odjel i svaki je član počeo osjećati što znači za ljude da budu jednog uma i srca. Nije bilo ničega neobjašnjivog u svemu ovome; to je bilo smo pravilno korištenje Aronovog svećeništva."[21]

Predsjednik Gordon B. Hinckley je nedavno rekao Aronovim svećenicima da oni od vas koji dostojno živite mogu biti blagoslovljeni "zaštitom poslužujućih anđela" i da "imate nešto veličanstveno za ispuniti"[22]

Što znači biti Abrahamovo potomstvo? Prema Pismima ima dublje značenje nego biti njegov doslovan potomak. Gospodin je sklopio savez s Abrahamom, velikim patrijarhom, da će po njemu svi narodi biti blagoslovljeni.[23] Bilo koji muškarac ili žena mogu tražiti Abrahamove blagoslove. Postaju njegovo potomstvo i nasljednici obećanih blagoslova prihvaćanjem evanđelja, krštenjem, ulaskom u hramski brak, vjernošću u obdržavanju svojih saveza i pomaganjem u pronošenju evanđelja svim narodima svijeta.

Da bi bio opunomoćen u "obnaša[nju] to[g] službeništv[a] i svećeništv[a] za sve narode,"[24] muškarac mora primiti Melkisedekovo svećeništvo s pripadajućim blagoslovima. Zatim kroz vjernost postaje baštinik punine vječnog života. Kako je Pavao rekao: "A ako vi pripadate Kristu, onda ste Abrahamovo potomstvo, baštinici po obećanju."[25]

Kao Abrahamovo potomstvo imamo neke obveze. Zapovjeđeno nam je da dođemo Kristu čineći "djela Abrahamova."[26] Ta djela uključuju: poslušnost Bogu, primanje i obdržavanje svećeničkih i hramskih uredbi i saveza, naviještanje evanđelja, izgradnju obiteljske zajednice i podučavanje djece te vjernost do kraja.

Zanimljivo je da je Gospodin upotrijebio riječ "potomstvo" u svojem obećanju Abrahamu. Ona ima dublje značenje nego pokoljenje jer označava umnožavanje blagoslova Abrahamovog saveza "svim narodima."[27] Gospodin je obećao Abrahamu potomstvo "neizbrojivo poput zvijezda" ili "pijesak na obali morskoj"[28]

Abrahamovo pravedno potomstvo je također privilegirano da bude posvojeno u vječnu obitelj Isusa Krista. To uključuje pravo primanja vječnih saveza u hramu kojima će, ukoliko su

dostojni, biti organizirani i uzvišeni u vječnu Kristovu obitelj.[29] Također, uključuje "blagoslov[e] spasenja, to jest života vječnoga."[30]

Patrijarhalni red ide od Abrahama do Izaka i Jakova. Kroz liniju svećeništva nastavlja se i u naše doba i vrijeme. Vjekovima su blagoslovi i obećanja prelazila s očeva na njihove vjerne sinove. Suvremeni je primjer uzet iz života starješine Johna B. Dicksona iz Zbora sedamdesetorice. Prisjeća se: "Kada mi je bilo vrijeme otići na misiju, bio sam vrlo uzbuđen što mogu služiti Gospodu. Međutim, neposredno prije nego što sam trebao ići, saznao sam da imam rak kostiju. Mogućnost da živim dovoljno dugo kako bih odslužio misiju nije bila vrlo visoka. Vjerovao sam da će Gospodin pripremiti put ako želi da idem. Otac mi je dao blagoslov u kojem mi je bilo rečeno da ću služiti misiju u Meksiku, služiti Crkvi cijeli svoj život i imati obitelj. Moja je desna ruka trebala biti amputirana iznad desnog lakta, no moj je život pošteđen i obećanja koja su mi bila dana sva su se ispunila.

Neki bi pomislili kako je izgubiti ruku užasan teret, ali to je bio jedan od najvećih blagoslova u mojem životu. Naučio sam kako je vrlo važno imati izazove i suočiti se s njima." Starješina Dickson je oduvijek bio dešnjak no sada je morao naučiti činiti sve s lijevom rukom. Jedan problem je bio naučiti kako da sveže svoje kravate. Rekao je: "Jednog nedjeljnog jutra kada sam bio u svojoj sobi sa svojom kravatom u ruci, pomislio sam, 'Kako ću ovo svezati?' Pomislio sam nabaviti "clip-on" kravatu. Pomislio sam upitati mamu da mi pomogne. No nisam je mogao povesti sa sobom na misiju samo da mi veže kravatu. Stoga sam odlučio da moram naučiti sam. Konačno sam naučio koristeći svoje zube. Još uvijek tako činim čak i nakon što sam je zavezao tisuće puta."[31]

Ne znamo u detalje sve što će se zahtijevati od humanosti Svetaca u nesigurnim nadolazećim danima. Svakodnevno pravedno življenje biti će sve teže. Uz to, nosioci

svećeništva vjerojatno će se morati nositi s nekim dodatnim izazovima u zaštiti i skrbljenju za svoje obitelji. Kao što je jedan svjetski vođa nedavno istaknuo, biti će "zajedničkih opasnosti za sve nas. Današnje smrtonosne prijetnje dolaze iz surovih sila i nevladinih mreža ekstremista koji nemaju ništa doli prezira prema svetosti ljudskog života i prema načelima koje civilizirani narodi vrednuju."[32]

Svi možemo očekivati suočavanje s izazovima. No velika, vječna obećanja pružena su onima koji ustraju u pravednosti. Gospodin je dao svoju riječ da "svatko tko . . . ostane vjeran u svemu, nek ne klone duhom, i nek ne malakše, a ni u tijelu, udovima i zglobovima.... . I neće oni ni gladovati ni žeđati."[33] Optimističan sam prema onome što budućnost nosi za Gospodnju Crkvu i njezine članove, ali morati ćemo ustrajati u pravednosti i "osta[ti] vjer[ni] u svemu."[34] Ključ spoznaje Boga, koji poslužuju oni koji obdržavaju zakletvu i savez Melkisedekovog svećeništva, omogućiti će nam da budemo pobjednici. Da tako i činimo, molim u ime Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKE

1. NiS 84:19

2. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, 166-7.

3. *Collected Discourses, Joseph F. Smith*, Brian H. Stuy, ed. v. 2.

4. Abraham 1:2.

5. NiS 42:61

6. Carlos Asay "Oath and Covenant of the Priesthood" *Ensign,* studeni 1985., 43.

7. 3. Nefi 20:25-29

8. Teachings of the Prophet Joseph Smith, 149-50.

9. NiS 84:33-42

10. Marion G.

Romney, *Improvement Era*, lipanj 1962., 416-17.

11. NiS 84:33

12. NiS 84:33

13. NiS 84:40

14. NiS 84:33.

15. NiS 84:33.

16. NiS 84:34

17. NiS 84:35

18. NiS 84:38

19. NiS 84:38

20. Matej 26:26 Prijevod Josepha Smitha Matej 26:22.

21. Victor L.

Brown, “The Vision of the Aaronic Priesthood”, *Ensign*, studeni 1975., 68.

22. “Priesthood Restored Directly from Heaven”, *Church News*, 22. svibnja 2004, 3.

23. 3. Nefi 20:25, 29, Postanak 18:18, Galaćanima 3:8.

24. Abraham 2:9.

25. Galaćanima 3:29.

26.

Vidi Ivan 8:39[32-50]

27. Abraham 2:9.

28. NiS 132:30

29. Galaćanima 3:29.

30. Abraham 2:12.

31. “Friend to Friend”, *The Friend*, rujan 1995., 6-7.

32. “Secretary Colin Powell on Memorial Day”, SouthernUtah.com Community Forums.

33. NiS 84:80

34. NiS 84:80

Priesthood, Saturday, October 2, 2004

Brižljivo zauzimanje

Predsjednik Thomas S. Monson

prvi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Moja draga braćo. Ovo je svečano i pomalo zastrašujuće iskustvo stati pred vas ovu večer i odgovoriti na poziv da podučavam i svjedočim o svetoj povlastici koju imamo da obnašamo Božje svećeništvo. Molim za vašu vjeru i molitve za mene.

Osim onih koji obnašaju Aronovo i Melkisedekovo svećeništvo i nalaze se ovdje večeras u Konferencijskom centru ili koji sjede širom svijeta, ima mnoštvo obnašatelja svećeništva koji su, iz bilo kojeg razloga, otišli od svojih dužnosti i odlučili slijediti druge staze.

Gospodin nam jasno govori da posegnemo i spasimo te pojedince te ih s njihovim obiteljima dovedemo za Jahvin stol. Trebali bismo obratiti pažnju na Gospodinovu nadahnutu uputu kad je izjavio:

»Zaista, kažem vam, ljudi se imaju brižljivo zauzimati za ono što je dobro, i učiniti mnogo toga po slobodnoj volji svojoj i ostvariti mnogo pravednosti. Je njima je moć po kojoj oni sami sobo upravljaju, a ukoliko dobro čine, nipošto neće izgubiti nagradu svoju.«[2]

Sveta pisma nam daju uzorak koji možemo slijediti kad kažu: »Isus je napredovao u mudrosti, rastu i milosti 'pred Bogom i ljudima.'«[3] On je »prošao čineći dobro... jer Bog bijaše s njim.'«[4]

Primijetio sam, proučavajući Učiteljev život, da su se njegove trajne lekcije i veličanstvena čuda obično događala kad je činio djelo svojeg Oca. Na putu u Emaus, ukazao se u tijelu od mesa i kostiju. Jeo je hranu i svjedočio o svojoj uzvišenosti. To se dogodilo nakon što je napustio grobnicu.

Prije toga, dok je bio na putu u Jerihon, obnovio je vid osobi koja ja bila slijepa.

Spasitelj je uvijek bio u pokretu – podučavajući, svjedočeći i spašavajući druge. Takva je danas i naša individualna dužnost kao članova svećeničkih zborova.

U proglasu Prvog predsjedništva i Zbora dvanaestorice apostola objavljenom 6. travnja 1980. godine, postavljeno je slijedeće svjedočanstvo i istina:

> Svečano potvrđujemo da je Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana obnovljena Crkva koju je uspostavio Sin Božji, dok je za života organizirao svoje djelo na zemlji. Ona nosi njegovo sveto ime, ime Isusa Krista. Izgrađena je na temelju apostola i proroka, a on sam je zaglavni kamen. Njezino svećeništvo, po Aronovom i Melkizedekovom redu, je obnovljeno rukama onih koji su ga obnašali u drevna vremena: Ivan Krstitelj je obnovio Aronovo, a Petar, Jakov i Ivan Melkizedekovo svećeništvo.

Dana 6. travnja 1889. godine, predsjednik George Q. Cannon je izrekao ovu molbu:

> Želim vidjeti da se moć svećeništva ojača... Želim vidjeti da se ta snaga i moć proširi cijelim svećeničkim tijelom, od glave prema najmanjem i najponiznijem đakonu u Crkvi. Svaki čovjek bi trebao tražiti i uživati u objavama Božjim, svjetlu nebeskom koje sjaji u njegovoj duši dajući mu spoznaju o njegovim odgovornostima, o onom dijelu Božjeg djela koje se odnosi na njega u njegovom svećeništvu.

S vama večeras dijelim dva iskustva iz mog života - jedno koje se zbilo dok sam bio dječak, a drugo se odnosi na mog prijatelja koji je koji je bio suprug i otac.

Nedugo nakon mojeg zaređenja za učitelja u Aronovom svećeništvu, bio sam pozvan da služim kao predsjednik zbora. Naš savjetnik, Harlod, je bio zainteresiran za nas i mi smo to znali. Jednog mi je dana rekao: »Tome, ti uživaš u uzgoju golubova, zar ne?«

Srdačno sam odgovorio: »Da.«

Zatim je dao ponudu: »Kako bi ti se svidjelo da ti dam par čistokrvnih Birmigham prevrtača?«

Ovaj put sam odgovorio: »Naravno da bi!« Vidite, golubovi koje sam imao su bili obični, uhvaćeni na krovu osnovne škole Grant.

Pozvao me je k sebi doma slijedeće večeri. Sljedeći dan bio mi je najdulji dan u mojem mladenačkom životu. Čekao sam da se moj savjetnik vrati s posla sat vremena prije nego što se vratio kući. Odveo me do svojeg golubinjaka koji se nalazio u gornjem dijelu malene staje na kraju dvorišta. Dok sam pogledao u najljepše golubove koje sam ikad vidio, rekao je: »Odaberi bilo kojeg mužjaka, i ja ću ti dati ženku koja se razlikuje od bilo kojeg goluba na svijetu.« Odabrao sam. Nakon toga je u moje ruke stavio malenu golubicu. Upitao sam zbog čega je drugačija. Odgovorio je: »Pogledaj pažljivo i primijetit ćeš da ima samo jedno oko.« I stvarno, jedno je oko nedostajalo zbog mačke koja je nanijela ozljedu. »Odnesi ih kući u svoj golubinjak,« rekao je. »Drži ih kod sebe desetak dana, a zatim ih pusti van da vidiš hoće li ostati kod tebe.«

Slijedio sam Haroldove upute. Nakon što sam ih pustio, mužjak se šepirio po krovu golubinjaka, a zatim se vratio unutra da bi jeo. No jednooka ženka je nestala u trenu. Nazvao sam Harolda i upitao: »Je li se jednooka golubica vratila u tvoj golubinjak?«

»Dođi do mene,« rekao je, »pa ćemo pogledati.«

Dok smo hodali od njegovih kuhinjskih vrata do golubinjaka, moj savjetnik je komentirao: »Tome, ti si predsjednik zbora učitelja.« To sam, naravno, već znao. Zatim je dodao: »Što ćeš učiniti kako bi vratio Boba u aktivnost, koji je član tvojeg zbora?«

Odgovorio sam: »Dovest ću ga na sastanak zbora ovaj tjedan.«

Zatim je posegnuo u posebno gnijezdo i predao mi jednooku golubicu. »Drži je kod sebe

još nekoliko dana i pokušaj ponovo.« To sam učinio, a ona je još jednom nestala. Ponovilo se: »Dođi do mene, pa ćemo vidjeti je li se vratila doma.« Dok smo išli prema golubinjaku, čuo se komentar: »Čestitam što si doveo Boba na svećenički sastanak. Što ćete sad ti i Bob učiniti kako biste vratili Billa u aktivnost?«

»Dovest ćemo ga na sastanak slijedeći tjedan,« rekao sam.

Ovo iskustvo se stalno ponavljalo. Izrastao sam u muškarca prije nego što sam shvatio da mi je Harold, moj savjetni, dao zaista posebnu golubicu, jedinu u svojem golubinjaku za koju je znao da će se vratiti svaki put kad je puštena. To je bio njegov nadahnuti način da održi idealan svećenički intervju s predsjednikom zbora učitelja svaka dva tjedna. Mnogo dugujem toj jednookoj golubici. Još više dugujem tom savjetniku zbora. Imao je strpljenja i vještinu da mi pomogne da se pripremim za odgovornosti koje su preda mnom.

Očevi, djedovi, imamo još veću odgovornost da vodimo naše dragocjene sinove i unuke. Njima je potrebna naša pomoć, naš poticaj i naš primjer. Mudro je rečeno da naša mladež treba manje kritičara, a više uzora koje će slijediti.

A sad primjer glede onih muškaraca čije navike i životi uključuju malo dolazaka u crkvu ili crkvenih aktivnosti u bilo kojem obliku.

Redovi tih mogućih starješina su porasli. To je zbog mladića iz zborova Aronovog svećeništva koji se izgube na putu kroz Aronovo svećeništvo kao i odraslih muškaraca koji su kršteni no ne ustraju u aktivnosti i vjeri kako bi bili zaređeni za starješinu.

Razmišljam ne samo o srcima i dušama tih pojedinih muškaraca, već tugujem za njihovim ženama i djecom koja rastu. Ti muškarci iščekuju pomoć, poticajnu riječ i osobno svjedočanstvo o istini izrečenih iz srca ispunjenog ljubavlju i željom da uzdigne i izgradi.

Shelley je bio takva osoba. Njegova žena i djeca bili su članovi, no sav trud da ga se

motivira na krštenja, a zatim i svećeništvo je propao.

Tada je umrla njegova majka. Shelley je bio toliko tužan da se povukao u drugu prostoriju u mrtvačnici u kojoj se održavao sprovod. Ozvučili smo njegovu sobu za praćenje službe kako bi mogao sam tugovati gdje nitko ne može vidjeti njegovu tugu. Dok sam ga tješio prije odlaska za govornicu, zagrlio me je i znao sam da ga je sve to prilično dirnulo.

Vrijeme je prolazilo. Shelley i njegova obitelj su se preselili u drugi dio grada. Ja sam bio pozvan da predsjedavam misijom u Kanadi, zajedno sa svojom obitelji, preselio sam se u Toronto u Kanadi u razdoblju od tri godine.

Kad sam se vratio, i nakon što sam pozvan za Dvanaestoricu, Shelley me je nazvao. Rekao je: »Biskupe, hoćete li zapečatiti moju suprugu, moju obitelj i mene u hramu Salt Lake?«

Oklijevajući sam odgovorio: »Ali Shelley, prvo se moraš krstiti i postati član Crkve.«

On se je nasmijao i odgovorio: »Ma pobrinuo sam se za to dok ste bili u Kanadi. Malo sam vas iznenadio. Imao sam jednog kućnog učitelja koji nas je redovito posjećivao i podučio me istinama Crkve. On je bio prometnik koji je pomagao djeci da prijeđu preko ceste svakog jutra kad su išli u školu i poslije podne kad su se vraćali kući. Upitao me je da mu pomognem. Za vrijeme kad djeca nisu prelazila cestu, davao mi je dodatnu poduku glede Crkve.«

Bio sam povlašten da vidim to čudo svojim očima i osjetim tu radost svojim srcem i dušom. Pečaćenja su obavljena. Obitelj je bila ujedinjena. Shelley je preminuo nedugo nakon toga. Imao sam priliku govoriti na njegovom sprovodu. Uvijek ću se sjećati Shelleyeva tijela kako leži u lijesu, odjeven u hramsku odjeću. Spremno sam dočekao suze zahvalnice jer se izgubljen nađe.

Oni koji su osjetili dodir Učiteljeve ruke, nekako ne mogu objasniti promjenu koja dolazi u njihove živote. Postoji želja da se bolje živi, da se vjernije služe, da se poniznije kroči i da se

bude više poput Spasitelja. Nakon što prime duhovni vid i u tragovima obećanja vječnosti, oni odjekuju riječi slijepca kojem je Isus obnovio vid: »Jedno znam: da sam bio slijep i da sad mogu vidjeti.«[5]

Kako možemo snositi odgovornost za ta čudesa? Zašto povećati aktivnost ljudi koji su dugo uspavani? Pjesnik je, govoreći o smrti, napisao: »Bog ga je dotakao, i on je zaspao.« Ja kažem, govoreći o ovom novom rođenju: »Bog ih je dotakao, i oni se probudiše.«

Dva temeljna razloga su uvelike zaslužni za te promjene stavova, navika i djela.

Prvo, ljudima su pokazane njihove vječne mogućnosti i donijeli su odluku da ih postignu. Oni se ne mogu dugo zadovoljiti s osrednjim kad je napokon vrsnoća u njihovom dosegu.

Drugo, ostali muškarci, žene i mladi ljudi su slijedili Spasiteljeve savjete, voljeli su svoje bližnje kao sebe i pomogli svojim bližnjima da ispune svoje snove i ostvare svoje ambicije.

Katalizator u tom procesu je bilo načelo ljubavi.

Vremensko razdoblje nije promijenilo Otkupiteljevu sposobnost da promijeni ljudske živote. Kao što je rekao Lazaru, on govori vama i meni: »Iziđi.«[6] Ja dodajem: »Iziđi iz očaja sumnje. Iziđi iz patnje zbog grijeha. Iziđi iz smrti nevjere. Iziđi u novi život. Iziđi.

Dok izlazimo, i usmjeravamo naše stope putem kojim je Isus kročio, prisjetimo se svjedočanstva kojeg nam je dao Isus: »Evo, ja sam Isus Krist za koga proroci posvjedočiše da će doći na svijet... Ja sam svjetlo i život svijeta.«[7] »Ja sam prvi i posljednji, ja sam onaj koji živi, ja sam onaj koji bijah ubijen, ja sam zagovornik vaš kod Oca.«[8]

Postoje članovi zbora i oni koji bi trebali biti članovi našeg zbora kojima je potrebna naša pomoć. John Milton je u svojoj pjesmi *Lycidas* napisao:»Gladne ovce su podigle pogled, i nisu bile nahranjene.« Gospodin je rekao proroku Ezekielu: »Jao pastirima Izraelovim... [koji ne] napasa[ju] stado.«[9]

Moja braćo u svećeništvu, to je naša dužnost. Sjetimo se i nikad ne zaboravimo da taj pothvat nije nepremostiv. Čuda se mogu pronaći posvuda kad se svećenički pozivi veličaju. Kad vjera zamijeni sumnju, kad nesebično služenje ukloni sebične težnje, Božja moć ostvaruje njegove nakane. Mi smo na Gospodnjem zadatku. Imamo pravo na njegovu pomoć. No moramo pokušati. Iz igrokaza *Shenandoah* dolazi tekst koji nadahnjuje: »Ako ne pokušamo, onda smo bezvrijedni. Ako smo bezvrijedni, zašto smo onda ovdje?«

Budimo svi izvršioci riječi, a ne samo slušaoci.[10] Slijedimo primjer našeg predsjednika, Gordona B. Hinckleya, Gospodnjeg proroka.

Neka svi mi, poput Spasiteljevih sljedbenika iz davnina, odgovorimo na poziv: »Pođite za mnom, i učinit ću vas ribarima ljudi!«[11] Molim se da to možemo učiniti. U ime Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKE

1. Nauk i savezi 107:99.
2. Ibidem, 58:26, 27.
3. Luka 2:52.
4. Djela 10:38.
5. Ivan 9:25.
6. Vidi Ivan 11:43.
7. 3. Nefi 11:10, 11.
8. Nauk i savezi 110:4.
9. Ezekiel 34:2, 3.
10. Vidi Jakovljeva 1:22.
11. Matej 4:19.

Priesthood Session, October 2, 2004

TRAGIČNA OPAČINA MEĐU NAMA

Predsjednik Gordon B. Hinckley

Moja draga braćo, dobro je biti s vama na ovom vrlo velikom sastanku svećeništva. Pretpostavljam da je ovo najveći takav skup svećeništva koji se ikada okupio. Koja je to razlika u odnosu na događaj koji je opisao Wilfor Woodruff kad je su se svi članovi svećeništva na svijetu okupili u jednoj sobi u Kirtlandu, Ohio, da bi primili upute od proroka Josepha.

Večeras smo čuli odlične savjete i ja vam ih preporučam.

Dok dajem zaključne riječi, govorim na temu Alminih riječi:

»To je slava moja da možda smjednem biti oruđe u rukama Božjim i koju dušu privedem k obraćenju«(Alma 29:9).

U tom duhu vam se večeras obraćam. Ono što imam za reći nije novo. Govorio sam o tome ranije. Rujansko izdanje *Ensigna* sadrži govor koji sam prije nekoliko godina dao na istu temu.

Iako je tema o kojoj govorim predstavljala problem tada, danas predstavlja daleko veći problem. Raste vrtoglavom brzinom. On je poput bijesne oluje, koja uništava pojedince i obitelji, potpuno rušeći ono što je nekoć bilo cjelovito i lijepo. Govorim o pornografiji u svakom obliku.

Činim to zbog pisama koja mi stižu od žena slomljenog srca.

Volio bih pročitati dio jednog kojeg sam primio prije svega nekoliko dana. Činim to uz pristanak autora. Obrisao sam sve što bi moglo dovesti do otkrivanja uključenih osoba. Dopustio sam si ograničenu uredničku slobodu radi jasnoće i jezičnog ritma.

Citiram:

»Dragi predsjedniče Hinckley,

Moj suprug od 35 godina starosti je nedavno preminuo... Našao se s našim dobrim biskupom što je brže mogao nakon zadnje operacije. Zatim je došao meni te iste večeri da mi kaže kako je bio ovisan o pornografiji. Tražio je moj oprost [prije smrti]. Nadalje je rekao da ga je vođenje dvostrukog života isrcpilo. [Služio je na mnogim važnim] crkvenim pozivima znajući da je u kandžama tog 'drugog gospodara.'

Bila sam iznenađena, pogođena, osjećala sam se izdano i povrijeđeno. Nisam mu mogla obećati oprost u taj trenutak već sam tražila vremena... Mogla sam se osvrnuti na svoj brak [i kako] je pornografija... preuzela kontrolu gotovo od početka. Bili smo vjenčani svega par mjeseci kad je kući donio [pornografski] časopis. Zaključala sam mu vrata automobila jer sam bila povrijeđena i ljuta...

Godinama je u našem braku... bio okrutan u svojim zahtjevima. Nikada mu nisam bila dovoljno dobra... Osjećala sam se toliko poniženom u to vrijeme da sam zapala u duboku depresiju... Sada znam da me je uspoređivao s najnovijom 'porno kraljicom'...

Jednom smo išli na savjetovanje i... moj suprug me je nastavio ocrnjivati svojom kritikom i omalovažavanjem...

Nakon toga nisam mogla ući u auto s njim, već sam hodala po gradu... satima, razmišljajući o samoubojstvu. [Pomislila sam,] zašto nastaviti ako moj 'vječni partner' to misli o meni?

Nastavila sam, no postavila sam zaštitni štit oko sebe. Živjela sam zbog drugih razloga, a ne za muža, i pronašla radost u svojoj djeci, projektima i postignućima koje sam mogla učiniti samostalno...

Nakon njegove 'ispovijedi na samrti' i [nakon vremena provedenog] u analizi svojeg

života, vikala sam na njega: 'Zar ne znaš što si učinio?'... Rekla sam mu da sam u naš brak unijela čisto srce, čuvala ga čistim tijekom braka i da ga namjeravam čuvati čistim zauvijek. Zašto on nije mogao učiniti isto za mene? Sve što sam željela je da se osjećam voljeno i da se prema meni odnosi s malo pažnje... umjesto kao prema objektu...

Sada sam ostavljena da žalim ne samo zato što sam ga izgubila, već zbog odnosa koji je mogao biti [predivan, ali nije]...

Molim vas da upozorite braću (i sestre). Pornografija nije uzbuđujuća gozba za oči koja pruža trenutačnu navalu uzbuđenja. [Umjesto toga] njezin je učinak da ošteti srca i duše do njihove srži, uništi život u odnosima koji bi trebali biti sveti i povrijedi do samog središtva one koje biste trebali najviše voljeti.

Zatim potpisuje pismo.

Ovo je tužna i tragična priča. Izostavio sam neke detalje, no pročitao sam dovoljno kako biste osjetili dubinu njezinih osjećaja. A što je s njezinim suprugom? Umro je bolnom smrću od raka, a njegove zadnje riječi bile su ispovijed za život isprepleten grijehom.

A pornografija i jest grijeh. Ona je đavolska. Ona je potpuno suprotna duhu evanđelja, osobnom svjedočanstvu o stvarima Božjim i sa životom osobe koja je zaređena u sveto svećeništvo.

To nije jedino pismo koje sam primio. Bilo ih je dovoljno da me uvjere da je to ozbiljan problem među nama. Potiče iz mnogih izvora i izražava se na različite načine. Sada je povećana s internetom. Taj internet je dostupan ne samo odraslima, već i mladima.

Nedavno sam pročitao da je pornografija postala industrija vrijedna 57 milijardi dolara. Dvanaest milijardi potiječe iz Sjedinjenih Država od »ljudi koji zavjere kuju« koji se žele obogatiti na štetu naivnih. Izvješteni smo da u Sjedinjenim Državama uprihođuje više od

prihoda svih profesionalnih nogometnih, bejzbolskih i košarkaških franšiza ili ukupnih prihoda novinarskih kuća ABC, CBS i NBC. (Statistike internetske pornografije: 2003.).

Ona smanjuje vrijeme i talente djelatnika na radnom mjestu. »Dvadeset posto muškaraca priznaju da na poslu pristupaju pornograifji. To čini i trinaest posto žena. Deset posto odraslih priznaju da imaju internetsku seksualnu ovisnost« (Ibidem). To je broj priznanja, no broj zapravo može biti mnogo veći.

Nacionalna koalicija za zaštitu djece i obitelji navodi: »Oko 40 milijuna ljudi u Sjedinjenim Državama su seksualno upleteni preko interneta« (NCPCF Online, www.nationalcoalition.org).

»Jedno od petero djece u dobi od 10 – 17 godina je primilo seksualnu ponudu preko interneta.

Tri milijuna posjetitelja stranicama za odrasle u rujnu 2000. godine imali su 17 godina ili ispod.

Seks je tema broj jedan koja se traži na internetu« (Ibidem).

Mogao bih nastaviti, no vi također znate dovoljno o ozbiljnosti ovog problema. Dovoljno je reći da svi koji su uključeni postaju žrtve. Djeca se iskorištavaju i njihovi životi su ozbiljno narušeni. Umovi mladih postaju iskrivljeni pogrešnim konceptima. Stalno izlaganje vodi ka ovisnosti koju je gotovo nemoguće prekinuti. Muškarci u velikom broju otkrivaju da je se ne mogu okaniti. Njihova energija i interesi nestaju u besmislenoj potrazi za tom vulgarnom i prljavom hranom.

Isprika je da ju je teško izbjeći, da je nadohvat ruke i da nema izlaza.

Pretpostavite da divlja oluje, da vjetrovi zavijaju i da snijeg leti posvuda. Ne možete to

zaustaviti. No možete se prikladno odjenuti i potražiti sklonište kako oluja ne bi imala utjecaja na vas.

Isto tako, iako je internet zasićen vulgarnim sadržajima, ne morate ih gledati. Možete se povući u sklonište evanđelja i njegovih učenja o čistoći, kreposti i čistoći života.

Znam da govorim izravno i jasno. Činim to jer je zbog interneta pornografija mnogo dostupnija, dodajući onome što je dostupno na DVD-ima i video kazetama, na televiziji i kioscima s časopisima. Vodi ka maštarijama koje su destruktivne za samopoštovanje. Vodi ka zabranjenim odnosima, često ka zarazi i zlostavljačkim kriminalnim aktivnostima.

Braćo, mi možemo bolje od toga. Kad je Spasitelj podučavao mnoštvo, rekao je: »Blago onima koji su čista srca, jer će Boga gledati« (Matej 5:8).

Može li itko zaželiti za veći blagoslov od ovoga? Plemenita cesta pristojnosti, samodiscipline i cjelovitog življenja je cesta za muškarce, i mlade i stare, koji obnašaju svećeništvo Božje. Mladićima postavljam ovo pitanje: »Možete li zamisliti Ivana Krstitelja, koji je obnovio svećeništvo koje obnašate, kako se bavi tim stvarima?« Vama, muškarcima: »Možete li zamisliti Petra, Jakova i Ivana, apostole našeg Gospodina, kako se bave time?«

Ne, naravno da ne. Sada, braćo, došlo je vrijeme za svakog od nas koji je uključen u to da se izvuče iz blata, da stane iznad tog zla, da »gleda kako će se na Boga osvrtati, i živjeti« (Alma 37:47). Mi ne moramo gledati putene časopise. Ne moramo čitati knjige ispunjene prljavštinama. Ne moramo gledati televiziju koja je ispod zdravih mjerila. Ne moramo iznajmljivati filmove koje prikazaju ono što je prljavo. Ne moramo sjediti za računalom i zabavljati se s pornografskim materijalima koji se nalaze na internetu.

Ponavljam, mi možemo bolje od toga. Mi moramo bolje od toga. Mi smo muškarci u svećeništvu. To je najsvetiji i najčudesniji dar, vrijedan više od svih prnja svijeta. No bit će

amen učinkovitosti tog svećeništva svakome tko se uključi u potragu za pornografskim materijalima.

Ako u dosegu mojeg glasa ima nekoga tko to čini, preklinjite Gospodina iz dubine duše da ukloni iz vas ovisnost koja vas okiva. Imatjte hrabrosti da tražite vodstvo voljenog biskupa i, ako je potrebno, savjet brižnih profesionalaca.

Neka svatko tko može biti u sličnim kandžama, klekne na koljena u privatnosti i preklinje Gospodina za pomoć da ih oslobodi od tog opakog čudovišta. U suprotnom, ta će zlokobna mrlja ostati za života, pa čak i za vječnost. Jakov, Nefijev brat, je podučavao:»I dogodit će se: Kad svi ljudi prijeđu iz te prve smrti u život, čim oni postanu besmrtni... da oni koji su pravedni budu sveudilj pravedni, a oni koji su uprljani budu budu sveudilj uprljani« (2. Nefi 9:15, 16).

Predsjednik Joseph F. Smith je u svojem viđenju Spasiteljevog posjeta duhovima preminulih vidio da »k opakima on ne pođe, i glas se njegov ne podiže međ bezbožnima i neobraćenima koji se oskvrnuše dok bijahu u tijelu« (NiS 137:20).

Sada, moja braćo, ne želim zvučati negativno. Po prirodi sam optimističan. No u ovakvim stvarima ja sam realist. Ako smo uključeni u takvo ponašanje, sada je vrijeme za promjenu. Neka ovo bude trenutak odluke. Krenimo boljom cestom. Gospodin je rekao: »Nek nutrina tvoja uz to bude puna dobrotvorne ljubavi prema svim ljudima, i prema domaćima u vjeri, a krepost nek resi misli tvoje neprestance. Tad će pouzdanje tvoje u nazočnost Božju ojačati, a nauk svećeništva kapat će na dušu tvoju poput rose nebeske.

Duh će Sveti biti trajno društvo tvoje, a žezlo tvoje, žezlo pravednosti i istine, a gospodstvo tvoje bit će gospodstvo vječno, i ono će bez prisilnih mjera k tebi pritjecati u vijeke vjekova« (NiS 121:45-46).

Kako može bilo koji čovjek željeti više? Ti vrhovni blagoslovi su obećani onima koji kroče u kreposti pred Gospodinom i pred svim ljudima.

Kako su prekrasni putovi našeg Gospodina. Kako veličanstvena njegova obećanja. Kad smo pod kušnjom, svoje opake misli možemo zamijeniti mislima o njemu i njegovim učenjima. On je rekao:»A bude li vaše oko uprto jedino na slavu moju, cijelo će vam tijelo biti svjetlošću ispunjeno, i nikakve tame u vama neće biti. A tijelo koje je ispunjeno svjetlošću, sve shvaća.

Stoga, posvećujte se da bi vaše misli bile jedino na Boga, a dani će doći i vi ćete ga vidjeti. On će, naime, razotkriti vama lice svoje...« (NiS 88:67-68).

Vama, đakonima, učiteljima i svećenicima koji ste večeras s nama, predivnim mladićima koji se brinete o sakramentu, Gospodin je rekao:»Čisti nek budu oni koji Gospodnje posude nose« (NiS 133:5).

Svim svećenicima, izjava u objavi je jasna i nesumnjiva:
»...Prava svećeništva nerazdvojno [su] povezana s nebeskim moćima, a da se moći nebeske ne mogu nadzirati ni usmjeravati, već jedino načelima pravednosti« (NiS 121:36).

Sada znam, braćo moja, da većina vas nisu pogođeni ovim zlom. Molim vaše razumijevanje što sam oduzeo vaše vrijeme na tome. No ako ste predsjednik okola ili biskup, predsjednik okruga ili ogranka, možda ćete morati pomoći onima koji su pogođeni. Neka vam Gospodin udijeli mudrost, vodstvo, nadahnuće i ljubav za one kojima je to potrebno.

A svima vama, mladima ili starima, koji to ne činite, čestitam vam i blagoslovljam vas. Kako je prekrasan život prema obrascu učenja evanđelja onoga koji je bez grijeha. Takav čovjek kroči neokaljana čela u svjetlosti kreposti i snage.

Neka vas pohode nebeski blagoslovi, moja draga braćo. Moja je molitva da posegnemo

prema svima kojima je potrebna pomoć. U ime Isusa Krista. Amen.

Sunday Morning Session, October 3, 2004

Danas izaberite

Predsjednik Thomas S. Monson

prvi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Moja draga braćo i sestre, vi koji ste oko mene i vi okupljeni širom svijeta, tražim vašu vjeru i molitve dok ispunjavam zaduženje i povlasticu obratiti vam se.

Nedavno sam razmišljao o izborima i njihovim posljedicama. Rečeno je da se kapija povijesti okreće na male šarke, a tako i ljudski životi. Izbori koje napravimo određuju našu sudbinu.

Jošua iz davnina je izjavio: "Danas izaberite kome ćete služiti: ...Ja i moj dom služit ćemo Jahvi."1

Svi smo mi započeli strašno i neophodno putovanje kada smo napustili duhovni svijet i ušli u ovo često puno izazova stanje nazvano smrtnost. Sa sobom smo donijeli taj veliki Božji dar – naše opredjeljivanje. Prorok Wilford Woodruff je rekao: "Bog je dao svoj svojoj djeci... individualno opredjeljivanje... Posjedovali smo ga na nebu nebesa prije postanka svijeta, a Gospodin ga je tamo održao i obranio od napadaja Lucifera. Putem tog opredjeljivanja, vi i ja i svi ljudi postali smo odgovorna bića, odgovorni za put kojeg slijedimo, život koji živimo, djela koje činimo. "2

Brigham Young je rekao: "Svi moramo koristiti [to opredjeljivanje] kako bismo stekli uzvišenje u [Božjem] kraljevstvu; budući da imamo moć izbora, moramo koristiti tu moć."3

Sveta pisma nam govore da smo slobodni djelovati samo za sebe, "da [odaberemo] put vječne smrti ili put života vječnoga".4

Poznata pjesma daje nadahnuće u izborima koje činimo:

Biraj ispravno kad izbor dođe,

jer će tad te vodit Sveti Duh.

Svetog Duha svjetlo će ti sjati

Kad je tvoje srce ispravno.

Biraj ispravno i mir ćeš naći,

Duša će ti biti sigurna.

Biraj ispravno u svakom djelu,

nek Bog i nebo budu sav tvoj cilj.5

Imamo li vodiča koji nam pomaže odabrati ispravno i izbjeći opasne zaobilazne puteve? Postavljena na zidu u mom uredu, točno iznad mog stola, nalazi se prekrasna slika Spasitelja, koju je izradio Heinrich Hofmann. Volim tu sliku koju imam još od kada sam bio 22-godišnji biskup i koju sam sa sobom nosio gdje god sam dobivao radnu dužnost. Pokušavao sam svoj život oblikovati prema Učitelju. Kada god sam trebao donijeti tešku odluku, pogledao bih u tu sliku i upitao samog sebe: “Što bi On napravio?" Zatim bih pokušao to učiniti. Nikada ne možemo pogriješiti kada odaberemo da slijedimo Spasitelja.

Neki izbori mogu izgledati važniji od drugih, ali niti jedan izbor nije beznačajan.

Prije nekoliko godina, u ruci sam držao vodič koji će nam, ako ga slijedimo, uvijek pomoći da napravimo točne izbore. To je bila knjiga koju obično zovemo Trojnom kombinacijom, a sadrži Mormonovu knjigu, Nauk i saveze i Dragocjeni biser. Ta je knjiga bila poklon oca punog ljubavi njegovoj dragocjenoj kćeri koja je pažljivo slijedila njegov savjet. Na praznoj stranici, otac je svojom rukom napisao ove nadahnute riječi:

Mojoj dragoj Maureen,

Da bi imala postojanu mjeru kojom ćeš prosuditi između istine i grešaka čovjekovih

filozofija, te tako rasla u duhovnosti dok povećavaš svoje znanje, dajem ti ovu svetu knjigu da bi je često čitala i štovala tijekom tvog života.

S ljubavlju, tvoj otac

/potpis/ Harold B. Lee

Kao članovi Crkve Isusa Krista Svetaca posljednjih dana, naš cilj je postići celestijalnu slavu.

Neka sebe ne nađemo tako neodlučne kao što je Alisa u romanu Lewisa Carrolla, *Alisa u zemlji čudesa.* Sjetit ćete se da je došla na raskršće s dva puta ispred nje, svaki vodi naprijed ali u suprotnim smjerovima. Alisa se susreće s Češerskom Mačkom koju pita: "Koji put da odaberem?"

Mačka odgovara: "To ovisi od toga kamo želiš ići. Ako ne znaš kamo želiš ići, nije važno koji ćeš put odabrati."

Suprotno od Alise, mi svi znamo gdje želimo ići. Važno je kojim ćemo putem ići, jer smjer kojeg slijedimo u ovom životu sigurno vodi do smjera kojeg ćemo slijediti u slijedećem.

Svatko od nas treba zapamtiti da su on ili ona sin ili kćer Božja, podareni vjerom, obdareni hrabrošću i vođeni molitvom. Naša vječna sudbina je pred nama. Apostol Pavao nam govori danas kao što je govorio Timoteju prije puno godina: "Ne zanemaruj u sebi milosni dar koji ti je udijeljen."6 "O Timoteju, čuvaj povjereno blago."7

Ponekad većina nas dopusti da taj neprijatelj postignuća – čak i krivac "samo-poražavanje" – umanji naše težnje, zamagli naše snove, zasjeni našu viziju i uništi naš život. Glas neprijatelja šapuće u našim ušima: "Ti ne možeš to napraviti." "Premlad si." "Prestar si." "Ti si nitko i ništa." To je kada se sjetimo da smo stvoreni na sliku Božju. Razmišljanje o toj istini daje duboki osjećaj snage i moći.

Imao sam povlasticu osobno poznavati predsjednika J. Reubena Clarka mlađeg, koji je puno godina služio kao član Prvog predsjedništva. Dok sam mu pomagao u pripremi tiskanja njegovih monumentalnih knjiga, naučio sam dragocjene lekcije. Jednog dana dok je bio u tmurnom i zamišljenom raspoloženju, predsjednik Clark me je zamolio da pomognem oko tiskanja slike prikladne za uokvirenje. Slika je prikazivala Lavove Persepolisa kako čuvaju ruševine raspadnute slave. Između oronulih svodova civilizacije koje više nije bilo, predsjednik Clark je želio da se sa slikom otisne i određeni broj njegovih omiljenih stihova, odabranih od njegovog širokog znanja o Svetom pismu. Osjećam da biste htjeli saznati što je odabrao. Bilo ih je tri – dva od Knjige propovjednikove i jedan od Ivanovog evanđelja.

Prvo, iz Knjige propovjednikove: "Boj se Boga, izvršuj njegove zapovijedi, jer - to je sav čovjek."8

Drugo: "Ispraznost nad ispraznošću, veli Propovjednik, ispraznost nad ispraznošću, sve je ispraznost!"9

Treće, iz Ivana: "A ovo je vječni život: spoznati tebe, jedino pravog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista."10

Jedan rani prorok, Moroni, pišući u ono što je danas Mormonova knjiga, savjetovao je: "I evo, zapovijedam vam da tražite toga Isusa o kojemu proroci i apostoli pisahu, da milost Boga Oca, a i Gospodina Isusa Krista, i Duha Svetoga što svjedoči o njima, bude i ostane u vama zauvijek."11

Predsjednik David O. McKay je savjetovao: "Najveća životna bitka vodi se u tihim odajama vaše vlastite duše... Dobro je sjesti i porazgovarati sa sobom – doći do razumijevanja sa samim sobom i odlučiti u tom tihom trenutku koja je tvoja dužnost prema tvojoj obitelji, tvojoj crkvi, tvojoj zemlji te... prema tvojim bližnjima."12

Dječak, prorok Joseph Smith tražio je nebesku pomoć ulazeći u šumarak koji je zatim postao svet. Trebamo li mi sličnu snagu? Treba li svatko tražiti svoj “Sveti šumarak”? Mjesto gdje komunikacija između Boga i čovjeka može ići bez prepreka, bez prekida i bez uznemiravanja, takav je šumarak.

U Novom zavjetu učimo da je nemoguće zauzeti pravilan stav prema Kristu bez zauzimanja nesebičnog stava prema ljudima. U knjizi Mateja, Isus podučava: “Meni ste učinili koliko ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće.”13

Kada je Spasitelj tražio čovjeka punog vjere, nije ga odabrao između skupine onih koji su sebe smatrali pravednima, a koji su se redovno mogli naći u sinagogama. Umjesto toga, pozvao ga je između ribara u Kafarnaumu. Dok je podučavao na obali, opazio je dvije lađice gdje stoje na jezeru. On je ušao u jednu i zamolio vlasnika da malo otisne od kopna kako ga narod ne bi gurao. Nakon podučavanja, rekao je Šimunu: “Izvezi na pučinu pa bacite mreže svoje za lov!”

Šimun je odgovorio: “Učitelju, svu noć smo se trudili, a ništa nismo uhvatili. Ali na tvoju riječ bacit ću mreže.

Kad to učine, uhvate mnogo riba…

“Kad to vidje Šimun Petar, pade Isusu do koljena te reče: 'Udalji se od mene, Gospodine, jer sam grešnik!'”14

Došao je odgovor: “Pođite za mnom, i učinit ću vas ribarima ljudi!”15

Ribar Šimun je primio svoj poziv. Šimun koji je sumnjao, nije vjerovao, nije bio obrazovan, nije imao obuku, bio je neobuzdan, nije našao da je put Gospodinov lagana široka cesta niti put bez boli. Čuo je ukor: “Malovjerni, zašto si posumnjao?”16 Ipak, kada ga je učitelj upitao: “Za koga me držite?”, Petar je odgovorio: “Ti si Krist, Sin Boga živoga!”17

Šimun, čovjek sumnje, postao je Petar, apostol vjere. Petar je napravio svoj izbor.

Kada je Spasitelj trebao odabrati misionara koji je imao revnost i moć, našao ga je ne među svojim zagovornicima, već među svojim protivnicima. Iskustvo sa puta u Damask promijenilo je Savla. O njemu je Gospodin izjavio: "...jer je taj čovjek moje izabrano sredstvo da donese moje ime i pred pogane, i kraljeve, i sinove Izraelove."18

Savao progonitelj postao je Pavao propovjednik. Pavao je napravio svoj izbor.

Djela nesebične službe izvršavaju svaki dan bezbrojni članovi Crkve. Puno njih je izvršeno slobodnom voljom, bez fanfara i hvalisanja, već uz tihu ljubav i nježnu brigu. Dopustite mi da podijelim s vama primjer o nekome tko je napravio tako jednostavan, ali duboki izbor služenja.

Prije nekoliko godina, sestra Monson i ja bili smo u Torontu, gdje smo nekada živjeli dok sam bio predsjednik misije. Olive Davies, supruga prvog predsjednika okola u Torontu, bila je teško bolesna i pripremala se napustiti ovaj život. Njezina bolest je zahtijevala da napusti svoj obožavani dom i uđe u bolnicu gdje je mogla dobiti njegu koju je trebala. Njezino jedino dijete živjelo je s vlastitom obitelji daleko na zapadu.

Pokušao sam utješiti sestru Davies, ali ona je imala utjehu za kojom je čeznula. Nepokolebljiv unuk tiho je sjedio pored svoje bake. Saznao sam da je većinu ljeta proveo van svog sveučilišta, kako bi se mogao brinuti o potrebama svoje bake. Rekao sam mu: "Shawn, nikada nećeš požaliti zbog svoje odluke. Tvoja baka osjeća da su te nebesa poslala, da si odgovor na njezine molitve."

Odgovorio je: "Odabrao sam doći jer je volim i znam da bi to od mene očekivao moj Nebeski Otac."

Suze su bile na površini. Baka nam je govorila kako je uživala u pomoći od njezinog unuka i upoznala ga je sa svakim zaposlenikom i svakim pacijentom u bolnici. Rukom pod ruku,

šetali su hodnicima i tijekom noći ostao je u blizini.

Olive Davies je preminula, da bi tamo susrela svog vjernog supruga i da zajedno nastave vječno putovanje. U srcu njezinog unuka zauvijek će ostati ove riječi: "Biraj ispravno kad izbor dođe, jer će tad te vodit Sveti Duh."19

Takvi su temeljni kameni zgrade osobnog hrama. Kao što je apostol Pavao savjetovao: "Ne znate li da ste hram Božji i da Duh Božji prebiva u vama?"20

Ostavio bih vam danas jednostavnu, ali dalekosežnu formulu da vas vodi u životnim izborima:

Ispunite svoje misli istinom.

Ispunite svoja srca ljubavlju.

Ispunite svoj život služenjem.

Čineći tako, neka jednog dana čujemo klicanje našeg Gospodina i Spasitelja: "Dobro, valjani i vjerni slugo! Bio si vjeran nad malim, zato ću te nad velikim postaviti: Uđi u veselje gospodara svoga!"21

U ime Isusa Krista, amen.

Bilješke

1. Jošua 24:15.

2. Wilford Woodruff, Collected Discourses, 1886.-1898., Vol. 1; Brian H. Stuy, ed., [Burbank, Calif. i Woodland Hills, Ut.: B. H. S. Publishing, 1987.-1992.]

3. Brigham Young, Discourses of Brigham Young, odabrao i uredio John A. Widtsoe, [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1954.]

4. 2. Nefi 10:23.

5. Crkvene pjesme Crkve Isusa Krista Svetaca posljednjih dana, br. 46 (hrv.), tekst Joseph L.

Townsend, 1849.-1942.

6. 1. Timotej 4:14.

7. 1. Timotej 6:20

8. Propovjednik 12:13

9. Propovjednik 1:2

10. Ivan 17:3

11. Eter 12:41

12. David O. McKay, Conference Report, travanj 1967., Opći sastanak svećeništva

13. Matej 25:40

14. Luka 5:4-6, 8

15. Matej 4:19

16. Matej 14:31

17. Matej 16:15, 16

18. Djela 9:15

19. Crkvene pjesme Crkve Isusa Krista Svetaca posljednjih dana, br. 46 (hrv.), tekst Joseph L. Townsend, 1849.-1942.

20. 1. Korinćanima 3:16

21. Matej 25:23

Sunday Morning Session, October 3, 2004

Pronaći vjeru u Gospodina Isusa Krista

Starješina Robert D. Hales

iz Zbora dvanaestorice apostola

Vjerovanje u Spasitelja i njegovo poslanje toliko je bazično da je i prvo načelo evanđelja: "Vjera u Gospodina Isusa Krista".1 Što je vjera? U svojoj poslanici Hebrejima u Novome zavjetu, apostol Pavao je naučavao kako je vjera "imanje onoga čemu se nadamo, uvjerenost u zbiljnosti kojih ne vidimo."2 A kako dobivamo vjeru? Kako dobivamo dokaze o našem Spasitelju kojeg nismo vidjeli? Sveto Pismo nas naučava: "Nekima se daje od Duha Svetoga da spoznaju da je Isus Krist Sin Božji i da je on bio raspet za grijehe svijeta. Drugima se daje da povjeruju riječima njihovim te i oni uzmognu imati život vječni, ostanu li vjerni."3

Od početka vremena, proroci su *znali* da je Isus Krist Sin Božji, znali su o njegovom zemaljskom službeništvu i o njegovom pomirenju za čovječanstvo. Sveti zapisi daje nam proroštva tisuća godina, ne samo o prvom dolasku našeg Spasitelja, već i o *drugom* dolasku – veličanstvenom danu koji nesumljivo dolazi.

Da smo živjeli u dane tih drevnih proroka, bismo li vjerovali njihovim riječima? Bismo li imali vjeru u dolazak našeg Spasitelja?

U drevnoj Americi, Samuel Lamanac prorokovao je da će u noći Spasiteljeva rođenja "biti na nebu velika svjetla, tako da će izgledati kao da je dan." 4

Mnogu su povjerovali Samuelu te su potražili Nefija kako bi ispovijedili svoje grijehe, obratili se i krstili. "I anđeli se ukazivahu [njima], i oglašavahu im blagovijest o radosti velikoj."5

Ali većina Nefijaca su "otvrdnuli srca"6 te postahu slijepi na "znakove i čudesa" toga

vremena. Znakovi su dani kako bi “ljudi spoznali kako Krist mora uskoro doći”.7 Ali umjesto da su se na to obrazreli, Nefijci su se “upirali na mudrost svoju, govoreći: nešto oni ispravno naslutiše od svega toga... no... nije razložito da dođe takvo biće kao što je Krist.”8

U tim vremenima kao i u našim danima, neki negatori, koje nazivamo antikrist, druge uvjeravaju da nema potreba za Spasiteljem i njegovim pomirenjem. Kada se Samuelovo proroštvo napokon ispunilo i kad je nastupio “dan i noć dan kao da su jedan dan”9, kakva je sreća ispunila srca onih koji su vjerovali u proroke! “I dogodi se te se ispuni sve, svako slovo što ga izrekoše usta proroka. I dogodi se i pojavi se uz to i nova zvijezda kako je bilo rečeno.”10

Oni koji su vjerovali riječima proroka prepoznali su Spasitelja tijekom cijelog njegovog života i službeništva, a bili su i blagoslovljeni što ga mogu slijediti. Ali ponekad bi i vjera najpredanijih sljedbenika bila iskušana. Nakon uskrsnuća, Toma je čuo kako njegova braća svjedoče da je Spasitelj ustao iz groba. Ali umjesto da uzvjeruje njihovim riječima, Toma je izjavio: “Dok ne vidim... neću vjerovati”11 Kasnije je tom voljenom apostolu bila dana prilika da dirne otiske čavala na Spasiteljevim rukama id da kaže: "Gospodin moj i Bog moj”.12 Tada je Spasitelj uz ljubav podučio njega kao i sve nas: “Jer me vidiš vjeruješ. Blago onima koji će vjerovati, a da nisu vidjeli.”13

Vjernici na američkom kopnu prošli su sličan ispit vjere. Kao što je Samuel prorekao, bili su “grmljavina i sjevanja” 14, i tama je pokrila zemlju “cijelu zemlju i tri iduća dana”15. Ali oni koji “primahu proroke i ne kamenovahu ih” nisu u strahu pobjegli. Prepoznali su da je to bio “znak o smrti [Spasiteljevoj]” te su se okupili oko hrama, zajedno se čudeći. Tamo im se ukazao rekavši: “Evo, ja sam Isus Krist za koga proroci posvjedočiše da će doći na svijet... I ja ispih onu gorku čašu što mi je Otac dade, i proslavih Oca uzimajući na sebe grijehe svijeta... I dogodi se:

Kad Isus izgovori te riječi, sve mnoštvo pade na zemlju. Sjetiše se, naime, da je među njima bilo prorečeno kako će se Krist pokazati nakon uzašaća svoga na nebu."18

Braćo i sestre, proroštva o Kristovom *prvom* dolasku su ispunjena "svako slovce". Kao rezultat, mnogi širom svijeta vjeruju da Spasitelj došao id da je živio za vremenske poludnevnice. Ali još je mnogo proroštva koja se imaju ispuniti! Na ovom i drugim saborima, čujemo kako nam živi proroci proriču i svjedoče o Kristovom *drugom* dolaski. I oni svjedoče o znacima i čudesima oko nas, ten nam govore da Krist zasigurno ima doći. Odabiremo li vjerovati njihovim riječima? Ili, čekamo li, unatoč njihovim svjedočanstvima i upozorenjima, dokaze – "hodajući u tami o podnevu"19, odbijajući da vidimo svijetlo suvremenog proroštva i niječemo li da će se Svijetlo Svijeta vratiti i kraljevati među nama?

Kroz svoj život, poznavao samo mnogo dobrih i velikodušnih ljudi koji su se držali kršćanskih vrijednosti. Međutim, nekima nedostaje vjera da On živi, da je On Spasitelj svijeta i da je njegova Crkva obnovljena na zemlji. Pošto ne vjeruju u riječi njegovih proroka, propuštaju radost evanđelja i njegove spasonosne uredbe u svojim životima.

Imam dragog prijatelja, koji je jedan dan, u trenutku bratske nježnosti pitao: "Starješina Hales, želim vjerovati, uvijek sam želio vjerovati, ali kako da to učinim?" Ovog bih jutra želio odgovoriti na to pitanje.

Apostol Pavao je pisao Rimljanima: "vjera po poruci, a poruka riječju Kristovom".20 Sama činjenica da gledate, slušate i čitate zasjedanja ovog sabora znači da slušate Božju riječ. Prvi korak u pronalaženju vjere u Gospodina Isusa Krista jest dopustiti da njegova riječ, koju govore usta njegovih slugu – proroci, dotakne vaša srca. Ali nije dovoljno dopustiti da nas njegova riječ dotakne, kao da nas same mogu preobratiti. Moramo učiniti naš dio. Ili, kao što je sam Spasitelj rekao: "Tko ima uši, neka čuje!" 21. Drugim riječima slušanje zahtjeva aktivan

napor. To znači ozbiljno shvatiti što se podučava, pažljivo razmatranje, proučavanje u svojim umovima. Kao što je prorok Enoš naučio, to znači dopustiti tuđim svjeočanstvima o evanđelju "da se duboku [usade] u srca" 22. Ponovimo neke od elemanata Enošovog dubokog iskustva koje izgrađuje vjeru:

Prvo, Enoš je o istini evanđelja čuo od svog oca, kao što je vi čujete na saboru. Drugo, dopustio je da očeva učenja o "vječnom životu, i sreći svetaca" 23 budu duboko usađena u njegovom srcu. Treće, bio je ispunjen željeom da sam sazna jesu lit ta učenja istinita i gdje on, sam, stoji u Učiteljevim očima. Eoševe riječi kažu: "duša mi ogladnje"24. Imajući taj silan duhovni apetit, Enoš je bio spreman primiti Spasiteljevo obećanje, "blago svima gladnima i žednima pravednosti, jer oni će se nasititi Duhom Svetim" 25 Četvrto, Enoš je zapisao: "I klekoh pred Tvorcem svojim, i zavapih mu žarkom molitvom i prošnjoj za dušu svoju. I cijeli dan vapih k njemu; da, i kad pade noć ja još uvijek glas svoj dizah uvis da dosegne nebesa."26 Nije bilo lako. Vjera nije brzo došla. Zapravo, Enoš je opisao svoje iskustvo u molitvi kao "hrvanju što ga [je] imao pred Bogom"27. Ali vjera je došla. Moću Duha Svetoga primio je vlastito svjedočanstvo.

Ne možemo pronaći vjeru poput Enoševe bez vlastitog hrvanja pred Bogom u molitvi. Svjedočim da je nagrada vrijedna truda. Sjetite se obrasca: (1) Čujte Božju riječ, koju su izgovorili i pisali njegove sluge, (2) neka ta riječ duboko uđe u vaša srca, (3) u svojim dušama gladujte za pravednošću i (4) svoj glas podižite u snažnoj molitvi i prošnji, tražeći u vjeri da znamo da Isus Krist jest naš Spasitelj. Obećajem vam da ako to budete činili iskreno i neprestance, riječi koje je Krist izgovorio svojim učenicima i u vašem će se životu ispuniti: "Ištite i dat će vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte i otvorit će vam se!" 28

Kada jednom nađemo početak naše vjere u Isusa, Nebeski Otac dopušta nam da vjera

ojača. To se događa na mnoge načine, uključujući i kroz iskustvo teškoća. Nedavno mi je poznanica napisala:

"Izgubili smo 2 i pol godine starog unuka zbog leukemije.... Moja djeca još nisu rastavila kolijevku, uskoro će biti 7 godina [od kako je umro]. Teško je imati vjere. Izgubila sam prijatelja [koji je imao] 69 godina. Imao je tri različita raka u 10 godina, i dva put su se vratili. [Prvo su ga pronašli] u bubrezima, zatim mozgu in na kraju na plućima. Više se nije mogao boriti. Pokušao je sve što je u ljudskoj moći i prije šest godina pronašao je vjeru ... ali ne i dodatne dane, zato mislim da je teško vjerovati."

Moj joj je odgovor bio: "Vaša obiteljska priča o gubitku vašeg unuka me je dirnula. Nadam se da ćete Vi i Vaša djeca pronaći mir dok tražite odgovore za svrhu života. Naša vjera postiže se kroz molitvu s iskrenom željom da se približimo Bogu i u njega imamo povjerenje da će ponijeti naše terete i dati nam odgovore na neobjašnjive tajne svrhe života: Odakle dolazimo? Zašto smo ovdje na zemlji u smrtnosti? I gdje idemo nakon našeg zemaljskom putovanja? S vašim malenim je sve uredu jer je preminuo prije dobi ubrojivosti od 8 godina i u Božjoj je nazočnosti. Tražite vjeru i neka s vama budu Božji blagoslovi."

Nije li zanljivo kako onaj tko pati kroz svoju patnju zadobiva vjeru i prihvaća Gospodinovu volju, "neka bude tvoja volja"29 dok se članovi obitelji i oni koji im pomažu teško nose s tragičnim ishodom i teško osnažuju svoju vjeru kroz takvo iskustvo. Vjeru ne može mjeriti "dodatnim danom".

Kada izazovi smrtnog života dođu, a oni dođu pred sve nas, može nam se činiti teško "imati vjeru" i "teško vjerovati". U takvim vremenima samo nam vjera u Gospodina Isusa Krista i njegovo pomirenje može donijeti mir, nadu i razumijevanje. Samo nam vjera da je On patio za nas može pružiti snagu da izdržimo do kraja. Kada dobijemo takvu vjeru, iskusit ćemo silovitu

promijenu srca i, poput Enoša, postajemo snažniji te počinjemo osjećati želju za dobrobit naše braće i sestara. Molimo za njih, kako bi i oni mogli biti uzdignuti i osnaženi kroz vjeru u pomirenje našeg Spasitelja Isusa Krista.

Razmotrimo nekoliko proročkih svjedočanstva o učincima pomirenja u našim životima. Dok to činimo, pozivam vas da im dopustite da duboko utonu u vaša srca i nahrane svu glad koja je u vašoj duši.

“Od toga dana siđe na Adama Duh Sveti koji svjedoči o Ocu i Sinu, govoreći: Ja sam Jedinorođenac Očev od početka, ... da ti, kao što pade, umogneš biti otkupljen”30

“Gospod se pokaza bratu Jeredovu i reče: ‘Gle, ja sam onaj koji bi pripravljen od postanka svijeta da otkupi narod svoj. Sav će rod ljudski u meni život imati i to vječno, zapravo oni koji u ime moje povjeruju.”31

Abinadi je posvjedočio: “Htio bih da razumijete da će sam Bog sići među sinove ljudske i otkupiti narod svoj... Da, upravo će ga tako odvesti, razapeti i ubiti, ... dajući [njemu] moć da zagovara za sinove ljudske... i otkupi ih i udovolji zahtjevima pravde.”32

______I na kraju, Joseph Smith. Kao četrnaestogodišnji dječak, zadobio je nepokolebljivu vjeru te je slijedio uputu proroka Jakova “pitaj Boga”.33 Zbog svog proročkog poziva, ukazali su mu se Bog Otac i njegov Sin, Isus Krist, te su mu dali upute. Kako li je veličanstvo ovo prvo viđenje prvome prorku ove posljednje razdiobe! Šesnaest godina kasnije u hramu u Kirtlandu, ponovo ga je posjetio Spasitelj te posvjedočio: “Vidjesmo Gospodina... a glas mu bijaše poput mrmora velikih voda, to jest glas Jahvin što govoraše: Ja sam prvi i posljednji, ja sam onaj koji živi, ja sam onaj koji bijah ubijen, ja sam zakovornik vaš kod Oca.”34

Mome dragom prijatelju i svima čije duše gladuju za vjerom, pozivam vas da “tražite toga Isusa o kojemu proroci i apostoli pisahu”.35 Neka njihovo svjedočanstvo kako je Spasitelj

položio svoj život za vas uđe duboko u vaše srce. Tražite svjedočanstvo o toj istini preko Duha Svetoga u molitvi, i tada ćete vidjeti kako vam vjera snaži dok se radosno suočavate s iskustvima ovog smrtnog života i pripremite se za vječni život.

Isus Krist je bio došao. Živio je. I ponovo će doći. To znam i iznosim vam naročito svjedočanstvo u sveto ime Isusa Krista. Amen.

Bilješke

1. Članci vjere 1:4.

2. Heb. 11:1.

3. NiS 46:13--14, .

4. Helaman 14:3.

5. Helaman 16:14.

6. Helaman 16:15.

7. Helaman 16:4.

8. Helaman 16:15--18.

9. Helaman 14:4.

10. vidi 3. Ne. 1:17--21.

11. Ivan 20:25.

12. Ivan 20:28.

13. Ivan 20:29.

14. Helaman 14:21.

15. Helaman 14:20.

16. 3. Ne. 10:12.

17. 3. Ne. 11:2.

18. 3. Ne. 11:10--12.

19. NiS 95:6.

20. Rimljanima 10:17.

21. Matej 11:15.

22. Enoš 1:3.

23. Enoš 1:3.

24. Enoš 1:4.

25. 3. Ne. 12:6.

26. Enoš 1:4.

27. Enoš 1:2.

28. Matej 7:7.

29. Matej 26:42.

30. Mojsije 5:9.

31. Eter 3:14.

32. Mosija 15:1, 7--9.

33. Jakovljeva 1:5.

34. NiS 110:2--4.

35. Eter 12:41.

Sunday Morning Session, October 3, 2004

MISIONARSKI BRAČNI PAROVI I EVANĐELJE

Starješina Russell M. Nelson

iz Zbora dvanaestorice apostola

Ove su me godine zadaci odveli u mnoge narode svijeta. U nekim od tih zemalja Crkva je relativno mlada. Bez obzira gdje odem sretnem naše misionare. Oni su izuzetno pokretljivi i vrlo učinkoviti. Daju vidljiv i opipljiv dokaz da je Crkva Isusa Krista obnovljena u svoj svojoj punini. On je taj koji je rekao: »Idite po svem svijetu i propovijedajte Radosnu vijest svakom stvorenju!«[1] Ta zapovijed kuca u srcu svakog misionara koji svjedoči o Isusu Kristu i podučava njegovu poruku.

Kada mislimo o misionarima, uglavnom zamišljamo mladiće u košuljama s kravatama te čedno odjevene djevojke.

No zajedno s njima su predivni misionarski bračni parovi koji su se odazvali na zamolbe proroka i apostola za više misionarskih bračnih parova.[2]

Izražavam svoju zahvalnost za naše misionarske bračne parove. Oni su mladi u duhu, mudri i voljni raditi. Oni čak i toleriraju primjedbe svoje živahne djece koja bi mogla promijeniti molbu predsjednika Spencera W. Kimballa »produžite svoj korak« u »ubrzajte svoje geganje«.[3] Ovi su dragi članovi voljni služiti i ojačati živote drugih.[4] Iako ti stariji parovi ne znaju mjesni jezik, njihovi uspjesi su veliki, a njihov duh žrtve dragocjen.[5]

PRIMJERI SLUŽBE MISIONARSKIH BRAČNIH PAROVA

Na primjer, prisjećam se starješine Lloyda Poelmana i njegove supruge, sestre Catherine Poelman. Roditelji devetoro odrasle djece te djed i baka dvadesetoro unučadi. Sada služe u zabačenom dijelu Čilea, u malom ogranku. Često posjećuju manje aktivne članove i obitelji

koje su se nedavno priključile Crkvi. Ti posjeti daju prilike Poelmanovima da čitaju s tim obiteljima i svjedoče o hramskim blagoslovima. Također su podučili ljude u njihovim misijskim ograncima kako da dirigiraju i sviraju pojednostavljene verzije crkvenih pjesama na malim električnim klavijaturama. Starješina i sestra Poelman su nedavno napisali: »Krštenje je tek prvi korak u obraćenju. Kada splasne prvotno uzbuđenje i novi se članovi nastave suočavati s potrebom da prekovremeno rade kako bi stavili kruha na stol, trebaju druge koji dijele radost evanđelja da im pomognu. To je naše područje. Dio našeg rada je preventivan - ostati blizu novim obraćenicima. Ipak, drugi koji rijetko prisustvuju sastancima nisu izgubili uvjerenost i zahvalno primaju naše poruke. Dok gledamo promjene koje dolaze u život onih koje posjećujemo, osjećamo se blagoslovljenim što primamo stalne instrukcije i pomoć od Gospodina u njegovom djelu te istovremeno, što znamo da članovi naše obitelji doma nesebično dijele naš poziv i te posebne blagoslove.«[6]

Tako predivni parovi upušteni su u djelo ponovnog vraćanja duša koje su prije sklopile saveze da će uzeti na sebe ime Isusa Krista.

Drugi misionarski parovi služe u svetim hramovima Crkve. Na primjer, starješina Kenneth i sestra Barbara Willits služe u hramu Accra, Gana. Razvili su posebnu ljubav za te ljude u Gani dok su služili tamo kao misionari prije više od dva desetljeća. Oni su energični i entuzijastični pedesetogodišnji obraćenici s troje djece, šesnaestero unučadi i dvanaestero praunučadi. Oni vrše hramske uredbe uzvišenja. Brat Willits služi kao pečatitelj. U nekoliko prilika su bili ugodno iznenađeni kada su sreli članove koje su ranije upoznali tijekom svoje prve misije. Nedavno je starješina Willits izvršio uredbu pečaćenja muža i žene koje su oni podučavali 1982. godine te je tom paru zapečatio njihovo četvero preminule djece. Starješina i

sestra Willits pišu: »Naša voljnost da napustimo svoju obitelj i dom motivirana je hramskim savezima koje smo sklopili te je naša najiskrenija želje da postanemo vječna obitelj. Naša nas obitelj u potpunosti podupire dok služimo i imaju udjela u mnogim blagoslovima koje smo primili. Ponizno smo zahvalni za povlasticu pomaganja drugima u primanju njihovih hramskih blagoslova.«[7]

Hrabri i brižni parovi poput starješine i sestre Willits omogućuju i obogaćuju djelo koje se obavlja u mnogim našim hramovima diljem svijeta. Neki, poput hrama u Accrai u Gani, smješteni su tamo gdje većina mjesnih članova nije imala prethodne prilike posjećivanja hrama. Uredbe za te članove sada su unaprijeđene pomoću iskusnih parova koji služe kao hramski misionari. Njima također iskazujemo svoju iskrenu zahvalnost.

Ranije ove godine, starješina Douglas L. Callister i ja smo bili u Kijevu, glavnom gradu Ukrajine. Tamo smo bili kako bi organizirali prvi okol u bivšem Savezu sovjetskih socijalističkih republika. Bili smo zadovoljni kada smo primijetili kako je okrug misije Kijev bio dobro pripremljen da postane okolom - potpuno organiziran - i spreman da zauzme svoje mjesto među okolima Siona. Tamo smo se isto susreli s misionarima, među kojima je bilo par odlučnih misionarskih bračnih parova. Pažljivo smo slušali njihove izjave.

Sjetili smo se događaja starješine Rudija i sestre Eve Hegewald koji su odrasli u državi koja je tada bila poznata kao Istočna Njemačka. Govoreći s blagim i dražesnim njemačkim naglaskom, pričali su o teškim danima drugog svjetskog rata i naredne sovjetske okupacije. Govorili su o svojim mnogim oskudicama. Pronalazak Gospodinove istinite Crkve te kasnija imigracija u Ameriku ubrajali su se u dragocjene blagoslove. Naredne su im godine donijele petoro zdrave djece zajedno s duhovnim i financijskim porastom. Osjetili su kako bi služenje misije bio dobar način da pokažu Gospodinu svoju zahvalnost. Izrazili su iskrenu želju da služe

u istočnoj Europi. Pozvani su da služe u misiji u Kijevu u Ukrajini. Starješina i sestra Hegewald pišu: »Blizu kraja naše misije u zemlji naših nekadašnjih neprijatelja zahvalni smo za priliku da podučavamo i volimo ljude u Ukrajini. Dok smo služili Gospodinu naše su duše bile iscijeljene i naša je obitelj postala ujedinjenija. Imali smo uistinu izvanredno i zadovoljavajuće iskustvo te smo vidjeli puno malih čuda.«[8]

Primijetite kako su sva tri para pisala o svojim blagoslovima. Još jedan par priča o blagoslovima koji dolaze iz misionarske službe. Napisali su: »Dobri su ljudi nadomjestili naše roditeljske uloge bolje od nas... Ako obiteljski problem nije popustio pred molitvom i postom, može se uzeti u obzir misija.«[9]

Niti jednom starijem misionaru nije prikladno otići. Nije bilo niti Josephu, ni Brighamu, ni Johnu, ni Wilfordu.

Imali su djecu i unučad. Ništa manje nisu voljeli svoje obitelji no također su voljeli Gospodina i htjeli mu služiti. Jednog ćemo dana upoznati ove odlučne zagovornike koji su pomogli ustanoviti ovu rasporedbu vremena. Tada ćemo se radovati što nismo tražili sjene kada je došao poziv od proroka da služimo misiju, čak i u zlatnim godinama života.

Na Općem saboru u listopadu 1926., predsjednik Heber J.

Grant je izdao jasan poziv za »muškarce zrelih godina i razborita suda, koji imaju iskustva u propovijedanju evanđelja... da idu i naporno rade na misijskom polju«.[10]

Ta potreba stoji. Na zadnjem satelitskom prijenosu obuke svećeničkih vođa diljem svijeta, predsjednik Gordon B. Hinckley je izdao sličan poziv: »Postoji stalna potreba za više misionarskih parova. Prekrasno služe diljem svijeta.

Vi [vođe] ne trebate čekati da se parovi dobrovoljno jave. Žrtve povezane s cjelodnevnim služenjem Gospodina obilno će blagosloviti parove, njihove obitelji i ljude kojima služe.«[11]

OSPOSOBLJENOST ZA DJELO

Biskupi također moraju slijediti taj poziv proroka i upitati takve članove mogu li služiti. Prilike za misionarske parove su raznovrsne i brojne.[12] Njihovi pozivi za služenje se službeno donose nakon što se u molitvi razmotri o njihovoj profesionalnoj prošlosti, jezičnom iskustvu i osobnim sposobnostima.[13] Od svih sposobnosti za služenje, *želja* za služenjem može biti najvažnija. Gospod je izjavio: »Stoga, vi, koji se dadoste na služenje Bogu, gledajte da mu služite svim srcem, moću, umom i snagom svojom, da biste besprijekorni pred Boga stali u posljednji dan.

Ako, dakle, *želju* imate da Bogu služite, pozvani ste na to djelo.«[14]

Mnogi ponizni Sveci posljednjih dana se boje da nisu osposobljeni za misionarski rad. No takvom mogućem misionaru Gospodin je dao ovo uvjerenje: »A vjera, ufanje, ljubav i dobrohotnost, uz oko uprto jedino na slavu Božju, za to ga djelo osposobljuju.«[15]

OGRANIČENJA NAMETNUTA STAROŠĆU I ZDRAVLJEM

Dok veličam rad misionarskih parova, shvaćam kako ima mnogo više onih koji bi htjeli služiti ali nisu u stanju to učiniti. Ograničenja nametnuta starošću ili lošim zdravljem zaslužuju realistično procjenjivanje kao i važne potrebe članova obitelji. Kada želja gori u vama, a postoje takva ograničenja, možete pružiti svoju službu preko drugih. Oni mogu biti vaše ruke i noge, a vi možete osigurati potrebna novčana sredstva. Drugi mogu dati svoje vrijeme i talente dok služe dio vremena.[16] Svaki će biti omiljen Gospodinu te će svaki primiti njegovu hvalu.

EVANĐELJE

Svatko od nas može propovijedati evanđelje poukom i primjerom. Riječ *evanđelje* znači »radosna vijest«. Radosna vijest je Gospodin Isus Krist i njegova poruka spasenja.[17] Isus je uskladio evanđelje sa svojom misijom i sa svojom službom u smrtnosti. U svojoj *misijskoj*

izjavi, Isus je rekao: »Ovo je Evanđelje što vam ga dadoh. Dođoh na svijet da činim volju Oca svoga, jer me Otac moj posla.

A Otac me moj posla da budem uzdignut na križ.«[18]

Spasiteljevu smrtnu misiju znamo kao *Pomirenje.*

Spasiteljeva smrtna služba uključuje sve ostalo što je učinio - njegova naučavanja, izraze ljubavi, poštovanje prema uredbama, obrasce molitve, ustrajnost i više. Živio je kako bi nam bio primjerom, što je također uskladio s evanđeljem u svojoj službeničkoj izjavi: Rekao je: »Ovo je evanđelje moje... djela, naime, koja vidjeste da je činim, činite i vi.«[19] Time su vjera, pokajanje, krštenje vodom, vatrom i Duhom Svetim, sabiranje izabranih i ustrajanje do kraja, sve dijelovi evanđelja.[20] Svi mi možemo oponašati Gospodinov primjer bez obzira na dob, status ili lokaciju.

Kao jedan među »naročiti[m] svjedo[cima] za ime Kristovo po svem svijetu«[21] izjavljujem da je on sin živućeg Boga, naš pomirbeni Spasitelj i Otkupitelj. Ovo je njegova Crkva, obnovljena u ovim posljednjim danima kako bi ispunila svoju božansku sudbinu. Njegov prorok danas je predsjednik Gordon B. Hinckley. Tako svjedočim u ime Isusa Krista. Amen.

Notes

1. Mark 16:15. See also Matthew 28:19; Mormon 9:22; D&C 42:58; 68:8; 80:1; 84:62; 112:28.

2. For example, see Gordon B. Hinckley, "There Must Be Messengers," *Ensign*, October 1987, 2–4. See also L. Tom Perry, "Go Ye Therefore, and Teach All Nations," *Ensign*, May 1984, 78–80; M. Russell Ballard, "Missionary Couples," *Ensign*, June 1988, 8–12; Robert D. Hales, "Couple Missionaries: A Time to Serve," *Ensign*, May 2001, 25–27.

3. See "Serving as Couple Missionaries," *Ensign*, September 1997, 15.

4. See Luke 22:32.

5. Concerns pertaining to a mission may be considered in four categories:

1) Finances: Any expenses over and beyond what would have been needed at home may be subsidized by children, friends, quorums, or by other members of the family.

2) Fear: Mature missionaries need not fear tracting or learning a new language. Much can be contributed using talents already acquired. Missionaries can venture into another language situation knowing that they will learn what they need to know without demanding fluency of themselves. They will learn some of their mission language and find joy in using each new expression.

3) Fitness: While a risk-free environment cannot be guaranteed, either at home or in the mission field, appropriate provisions can be made for proper diet and exercise. Routine needs for physical care can generally be met in the mission field. In the event of an emergency, evacuation, if advisable, is possible.

4) Families: Children and grandchildren of senior missionaries will be blessed because of their service. To a missionary the Lord provided this promise: "Behold, you have had many afflictions because of your family; nevertheless, I will bless you and your family, yea, your little ones; and the day cometh that they will believe and know the truth and be one with you in my church" (D&C 31:2). As those "little ones" pray for their missionary parents, they will be drawn toward the Lord as well as to parents or grandparents.

6. Personal letter dated June 29, 2004.

7. Personal letter received June 28, 2004.

8. Personal letter received July 1, 2004.

9. Letter addressed to Elder Dallin H. Oaks from Dr. Brent and Carol Petersen, dated June 27, 2004.

10. *Conference Report*, October 1925, 10.

11. "To the Bishops of the Church," *Worldwide Leadership Training Meeting: The Bishopric and the Aaronic Priesthood*, June 19, 2004, 27. See also Gordon B. Hinckley, "Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley," *Ensign*, April 1996, 72.

12. Categories include leadership and member work, family history and temple service, medical, humanitarian, and welfare services, working at visitors centers, for public affairs, on an area or mission office staff, with finance and records, with physical facilities, for the Church Educational System, with the Perpetual Education Fund, or in support of other educational endeavors. Other opportunities are available to suit the unique abilities possessed by prospective missionaries. See Giles H. Florence Jr., "So Many Kinds of Missions," *Ensign*, February 1990, 6–11.

13. For details regarding qualification and preparation for senior missionaries, see "Couple Missionaries: 'A Wonderful Resource,'" *Ensign*, February 1996, 6–12; "Couple Missionaries: 'Too Wonderful for Me,'" *Ensign*, September 1998, 14–17; "There Is Work for Us to Do," *Ensign*, October 1993, 36–41; "The Impact of Couple Missionaries," *Ensign*, April 2003, 60–63; "Working Miracles in Mission Field," *Church News*, 22 December 1990, 3, 7.

14. D&C 4:2–3; emphasis added.

15. D&C 4:5.

16. Additional information can be found on the Church web site (www.lds.org) under "Service Opportunities for Senior Missionaries" (click on "Other Resources" on the home page, then on "Church Service Missionary Opportunities").

17. See *Bible Dictionary*, "Gospels," 682–83.

18. 3 Ne. 27:13–14.

19. 3 Ne. 27:21.

20. See D&C 33:6–12; 39:6.

21. D&C 107:23.

Sunday Morning Session, October 3, 2004

ŽENE U NAŠIM ŽIVOTIMA

Predsjednik Gordon B. Hinckley

Moja braćo i sestre, ako ste me voljni slušati, na početku bih želio iskoristiti osobnu povlasticu.

Prije šest mjeseci, na završetku našeg sabora ustanovio sam da je moja voljena 67-godišnja družica ozbiljno bolesna. Preminula je dva dana kasnije. To je bio 6. travanj, važni dan svim ljudima ove Crkve. Želim se javno zahvaliti predanim liječnicima i predivnim medicinskim sestrama koji su se brinuli za nju tijekom njezine završne bolesti.

Moja djeca i ja bili smo pokraj nje kada je mirno kliznula u vječnost. Dok sam držao njezinu ruku i vidio kako smrtni život otječe iz njezinih prstiju, priznajem, bio sam nadvladan. Prije nego što sam je oženio, bila je djevojka mojih snova, riječima pjesme koja je tada bila popularna. Bila je moja draga družica više od dvije trećine stoljeća, jednaka meni pred Gospodinom, a u stvari iznad mene. Sada u mojoj starosti ponovno je postala djevojka mojih snova.

Odmah nakon njezine smrti, nastao je golem izljev ljubavi diljem svijeta. Poslani su brojni darovi prekrasnog cvijeća. Dani su veliki doprinosi u njezino ime fondu za obrazovanje i njezinoj katedri na sveučilištu Brigham Young. Bilo je doslovno stotine pisama. Imamo kutije prepune pismima od mnogo ljudi koje znamo i mnogo njih koje ne znamo. Sva izražavaju divljenje prema njoj te suosjećanje i ljubav za nas koje je ostavila.

Žao nam je što nismo mogli pojedinačno odgovoriti tim mnogim ljudima. Sada uzimam ovu priliku da zahvalim svakom od vas za vašu veliku ljubaznost. Hvala vam tako, tako puno i molimo vas, oprostite nam što nismo mogli odgovoriti. Zadatak je bio izvan naših sposobnosti,

no vaša pisma su izlila osjećaj utjehe u naše vrijeme tuge.

Zahvalan sam što mogu reći da u našem dugom zajedničkom životu ne mogu se sjetiti niti jedne ozbiljne svađe. Ponekad mala neslaganja, da, no nikada ozbiljna. Vjerujem da je naš brak bio idiličan kao što bi ičiji ikada mogao biti.

Shvaćam da su mnogi od vas slično blagoslovljeni i najtoplije vas pohvaljujem jer na kraju svega, nema bogatije veze od suradništva muža i žene te ničeg s više potencijala za dobro ili zlo od beskonačnih posljedica braka.

Stalno vidim te posljedice. Vidim i ljepotu i tragediju. Stoga sam izabrao da danas kažem nekoliko riječi o ženama u našim životima.

Počinjem sa stvaranjem svijeta.

Čitamo u knjizi Postanka i u knjizi Mojsijevoj o tom velikom, jedinstvenom i izvanrednom pothvatu. Svemogući je bio arhitekt tog stvaranja. Pod njegovim vodstvom, izvršio ga je njegov voljeni Sin, veliki Jahve, kojem je pomogao Mihael, arhanđeo.

Prvo je došlo do oblikovanja neba i zemlje, nakon čega je uslijedilo odvajanje svjetla od tame. Tada su se vode odvojile od zemlje. Zatim je došla vegetacija, kojoj su uslijedile životinje. Slijedeće je bilo krunsko stvaranje čovjeka. U Postanku je zapisano:

»I vidje Bog sve što je učinio, i bijaše veoma dobro.« (Postanak 1:31)

No proces nije bio potpun.

»No čovjeku se ne nađe pomoć kao što je on.« (Postanak 2:20).

»Tada Jahve, Bog, pusti tvrd san na čovjeka te on zaspa, pa mu izvadi jedno rebro, a mjesto zatvori mesom.

Od rebra što ga je uzeo čovjeku napravi Jahve, Bog, ženu pa je dovede čovjeku.

Nato čovjek reče: Gle, evo kosti od mojih kostiju, mesa od mesa mojega! Ženom neka se

zove.« (Postanak 2:21-3)

I tako je Eva postala Božje završno stvorenje, veliki zbroj svih prijašnjih predivnih djela.

Premda je stvaranju žene dana nadmoćnost, tijekom vremena često je se stavljalo na podređeni položaj. Bila je ponižavana. Bila je ocrnjivana. Bila je zasužnjivana. Bila je zlostavljana. No ipak su nekoliko najvećih likova Svetih pisama bile žene poštenja, uspjeha i vjere.

Imamo Esteru, Naomi i Rutu u Starom zavjetu. Imamo Sariju u Mormonovoj knjizi. Imamo Mariju, samu majku Spasitelja svijeta. Imamo je, kao izabranu od Boga koju je Nefi opisao kao »djevicu, najljepšu i najkrasniju od svih drugih djevica«. (vidi 1. Nefi 11:15)

Ona je bila ta koja je odnijela dijete Isusa u Egipat da spasi njegov život od Herodovog bijesa. Ona je bila ta koja ga je othranila kao dječaka i mladog muškarca. Stajala je pred njim kada je njegovo tijelo uništeno bolom visjelo na križu na Kalvarijskom brdu.

U svojoj joj je patnji rekao: »Ženo, evo ti sina!« I svome učeniku u molbi da se brine za nju, rekao je: »Evo ti majke.« (vidi Ivan 19:26-27)

Tijekom njegovog života imamo Mariju i Martu, te Mariju Magdalenu. Ona je bila ta koja je došla u grobnicu tog prvog uskršnjeg jutra. I njoj se, ženi, prvoj prikazao kao uskrsnuli Gospodin. Zašto, kada je Isus stavio ženu na položaj nadmoći, toliko mnogo muškaraca, koji otvoreno priznaju njegovo ime, to ne čine?

U svom velikom ostvarenju, kada je Bog prvo stvorio čovjeka, stvorio je dvojnost spolova. Plemenit izraz te dvojnosti pronalazimo u braku. Jedan pojedinac dopunjuje drugog. Kao što je Pavao izjavio:

»Ali u Gospodinu niti je žena nezavisna od čovjeka niti čovjek od žene.« (1. Korinćanima

11:11)

Ne postoji veće uređenje koje udovoljava božanskim svrhama Svemogućeg. Muškarac i žena su njegova stvorenja. Njihova je dvojnost njegova zamisao. Njihovi dopunjujući odnosi i funkcije temeljni su njegovim svrhama. Jedan je nepotpun bez drugog.

Primjećujem da je među nama mnogo žena koje nemaju priliku da se vjenčaju. No i one daju golem doprinos. Služe u Crkvi vjerno i sposobno. Podučavaju u organizacijama. Stoje kao dužnosnici.

Neki dan sam svjedočio vrlo zanimljivoj stvari. Vrhovni su autoriteti bili na sastanku i predsjedništvo Potpornog društva bilo je s nama. Te su sposobne žene stajale u našoj sobi za vijećanje i dijelile s nama načela dobrobiti i pomaganja onima koji su u potrebi. Naš položaj kao dužnosnici ove Crkve nije bio umanjen onime što su one učinile. Naše sposobnosti da služimo povećale su se.

Postoje neki muškarci koji, u duhu arogancije, misle da su iznad žena. Čini se da ne shvaćaju da ne bi postojali bez majke koja ih je rodila. Kad brane svoju nadmoć, ponižavaju je. Bilo je rečeno: »Muškarac ne može poniziti ženu bez da i sebe ne ponizi; ne može je uzdignuti bez i da sebe ne uzdigne u isto vrijeme.« (Alexander Walker, *Elbert Hubbard's Scrapbook*, str. 204).

To je tako istinito. Vidimo gorki plod tog poniženja svuda oko nas. Razvod je jedan od rezultata. To zlo bijesno trči našim društvom. To je ishod nepoštovanja za svog bračnog partnera. Očituje se u nemaru, kritici, zlostavljanju, napuštanju. Mi u Crkvi nismo imuni od toga.

Isus je izjavio: »Dakle: što je Bog sjedinio, neka čovjek ne rastavlja.« (Matej 19:6)

Riječ »čovjek« je korišten u smislu roda, no činjenica je da pretežno muškarci stvaraju uvjete koji vode k razvodu.

Nakon što sam imao posla sa stotinama slučajeva razvoda tijekom godina, zadovoljan sam što primjena jednog postupka čini više za rješenje ovog tužnog problema nego bilo što drugo.

Kad bi svaki muž i svaka žena neprestance činili sve što je moguće kako bi osigurali udobnost i sreću svojeg supružnika, bilo bi vrlo malo, ako i imalo, razvoda.

Nikada ne bi čuli svađu. Nikada ne bi upućivali optužbe. Ne bi dolazilo do ispada ljutnje. Ljubav i briga bi zamijenile zlostavljanje i zlobu.

Postoji popularna pjesma koju smo pjevali prije mnogo godina, čije su riječi bile:

Želim biti sretan

No ne mogu biti sretan

Dok tebe ne usrećim.

(Tea for Two, *I Want to be Happy*, Irving Caesar & Otto Harbach, 1950.)

To je tako istinito.

Svaka žena je Božja kćer. Ne možete je uvrijediti bez da ste njega uvrijedili. Molim muškarce ove Crkve da traže i njeguju božanstvenost koja leži u njihovim družicama. Do mjere do koje se to događa, biti će sklada, mira, obogaćenja obiteljskog života i ljubavi koja nas hrani.

Predsjednik McKay nas je dobro podsjetio da: »Ni jedan uspjeh u životu ne može nadoknaditi neuspjeh u domu.« (U Izviješću sa sabora, travanj 1935., str. 116; citirajući J. E. McCulloch, Home: The Savior of Civilization [1924], 42).

O istom govori i istina o kojoj nas je podsjetio predsjednik Lee: »Najveće djelo koje ćete ikada učiniti biti će između zidova vašeg vlastitog doma.«

Lijek za većinu bračnih problema ne leži u razvodu. Leži u pokajanju i oprostu, u izrazima dobrote i brige. Nalazi se u primjeni Zlatnog pravila.

Prikaz je velike ljepote kada se mladi muškarac i mlada žena prime za ruke pred oltarom u savezu pred Bogom da će poštivati i voljeti jedan drugoga. No kako je žalosna slika kada se nekoliko mjeseci ili godina kasnije čuju uvredljive primjedbe, zlobne i oštre riječi, povišeni glasovi i ogorčene optužbe.

Tako ne treba biti, moja draga braćo i sestre. Možemo se uzdići iznad tih »zlobnih i bijednih elemenata« u našim životima. Možemo tražiti i spoznati božansku prirodu jedan u drugome koja nam dolazi kao djeci našeg Oca na nebu. Možemo zajedno živjeti u obrascu braka kojeg nam je Bog dao u postizanju svega čega smo sposobni, ako ćemo živjeti tako da discipliniramo sebe, suzdržavajući se da ne discipliniramo svoga supružnika.

Žene u našim životima su stvorenja podarena s posebnim sposobnostima, božanskim sposobnostima koje im omogućavaju da dopru u dobroti i s ljubavlju do onih oko sebe. Možemo ohrabriti to dopiranje ako ćemo im dati priliku da izraze talente i težnje koje leže u njima. U našoj starosti, moja mi je voljena družica tiho rekla jedne večeri: »Uvijek si mi davao krila da letim i voljela sam te zbog toga.«

Jednom sam znao čovjeka koji je preminuo no koji je inzistirao na tome da za sve odlučuje umjesto svoje žene i djece. Nisu mogli kupiti par cipela bez njega. Nisu mogli uzimati satove glasovira. Nisu mogli služiti u Crkvi bez njegovog dopuštenja. Od tada sam svjedočio ishodu tog stava i taj ishod nije dobar.

Moj otac nikad nije oklijevao laskati mojoj majci. Mi djeca znali smo da ju je volio zbog načina na koji se ponašao prema njoj. Pokoravao joj se. Uvijek ću biti duboko zahvalan na njegovom primjeru. Mnogi od vas slično su blagoslovljeni.

Mogao bih nastaviti dalje, no nije potrebno. Jedino želim naglasiti veliku bitnu istinu da smo svi mi Božja djeca, i sinovi i kćeri, braća i sestre.

Da li kao otac manje volim svoje kćeri od svojih sinova? Ne. Ako sam kriv za bilo kakvu neravnotežu, onda je to u korist mojih dragih djevojaka.

Rekao sam da kada čovjek ostari, bolje mu je da oko sebe ima kćeri. One su tako ljubazne, dobre i brižne. Mislim da mogu reći da su moji sinovi sposobni i mudri. Moje kćeri su pametne i dobre. Zbog toga moj »pehar prelijeva«.

Žene su toliko važan dio »nauma sreće« kojeg nam je Nebeski Otac opisao. Taj naum ne može funkcionirati bez njih.

Braćo, toliko je nesreće diljem svijeta. Previše je bijede, jada i boli. Previše suza proliju žalosne žene i kćeri. Previše je nemara, zlostavljanja i neljubaznosti.

Bog nam je dao svećeništvo i to se svećeništvo ne može koristiti nego »jedino uvjeravanjem, velikodušnošću, plemenitošću i blagošću, i ljubavlju nehinjenom.

Dobrotom i čistom spoznajom koja će znatno proširiti dušu bez licemjerja i lukavštine.« (NiS 121:41-42)

Koliko sam zahvalan, koliko svi moramo biti zahvalni za žene u našim životima. Bog neka ih blagoslovi. Neka se njegova velika ljubav izlije na njih i okruni ih svjetlošću i ljepotom, milošću i vjerom. Neka se njegov Duh izlije na nas, kao muškarce, i vodi nas da ih uvijek poštujemo, u zahvalnosti, davajući im ohrabrenje, snagu, njegu i ljubav, što je sama bit evanđelja našeg Otkupitelja i Gospodina. Za ovo ponizno molim. U sveto ime Isusa Krista. Amen.

Sunday Afternoon Session, October 3, 2004

Jednomu od ovih najmanjih

Predsjednik Boyd K. Packer

vršitelj dužnosti predsjednika Zbora dvanaestorice apostola

Postoji poruka za Svece posljednjih dana u rijetko citiranoj objavi danoj proroku Josephu Smithu 1838. godine: »Sjećam se sluge svojega Olivera Grangera. Gle, zaista, kažem mu, da će mu ime biti u svetoj spomenici iz pokoljenja u pokoljenje, u vijeke vjekova, govori Gospod.« (NiS 117:12)

Oliver Granger bio je vrlo običan čovjek. Bio je skoro potpuno slijep jer je »izgubio svoj vid zbog hladnoće i izlaganju zimi« (Povijest Crkve, 4:408-9). Prvo ga je predsjedništvo opisalo kao »čovjeka vrlo pomnog poštenja i moralne vrline; te osobito Božjeg čovjeka« (Povijest Crkve, 3:350).

Kada su Sveci otjerani iz Kirtlanda u Ohiu, u prikazu koji se ponovio u Independenceu, Far Westu i Nauvoou, Oliver je ostao kako bi prodao njihova vlasništva za malo novca. Nije bilo mnogo izgleda da će uspjeti. I uistinu, nije uspio!

No Gospodin je rekao: »Nek se, dakle, uporno bori za otkup Prvog predsjedništva crkve moje, govori Gospod. I kad on padne, opet će se dići, a žrtva će njegova biti svetija meni nego dobitak njegov, govori Gospod.« (NiS 117:13)

Što je Oliver Granger učinio da bi njegovo ime trebalo biti u svetoj spomenici? Zaista, ništa posebno. Nije bilo toliko to što je učinio već ono što je bio.

Kad odajemo počast Oliveru, većina ili možda sva bi počast trebala otići Lydiji Dibble Granger, njegovoj ženi.

Oliver i Lydija su napokon otišli iz Kirtlanda da bi se pridružili Svecima u Far Westu u

Missouriju. Prešli su tek nekoliko milja od Kirtlanda kada ih je rulja vratila natrag. Tek su se kasnije pridružili Svecima u Nauvoou.

Oliver je umro u svojoj 47. godini ostavljajući Lydiju da se brine o djeci.

Gospodin nije očekivao da će Oliver biti savršen, možda ni da će uspjeti. »I kad on padne, opet će se dići, a žrtva će njegova biti svetija meni nego dobitak njegov, govori Gospod.« (NiS 117:13)

Ne možemo očekivati da ćemo uvijek uspjeti, no moramo činiti najbolje što možemo.

»Jer, ja, Gospod svim ću ljudima suditi po djelima njihovim, po želji srca njihova.« (NiS 138:9)

Gospod je rekao Crkvi:

»Kad ja zapovijed dajem kome od sinova ljudskih da učine djelo imenu mojemu, pa ti sinovi ljudski upru svom snagom svojom i sa svime što imaju da to djelo izvedu, i marljivost njihova ne popušta, a neprijatelji njihovi navale na njih i spriječe ih u izvođenju tog djela, gle, ne dolikuje meni da to djelo i nadalje tražim iz ruku tih sinova ljudskih, nego da žrtve njihove prihvatim…

A to spominjem kao primjer vama za utjehu vašu o svima onima kojima zapovjedih da neko djelo učine a spriječiše ih ruke i tlačenje neprijatelja njihovih, govori Gospod, Bog vaš.« (NiS 124:49, 53; također vidi Mojsija 4:27)

Nekolicina u Kirtlandu sada su milijuni običnih Svetaca posljednjih dana diljem svijeta. Oni govore brojnim jezicima, no ujedinjeni su u vjeri i razumijevanju kroz jezik Duha.

Ti vjerni članovi sklapaju i obdržavaju svoje saveze i trude se biti dostojni ulaska u hram. Vjeruju proročanstvima i podržavaju vođe odjela i ogranka.

Poput Olivera, oni podržavaju Prvo predsjedništvo i Zbor dvanaestorice te prihvaćaju što

je Gospod rekao: »A posluša li narod moj glas moj i glas slugu mojih koje postavih da vode narod moj, evo, zaista, kažem vam, neće oni biti maknuti s mjesta svojega.« (NiS 124:45)

U objavi danoj kao uvod u Nauk i saveze, Gospodin je objasnio tko će raditi njegovo djelo. Pažljivo slušajte dok čitam ovu objavu i sjetite se povjerenja koje Gospod ima u nas:

»Ja, dakle, Gospod, znajući za nevolju koja će zadesiti stanovnike zemaljske, pozvah slugu svojega Josepha Smitha mlađega, i govorah mu s nebesa, i dadoh mu zapovijedi.

A dadoh zapovijedi i drugima da sve ovo proglase svijetu, a sve to da bi se ispunilo ono što proroci napisaše -

Slabi svijeta istupit će i posramiti moćne i jake kako nijedan čovjek ne bi svjetovao bližnjega svoga niti se u mišicu tjelesnu pouzdao.«

Sljedeći stih omogućuje da se svećeništvo preda običnim, dostojnim muškarcima i dječacima:

»Da bi svatko govorio u ime Gospoda Boga, to jest Spasitelja svijeta…

Da bi se proglasila punina evanđelja mojega slabima i priprostima sve do na kraj svijeta, i pred kraljevima i vladarima.

Evo, ja sam Bog, i to govorah. Zapovijedi su ove od mene, a bijahu dane slugama mojim u slabosti njihovoj, već prema jeziku njihovu, da bi im razumijevanje omogućile.

I ukoliko oni zabludiše, nek se to znade.

I ukoliko mudrost traže, nek se mognu podučiti.

I ukoliko sagriješe, nek se mognu pokarati kako bi se obratili.

I ukoliko ponizni budu, nek mognu biti jaki i blagoslovljeni s visina, i s vremena na vrijeme primati spoznaju.« (NiS 1:17-20, 23-28; naglasak dodan).

Sada dolazi još jedna generacija mladih. U njima vidimo snagu veću od one koju smo ikada vidjeli. Opijanje, droga i moralni nestašluk nisu dio njihovih života. Zajedno se skupljaju za proučavanje evanđelja, druženje i služenje.

Nisu savršeni. Ne još. Čine ono najbolje što mogu i snažniji su od generacija koje su bile prije njih.

Kao što je Gospod rekao Oliveru Grangeru: »I kad on[i] padn[u], opet će se dići, a žrtva će [njihova] biti svetija meni nego dobitak [njihov].« (NiS 117:13)

Neki se brinu zbog misije koju su propustili ili braka koji se nije ostvario ili djece koja nisu stigla ili djece koja se čine izgubljenima ili neispunjenih snova ili dobi koja im ograničava ono što mogu činiti. Mislim da Gospodin nije zadovoljan kada se brinemo jer mislimo da nikada dovoljno ne činimo ili da ono što činimo nikada nije dovoljno dobro.

Neki nepotrebno nose težak teret krivnje kojeg se mogu riješiti kroz priznanje i pokajanje.

Gospod nije rekao o Oliveru »[ako] padne« već »kad on padne, opet će se dići«. (NiS 117:13; naglasak dodan)

Prije nekoliko godina na Filipinima stigli smo na sabor ranije. Na pločniku su sjedili otac i majka i četvoro male djece obučeni u svoju najbolju nedjeljnu odjeću. Nekoliko su sati putovali autobusom i jeli su prvi obrok tog dana. Svatko od njih jeo je klip hladnog kuhanog kukuruza. Trošak za autobus za Manilu vjerojatno je pokriven iz njihovog budžeta za hranu.

Dok sam gledao tu obitelj, moje se srce ispunilo osjećajima. Postoji Crkva. Postoji moć. Postoji budućnost. Kao i obitelji u mnogim zemljama, oni plaćaju svoju desetinu, podržavaju svoje vođe i čine ono najbolje što mogu kako bi služili.

Moja žena i ja smo putovali svijetom više od 40 godina. Znamo članove Crkve u možda stotinu zemalja. Osjetili smo moć u njihovoj jednostavnoj vjeri. Duboko su utjecali na mene.

Ne volim primati pohvale. Komplimenti mi uvijek smetaju jer veliko djelo nošenja evanđelja naprijed je u prošlosti ovisilo o običnim članovima, a tako je i u sadašnjosti i bit će u budućnosti.

Moja žena i ja ne očekujemo veću nagradu za nas od one koja će doći našoj vlastitoj djeci ili našim roditeljima. Ne vršimo pritisak niti u stvari želimo da si naša djeca postave cilj u svojim životima da se jako istaknu u svijetu ili čak u Crkvi. To nema velike veze s vrijednošću duše. Ostvariti će naše snove ako žive evanđelje i odgajaju svoju djecu u vjeri.

Poput Ivana, »[mi] nemam[o] veće radosti nego da čujem[o] da [naša] djeca žive čestito«. (3. Ivanova 1:4)

Prije mnogo godina, kao predsjednik misije New England, otišao sam iz Frederictona u New Brunswicku. Bilo je 40 stupnjeva ispod nule. Dok je avion uzlijetao s tog malog terminala, vidio sam dvojicu mladih starješina kako vani stoje mašući nam na odlasku. Pomislio sam: »Blesavi dečki. Zašto ne uđu unutra gdje je toplo?«

Odjednom me preplavio snažan poticaj, objava: Tamo u toj dvojici običnih mladih misionara stoji svećeništvo Svemogućeg Boga. Naslonio sam se, zadovoljan što sam ostavio misionarski rad za to cijelo područje Kanade u njihovim rukama. To je bila poduka koju nikada nisam zaboravio.

Prije osam tjedana starješina William Walker iz sedamdesetorice i ja održali smo zonski sabor u Nahi za 44 misionara na otoku Okinawa. Predsjednik Mills misije Fukuoka u Japanu bio je spriječen da prisustvuje zbog nadolazećeg divljeg tajfuna. Mladi zonski vođe vodili su taj sastanak s mnogo nadahnutosti i dostojanstva kao što je mogao učiniti i njihov misijski predsjednik. Slijedeće smo jutro otišli uz snažne vjetrove, zadovoljni što smo ostavili misionare na njihovu brigu.

Nedavno u Osaki u Japanu starješine Russell Ballard i Henry Eyring iz dvanaestorice i ja smo se zajedno s predsjednikom Davidom Sorensenom i drugima iz sedamdesetorice sastali s 21 misijskim predsjednikom i 26 područnih autoriteta iz sedamdesetorice. Među područnim autoritetima iz sedamdesetorice bili su starješina Subandriyo iz Đakarte iz Indonezije, starješina Chu-Jen Chia iz Pekinga u Kini, starješina Remus G. Villarete s Filipina, starješina Won Yong Ko iz Koreje i 22 drugih. Samo su dvojica bili Amerikanci. To je bilo ujedinjenje naroda, jezika i ljudi. Nitko od njih nije plaćen. Svi oni besplatno služe, zahvalni što su pozvani za to djelo.

Ponovno smo organizirali okole u Okazakiju, Sapporu i Osaki.

Sva trojica novih predsjednika okola i nevjerojatan broj vođa pridružili su se Crkvi kao tinejdžeri. Većina od njih je izgubila svoje očeve u ratu.

Starješina Yoshihiko Kikuchi iz sedamdesetorice je jedan iz te generacije.

Nevolje koje je Bog predvidio sada su došle na nepokajan svijet. Istog trena je došla generacija za generacijom mladih. Oni se vjenčavaju. Obdržavaju saveze sklopljene u domu Gospodnjem. Imaju djecu i ne dopuštaju da im društvo postavlja granice na obiteljski život.

Danas ispunjavamo proroštvo da »će... ime [Olivera Grangera] biti u svetoj spomenici iz pokoljenja u pokoljenje u vijeke vjekova«. (NiS 117:12) On nije bio velik u svjetovnim terminima. Unatoč tome, Gospod je rekao: »Nek nitko ne prezire slugu mojega Olivera Grangera, već neka blagoslovi... budu na njemu u vijeke vjekova.« (NiS 117:15)

Neka nitko ne podcjenjuje moć vjere u običnim Svecima posljednjih dana. Sjetite se što je Gospod rekao: »Meni ste učinili koliko ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće.« (Matej 25:40)

Obećao je da će »Duh... Sveti biti trajno društvo [njihovo], a žezlo [njihovo], žezlo pravednosti i istine, a gospodstvo [njihovo] bit će gospodstvo vječno, i ono će bez prisilnih mjera

k [njima] pritjecati u vijeke vjekova«. (NiS 121:45-46)

Ništa! Nikakva moć ne može zaustaviti napredak Gospodinovog djela.

»Kolike će vode što se valjaju ostati nečiste? Koja će moć nebesa zaustaviti? Tako čovjek može pružati sićušnu ruku svoju da zaustavi rijeku Missouri i skrene je iz korita njezina, ili da je prema izvoru pokrene, a tako i da spriječi Svevišnjega da s neba ne izlijeva spoznaju na glave Svetaca posljednjih dana.« (NiS 121:33)

Svjedočanstvo

Sunday Afternoon Session, October 3, 2004

Ovo smo učinili za tebe

Elaine S. Dalton

Druga savjetnica u Vrhovnom predsjedništvu Djevojaka

Prije nešto više od godinu dana, moj muž i ja posjetili smo Nauvoo. Dok smo šetali Starim pionirskim grobljem tražeći grob jednog pretka, žene po imenu Zina Baker Huntington, dirnuli su me mirna osama i duh koji sam osjetila. Šetala sam među drvećem i čitala imena na grobovima, od kojih su mnoga bila od djece i obitelji. Plakala sam dok se moje srce okretalo našim precima, od kojih su se mnogi priključili crkvi i došli u Nauvoo. U svojem sam umu postavljala mnoga pitanja: Zašto su ostavili svoje udobne domove i obitelji? Zašto su trpjeli progone, bolesti, čak i smrt? Zašto su žrtvovali sve što su imali da bi došli na ovo mjesto i izgradili hram? Jedva su imali krov nad glavom, a ipak su gradili hram! Zašto su to učinili? A kad je hram bio skoro gotov, kako su ga mogli ostaviti? Dok sam tiho sjedila razmišljajući o tome prizoru, u moj um i srce došao je odgovor snažno, ali ipak blago: "Ovo smo učinili za tebe."

Te riječi, "Ovo smo učinili za tebe", podsjetile su me na to da su naši preci, zajedno sa mnogim drugim vjernim svecima, žrtvovali sve zbog svojih svjedočanstava i vjere u Isusa Krista. Znali su da je evanđelje još jednom obnovljeno na zemlji i da ih vodi prorok Božji. Znali su da je Mormonova knjiga istinita i razumjeli su njezinu poruku i svjedočanstvo. Znali su da zbog obnove ključeva svećeništva obitelji mogu biti zapečaćene za vječnost kroz svete uredbe svećeništva dostupne samo u hramu. Znali su da je hramsko djelo ključ spasenja i uzvišenja ljudske obitelji. Poznavali su važnost ovog djela i bili su spremni dati sve što imaju da bi izgradili dom koji je Gospodinu po volji, gdje bi se ovo sveto djelo moglo obavljati. Žrtvovali su

sve tako da bi prošli i budući naraštaji mogli imati pristup vječnim blagoslovima hrama.

Prije dolaska u Nauvoo, sveci su mnogo žrtvovali da bi izgradili prvi hram ove rasporedbe vremena u Kirtlandu, Ohio. Tu se sam Gospodin prikazao Josephu Smithu i Oliveru Cowderyju. Druga tri nebeska glasnika također su se pojavila. Jedan od njih bio je Ilija, prorok koji je po proroku Josephu Smithu obnovio ključeve koji se odnose na obnovu svećeništva i "velikog djela što će se izvoditi u hramovima Gospodnjim". [1] To se dogodilo u skladu s obećanjem koje je zabilježeno u Nauku i savezima gdje Gospodin govori:

> "Evo, objavit ću vam Svećeništvo rukom Ilije proroka... I on će usaditi u srce sinova obećanje dano ocima, i srca sinova obratit će se k ocima. Kad tako ne bi bilo, cijela bi zemlja bila posve opustošena kod Njegova dolaska."[2]

Rani su sveci razumjeli što ovi stihovi znače, a toga prekrasnog jutra na Starom groblju u Nauvoou, ja sam također razumjela.

Kako može obećanje dano ocima biti posađeno u srca djece? Kako mogu srca djece biti okrenuta njihovim ocima? To se jedino može dogoditi kada razumijemo svoj identitet i ulogu u ovom djelu, te ostanemo dostojni i spremni da uđemo u hram i obavljamo djelo umjesto onih koji su preminuli.

Brigham Young je rekao: "Mi moramo obaviti djelo koje je isto toliko važno u svojem djelokrugu koliko je Spasiteljevo djelo bilo u svojem djelokrugu... Mi smo sada pozvani da činimo ono što nam pripada; što mora biti najveće djelo koje je čovjek ikad obavio na zemlji." [3]

U viđenju otkupljenja mrtvih danom predsjedniku Josephu F. Smithu, on je vidio mnoge od plemenitih i uzvišenih proroka koji su bili na zemlji prije Spasiteljeva dolaska. Također je vidio proroka Josepha Smitha, Hyruma Smitha, svoga oca, te "[***druge odabrane duhove***] koji bijahu određeni da nastupe za punine vremena i uzmu udjela u polaganju temelja za veliko djelo

posljednjih dana."[4] Tko su bili ti drugi izabrani duhovi? Naš je naraštaj bio tamo negdje među "plemenitim i uzvišenim" vođama, pripremljen u svijetu duhova da bude na zemlji u ovo vrijeme! Sveta pisma nam govore: "I prije nego se rodiše, primiše oni, ***uz mnoge druge,*** prvu svoju poduku u svijetu duhova i spremni bijahu u vrijeme od Gospoda određeno otpočeti radom u vinogradu njegovu za spas ljudskih duša." [5] Djelo za koje smo bili pripremljeni i namijenjeni da ga izvedemo uključuje "gradnju hramova i obavljanje uredaba u njima za otkup mrtvih". [6]

Brigham Young predvidio je vrijeme u kojem sada živimo. Rekao je:

> "Da bismo izvršili ovo djelo, bit će potreban ne samo jedan hram, već tisuće njih, a tisuće i desetci tisuća muškaraca i žena ulazit će u te hramove i vršiti uredbe za ljude koji su živjeli toliko daleko u prošlosti koliko će nam Gospodin otkriti."[7]

Kad sam bila mala, moj me djed [bilješka: otac moje majke] Martin podučio da će u posljednjim danima hramovi doslovno prekriti zemlju. U vrijeme kad mi je djed izrekao tu misao, jedva sam to mogla zamisliti. Bila sam odgojena s tom spoznajom i osjećajem u svom srcu. Nedavno sam pogledala hramove na crkvenoj Internet stranici i mogla sam jasno vidjeti da se hramovi, označeni crvenim točkama, počinju širiti većim dijelom zemlje.[8]

Naš je voljeni prorok, predsjednik Gordon B. Hinckley, rekao: "Odlučni smo… da donesemo hramove ljudima i priuštimo im svaku prigodu za veoma dragocjene blagoslove koji dolaze iz hramskog štovanja." [9] Naš prorok zna da je teško obavljati hramsko djelo ako nismo blizu hrama. Ovo je naše vrijeme, a hramsko djelo je djelo za koje smo pripremljeni. To je djelo za svaki naraštaj, posebno uključujući mlade u Crkvi.

Da bismo mogli obavljati to veliko djelo, moramo biti dostojni. Nije čudo da smo sa svake strane okruženi onim što je stvoreno da nas obeshrabri, ometa ili onesposobi. Moramo ostati usredotočeni i moramo se sjetiti da je hram razlog za sve što činimo u Crkvi.

Programi za mlade poput Osobnog napredovanja i Dužnosti prema Bogu ohrabruju mlade da budu dostojni odlaska u hram. Ti su programi stvoreni kako bi pomogli mladima da sklapaju i obdržavaju obveze, tako ih pripremajući da sklapaju i obdržavaju saveze. Oni također ohrabruju mlade da rade na svojim dnevnicima, obiteljskoj povijesti, te da obavljaju krštenja za svoje pretke. Brošura *Za snagu mladih* podučava nauke i načela koji će, ako ih se razumije i primjenjuje, pomoći mladima da budu dostojni ulaska u hram. Ti su programi snažna sredstva koja bi mladi, roditelji i vođe trebali koristiti. Oni pomažu mladima da se pripreme kako bi bili dostojni ulaska u hram. A naši mladi ne moraju čekati brak ili misiju da bi išli u hram. Oni mogu započeti sa hramskim iskustvima u dobi od dvanaest godina obavljajući krštenja i potvrde, i to se može nastaviti tijekom godina mladosti i odrastanja. Veliki blagoslovi doslovno "će se izliti na glave" onih koji su primili podarivanje u hramovima, a dio tih blagoslova doći će našim mladima dok žive dostojno da bi mogli posjećivati Dom Gospodnji.[10]

Krstionica Salt Lake hrama uzbudljivo je mjesto subotom ujutro! Bila sam tamo rano jednog jutra da bih se krstila za neke od mojih predaka. Dok sam sjedila na klupici čekajući u prostoru krstionice, primjetila sam da mlada djevojka lijevo od mene čita svoj patrijarhalni blagoslov. Djevojka desno od mene čitala je svoja Sveta pisma. Upitala sam je da li je došla s grupom. Odgovorila je: "Ne, dolazim sa svojom prijateljicom svake subote. Zbog toga mi je cijeli tjedan bolji." Ove mlade djevojke, zajedno s mnogim drugim mladićima i djevojkama, poznaju veliku tajnu – hram blagoslivlja ne samo živote naših obitelji i predaka, već i naše. Obećano nam je da će oni, koji prime podarivanje u hramu, poći iz tog svetog doma "naoružani moću tvojom, i da ime tvoje bude na njima, a slava tvoja oko njih, i anđeli tvoji da se brinu za njih".[11] To su veliki blagoslovi i obećanja. Koja se mlada osoba ne želi pripremiti da bi primila te blagoslove kako bi se snašla u današnjem sve tamnijem svijetu?

Kad je predsjednik Faust govorio mladićima na svećeničkom sastanku prošlog listopada, pozvao ih je da predvode i postanu dio hramskog djela i rada na obiteljskoj povijesti. Rekao je: "Ohrabrujem vas... da počnete otključavati spoznaju o tome tko ste zaista učeći više o svojim pretcima... Lako vam je dostupna ogromna zbirka podataka o obiteljskoj povijesti preko Interneta na vašem kućnom računalu ili u vašem obližnjem centru za rodoslovlje... Hramsko djelo je posebno važno... zato što 'bez njih mi ne možemo postati savršeni; niti oni bez nas mogu postati savršeni'."12

Mladi su pripremljeni "zbog časa kao što je ovaj". [12] Oni su inteligentni i bistri. Oni su iskusni na računalu i Internetu. Oni su veliki netaknut izvor dobra u svijetu! Oni su sačuvani za ove posljednje dane i na njima je da obave veliko djelo. I ne samo što moraju obaviti veliko djelo, nego će im hram biti utočište koje će ih štititi od svjetovnih pritisaka i utjecaja.

Dok razmišljam o riječima predsjednika Fausta, mogu zamisliti vojsku pravednih mladih ljudi koji su pripremljeni i dostojni odlaska u hram. Mogu vidjeti obitelji zapečaćene za vječnost. Mogu vidjeti mlade koji razumiju što znači biti "izbavitelji... na [gori] Sion". [13] Mogu vidjeti mlade čija su srca okrenuta njihovim ocima.[14] I mogu zamisliti mlade koji odrastaju na takav način da će izaći iz hramova ispunjeni moću da se odupru svjetovnim pritiscima.[15] Mogu vidjeti naraštaj mladih koji će "[stajati]... na svetim mjestima, i ne [micati] se". [1]

Zina Baker Huntington, zajedno s toliko mnogo drugih vjernih svetaca, žrtvovala je *sve* da bismo mi imali blagoslove obnovljenog evanđelja. Moja je molitva da razumijemo našu ulogu u ovom velikom djelu i ostanemo dostojni toga da ulazimo u Njegove svete hramove. Znam da će, ako učinimo tako, doći radosni dan kada ćemo ponovno sresti naše pretke i moći im reći: "Ovo smo učinili za vas." U ime Isusa Krista, amen.

1

Bilješke

1. Vidi NiS 27:9, NiS 110:14-16, NiS 128:17; NiS 138:47-48.

2. NiS 2:1-3

3. Howard W. Hunter, "We Have a Work to Do", *Ensign,* ožujak 1995., 64; JD 18: 213, 304.

4. NiS 137:53, naglasak dodan.

5. NiS 137:56, naglasak dodan.

6. NiS 137:54.

7. LeGrand Richards, "What After Death?", *Ensign,* studeni 1974., 52; JD 3:372.

8. Vidi "Temples Throughout the World", *Friend,* srpanj 2002., 36.

9. Gordon B. Hinckley, "Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service", *Ensign,* studeni 1997., 49.

10. NiS 110:9-10.

11. NiS 109:22.

12. James E. Faust, "The Phenomenon That Is You", *Ensign,* studeni 2003., 53-54.

13. Estera 4:14.

14. Obadija 1:21.

15. NiS 2:1-3.

16. Vidi NiS 109:22.

17. NiS 87:8.

1

2

3

4

5

6

7
8
9
10
11
12
13
14
15

Sunday Afternoon Session, October 3, 2004

Obdržavanje Naših Saveza

Starješina Richard J. Maynes

iz Vijeća sedamdesetorice

Od davnih vremena do današnjih dana, istiniti sljedbenici Isusa Krista razumjeli su važnost sklapanja i obdržavanje saveza s Gospodinom.

Oko 64. godine prije Krista nefijski narod je živio u vrlo opasnim vremenima. Zbog opačina, razdora, i intriga, našli su se u najopasnijim uvjetima (vidi Alma 53:9). Vlada je bila na rubu kolapsa. Rat sa lamanskim narodom je tekao već godinama. Nefijski disidenti odlazili su da bi se priključili neprijatelju. Mnogi nefijski gradovi napadani su i osvojeni.

Usred ove opasne i kaotične situacije, traženi su pravedni ljudi koji bi vodili nefijsku vojsku---muškarci poput Moronija i Helamana. Ove nefijske vođe razumjele su da je sposobnost njihovog naroda da se obrani direktno proporcionalna s njihovom poslušnošću Gospodinu. Oni su se stalno borili da bi motivirali narod da se sjete Gospodina i obdržavaju njegove zapovijedi.

U ovo kritično razdoblje, nakon što su mnogi nefijski gradovi izgubljeni i moć se naizgled premještala prema Lamancima, dogodilo se nešto čudesno. Grupa ljudi, nekadašnji Lamanci, sada poznati kao Amoničani zbog preobraćenja evanđelju Isusa Krista nakon što su čuli Amonovo naučavanje, istupili su jer su bili željni uzeti oružje u obranu svoje nedavno naslijeđene zemlje, države, i načina života.

Oci ovih amonićanskih obitelji su ranije dali obećanje Gospodinu da neće ponovo nikada uzeti oružje. Helaman, nefijski prorok, savjetovao je tim ljudima da održe svoje obećanje dano Gospodinu (vidi Alma 53:15). Helaman iznosi što se dogodilo nakon što je dao taj savjet.

“No, gle, dogodi se da oni imadoše mnoge sinove koji ne pristupiše savezu da se neće latiti

oružja ratnoga braneći se protiv neprijatelja svojih. Stoga se oni taj put skupiše, koliko god ih je moglo nositi oružje, te se prozvaše Nefijcima.

"I oni sklopiše savez da će se boriti za slobodu Nefijaca, da, i štititi zemlju, pa ako bi trebalo i dati svoje živote. Da, zavjetovahu se da se nikad neće odreći slobode svoje …

"Eto, gle, bijaše dvije tisuće tih mladića koji sklopiše taj savez te uzeše svoje oružje ratno za obranu svoje domovine.

"I oni svi bijahu mladići, veoma vrijedni zbog srčanosti, a i zbog snage i postignuća, no, gle, nije sve u tom – oni bijahu ljudi, u svako doba pouzdani u svemu što im se povjeravalo.

"Da, oni bjehu ljudi istine i trezevnosti, jer bijahu podučeni da obdržavaju zapovijedi Božje i pred njim uspravno hode.

"I dogodi se da Helaman kročaše na čelu dvije tisuće svojih mladih ratnika da pomogne narodu" (Alma 53:16-22).

Helaman se sa svojih dvije tisuće mladih ratnika hrabro borio da bi zaštitili svoje obitelji i njihovu slobodu. Njihov ulazak na ratište promijenilo je tok rata. Promjena je bila Nefijcima u korist.

U pismu napisanom Moroniju, Helaman opisuje vjeru i hrabrost koju su iskazali ovi mladići.

"I evo, Moroni, ljubljeni brate moj, velim ti, nikad još ne vidjeh tolike hrabrosti, ne, nikako među svim Nefijcima.

"A oni nikad ne vojevahu, pa ipak se smrti ne bojahu. I mišljahu oni većma na slobodu očeva svojih negoli na živote svoje. Da, majke ih njihove podučavahu da će ih, ne posumnjaju li, Bog izbaviti.

Braćo i sestre, "Oni nisu posumnjali i Bog ih je izbavio." U njihovoj prvoj bitci, niti jedan od te dvije tisuće nije bio ubijen. Nakon bitke, još šezdeset mladih Amonićana se pridružilo toj maloj

vojsci. Helaman nam kaže da "slušahu oni, i nastojahu izvršiti svaku riječ zapovijedi najtočnije, da, i bi im onako kako vjerovahu" (Alma 57:21).

Druga bitka u kojoj je ova mala vojska sudjelovala bila je intenzivnija od prve. O njenim posljedicama Helaman piše:

"I dogodi se: Dvije stotine, od dvije tisuće i šezdeset mojih, bijahu bez svijesti uslijed gubitka krvi, ipak, po dobroti Božjoj, ... ni živa duša od njih ne poginu ...

A eto, spas njihov biješe na čuđenje cijeloj vojsci našoj, da, ... I s pravom to pripisujemo čudesnoj moći Božjoj zbog silne vjere ..." (Alma 57:25-26).

Helaman i njegovi mladi vojnici razumjeli su važnost sklapanja saveza s Gospodinom. Isto tako su primili blagoslove koji dolaze onima koji vjerno obdržavaju svoje saveze.

Kao članovi Crkve Isusa Krista Svetaca posljednjih dana, i mi smo na sebe preuzeli svete dužnosti. To smo učinili u vodama krštenja i u hramovima Božjim. Te dužnosti nazivamo savezima. Savezi su obećanja koje dajemo Gospodinu.

Ona su po prirodi iznimno sveta. Najvažnija stvar koju možemo učiniti u ovome životu je da obdržimo obećanja ili saveze koje smo sklopili s Gospodinom. Kada obdržavamo naša obećanja Gospodinu, On nam dopušta da duhovno napredujemo.

Za vrijeme prošle dvije godine, Sestra Maynes i ja smo bili pozvani služiti na Filipinima. Sreli smo mnoge filipinske obitelji i pojedince koji razumiju i obdržavaju saveze koje su sklopili sa Gospodinom. Dopustite me da podijelim sa vama jedno iskustvo sa jednom od tih obitelji.

Prije nekoliko mjeseci dan mi je zadatak da predsjedam na saboru okola Talisay na Filipinima. Za vrijeme nedjeljnog općeg zasjedanja, počeo sam svoj govor zahvaljujući se okupljenima na pobožnosti. Dok sam govorio, pogledao sam sebi slijeva i vidio jednu jako veliku obitelj kako sjedi par redova sprijeda kapele. Bio sam impresioniran do te mjere da sam ih

uzeo kao primjer obitelji koja razumije i živi načelo pobožnosti. Roditelji su sjedili okruženi vrlo brojnom djecom koja su iskazivala poštovanje.

Kada se završio sastanak, imali smo prekrasnu priliku upoznati obitelj Abasant. Što sam više saznao o njima, to sam više bio impresioniran činjenicom da su uistinu razumjeli što to znači obdržavati saveze i živjeti evanđelje Isusa Krista.

Brat Lani i sestra Irenea Abasanta priključili su se Crkvi prije 22 godine. Zajedno imaju 17-oro djece. Među to 17-oro su i trojke. Mi svi znamo da odgajanje obitelji nije lagan posao bilo gdje na svijetu, i Filipini nisu tome izuzetak. Obitelj Abasant je živući primjer da se ipak to može napraviti, i da se to može učiniti na pravi način.

Uspjeh koji su oni doživjeli podizanju svoje djece u Crkvi mogu se vidjeti na mnoge načine. Obitelj od 19 članova sjedi s poštovanjem kroz sastanak crkve tek je jedan primjer.

Još jedan primjer može se vidjeti i tome kako marljivo rade i kako zajedno rade da bi riješili svakodnevne financijske probleme. Brat Abasanta radi kao električar. Sestra Abasant, uz pomoć svojih kćeri, izrađuje i prodaje nakit iz njihovog doma. Zajedno, oni su uspjeli pribaviti neophodnosti za život za svoju obitelj.

Važnije i od njihovog primjera u financijskom uzdržavanju svoje obitelji je način na koji podučavaju svoju djecu da žive evanđelje Isusa Krista. Njihove redovite kućne obiteljske večeri igrale su bitnu ulogu u podučavanju njihove obitelji. Govoreći o svojim kućnim obiteljskim večerima, brat Abasanta je objasnio, "Prvo raspravljamo o problemima koje bi mogli imati u obitelji, i kako možemo biti više ujedinjeni; onda dolazi i duhovna misao ili lekcija; zatim igramo igre."

Za vrijeme nedavne kućne obiteljske večeri, brat Abasanta je koristio časopis *Liahona* kao pomoć za podučavanje svoje djece da ne provode toliko vremena gledajući televiziju, već da

to vrijeme iskoriste radeći nešto što je od veće važnosti, kao zadaću ili čitanje svetih pisama. Kroz godine za vrijeme kućnih obiteljskih večeri djeca su podučavana kako biti pobožni na sastancima. Jer su njihova djeca podučavana da budu pobožna u svojim domovima, lakše im je pokazati svoju pobožnost u crkvi u nedjelju.

Još jedan primjer življenja evanđelja i obdržavanja svojih saveza je prioritet kojeg su dali podučavanju svoje djece važnosti plaćanja poštene i pune desetine. Brat Abasanta je rekao, "Podučavamo svoju djecu da je hrana koju imamo izravan rezultat našeg plaćanja desetine. Kada naša djeca imaju vlastiti posao, pobrinemo se da im kažemo da trebaju platiti svoju desetinu. Teško je skrbiti za toliko djece, ali kada plaćam svoju desetinu vjerno i iskreno to uopće nije teško. Mi samo stavljamo povjerenje u Gospodina sto posto da ako platimo poštenu desetinu, da ćemo moći jesti svaki dan."

Sjetite se da sam rekao da brat i sestra Abasanta imaju 17-oro djece. Sad mi dopustite da vam kažem o njihovim trojkama. Oni su svi dečki. Njima je 19 godina. Oni se zovu Amon, Omni i Omner. Da, pogodili ste. Svi troje služe Gospodina kao vjerni i marljivi cjelodnevni misionar. Amon služi u misiji Bagio Filipini, Omni služi u misiji Davao Filipini, a Omner služi u misiji Manila Filipini.

No ne želim da dobijete dojam da je obitelj Abasant savršena. Nitko od nas nije savršen. Ali, kroz najbolji trud da žive po zapovijedima i da obdržavaju svoje saveze, obitelj Abasanta može uživati u Gospodinovim blagoslovima.

Braćo i sestre, svi se radujemo danu kada ćemo se moći vratiti kući našem Nebeskom Ocu. Da bi se kvalificirali za uzvišenje u Celestijalnom kraljevstvu, moramo zadobiti povjerenje Gospodina ovdje na zemlji. Gospodinovo povjerenje se treba zaraditi, a to se postiže kroz življenje Njegovog evanđelja i obdržavanje naših saveza. Drugim riječima, zarađujemo

Gospodinovo povjerenje čineći njegovu volju.

Sjetite se kada je Gospodin upozorio Josepha Smitha o onima koji "samo usnama pristupaju, a srce im je daleko" (Joseph Smith Povijest, 1:19)

Sjetite se upozorenja Jakovljeva, "Ali budite izvršioci riječi, a ne samo slušaoci" (Jakov 1:22).

Djela zaista govore glasnije od riječi. Zapravo, djela znače puno više Gospodinu od riječi. Gospodin je izjavio u Nauku i Savezima, "Ako me ljubiš, služit ćeš mi i obdržavati sve moje zapovijedi" (NiS 42:29).

Helaman u njegovi mladi vojnici su davna ilustracija blagoslova koji dolaze onima koji vjerno obdržavaju svoja obećanja Gospodinu. Obitelj Abasanta je suvremeni primjer obitelji koja čini sve što može da bi obdržala svoje saveze i živi po načelima evanđelja Isusa Krista.

Svi članovi Crkve Isusa Krista Svetaca posljednjih dana su dali obećanja Gospodinu. Obećali smo preuzeti na sebe ime Isusa Krista, uvijek ga se spominjati, i obdržavati zapovijedi Njegove (vidi NiS 20:77). Vjerni članovi Crkve održavaju ta obećanja.

Moja je molitva danas da bismo se svi mogli ponovo obvezati da učinimo sve u našoj moći da zaradimo povjerenje od Gospodina čineći Njegovu volju, živući Njegovo evanđelje, i obdržavajući naše saveze, u ime Isusa Krista. Amen.

Sunday Afternoon Session, 3. listopad, 2004.

Sjetite se učenja vaših otaca

starješina H. Bryan Richards

iz sedamsesetorice

Desetog siječnja, 1945, primio sam svoj patrijarhalni blagoslov od očevog predsjednika misije, Johna M. Knighta. To je bio jedini put da smo se sreli. Nakon što mi je rekao po kojem redu dolazim, sljedeće riječi- ujedno i prve riječi savjeta u blagoslovu, bile su: 'Sjeti se učenja svojih otaca.« Taj je blagoslov bio, i još je uvijek, veliki blagoslov u mome životu.

Nedugo nakon što sam dobio svoj blagoslov, vratio sam se kući s nedjeljne škole. Lekcija je govorila o prvom viđenju Josepha Smitha, i pitao sam se je li stvarno istinita. Moj je otac upravo išao na sastanak u Crkvi. Zaustavio sam ga i pitao: »Tata, kako možemo stvarno znati da je Joseph Smith imao to viđenje?« Moj je otac stavio ruke oko mojih ramena i sjeli smo na sofu u našem dnevnom boravku. Tada je sa mnom podijelio izvještaj proroka Josepha i kao i vlastito svjedočanstvo o njegovoj istinitosti.

To iskustvo s mojim ocem i danas gori u mome srcu. Otada, nikada nisam sumnjao u izvještaj proroka Josepha o prvom viđenju.

Tijekom mojih tinejdžerskih godina, jasno se sjećam kako moj otac redovito proučava Mormonovu knjigu. Njegova ljubav za Mormonovu knjigu kao i savjet koji mi je dao da je proučavam i razmišljam o njoj, bilo je početak putovanja sa svetim zapisom koji je temelj mog osobnog svjedočanstva danas. To je putovanje na koje svatko od nas mora krenuti.

Drugi su mi na vlastitom putu s Mormonovom knjigom pomagali. Moj prvi učitelj na vjeronauku rekla nam je o iskustvu koje je imala kao mlada misionarka kada je htjela znati je li Mormonova knjiga istinita. Rekla nam je kako je čitala govor Kralja Benjamina te je u svojim

mislima vidjela Kralja Benjamina kako stoji na kuli te ga je čula kako drži taj govor. Njezino svjedočanstvo, potpomognuto Duhom, ostavilo je duboki utisak na moj um.

Sjećam se ljeta prije nego sam se upisao na fakultet, te kako sam imao priliku otići do Monument Valley i tamo raditi na izgradnji prve srednje škole za navajo narod. Prije nego što sam izašao iz kuće otac me je upitao hoću li ponijeti svoju Mormonovu knjigu sa sobom. Nisam namjeravao, ali sam njegov savjet. Sjećam se kako sam jedne večeri ležao u krevetu u smještaju pored gradilišta te sam osjetio duh i moć Mormonove knjige.

Sjećam se kako sam kao mladi misionar u Misiji kod Velikih jezera došao do velike spoznaje i apsolutnog svjedočanstva da je Mormonova knjiga još jedan svjedok jednog drugog naroda da Isus jest Krist te da je njegova crkva istinita. Iz tih iskustava danas u meni gori božansko svjedočanstvo o poruci Mormonove knjige, o Kristu kao našem Spasitelju i Otkupitelju te o obnovi njegove crkve u ovim suvremenim danima.

Želim s vama podijeliti neke od velikih blagoslova koje nam Mormonova knjiga može donijeti. Mormonova knjiga može promijeniti život, a ona to i čini. Nakon što je naš sin bio pozvan uz misiju u Japan, rekao mi je: »Tata, prije nego odem u Centar za obuku misionara, dva puta ću pročitati Mormonovu knjigu.« Rekao sam Johnu kako je to dosta zahtjevan cilj. Osjetio sam njegovu odlučnost te sam odlučio slijediti njegov primjer. Počeo sam je čitati radno svakoga jutra. Nakon nekoliko dana, kada sam se vratio s posla, John mi je rekao: »Danas sam te sustigao.« Pitao sam ga: »Kako to misliš?« Odgovorio mi je: »Sustigao sam te u čitanju Mormonove knjige. Ostavio si je otvorenu na stolu.« Sljedećeg jutra nakon što sam završio s čitanjem, osjećao sam se nadahnut da okrenem 150 stranica dalje od tamo gdje sam stao. Ostavio sam Mormonovu knjigu na vidljivom mjestu i otišao na posao. Nakon sastanka tog jutra, preslušao sam poruke na sekretarici. Prava je poruka bila: »Da, sigurno tata!«

Zašto vam govorim ovu priču? Dok sam promatrao svoga sina kako čita Mormonovu knjigu, počeo sam primjećivati naročitu promjenu u njegovom životu dok se je pripremao za ulazak u MTC. To je iskustvo moga sina usidrilo u evanđelje Isusa Krista.

Sjećam se iskustva s vođom zone u Engleskom koji mi je prišao nakon stanke za ručak na saboru zone. Rekao je: »Podučavamo gospođu koja je slijepa i gotovo gluha. Želi znati je li Mormonova knjiga istinita. Što da učinimo?« U tom trenutku nisam imao odgovor, ali sam rekao: »Reći ću ti nakon sabora.« Tijekom poslijepodnevnog zasjedanja, imao sam jasan utisak kako da joj pomognemo. Nakon sastanka, rekao sam vođi zone: »Neka ta sestra primi Mormonovu knjigu i neka polagano okreće stranice. Nakon što to obavi, neka pita je li istinita.« Premda nije mogla čitati niti čuti riječi, osjetila je duha i moć Mormonove knjige i to joj je promijenilo život.

Zavolio sam poruku Mormonove knjige. Kako bih pomogao svakome od vas da osjetite moć i duh Mormonove knjige i, nadam se, pomognem vam na vašem putovanju, mogli li vam dati tri poziva?

Prvo, volio bih se osvrnuti na priču o Helemanu i 2060 mladih vojnika. -»A kako ostala vojska naša gotovo uzmaknu pred Lamancima, gle, ove dvije tisuće i šezdeset bijahu nepokolebljivi i neustrašivi. Da, i slušahu oni, i nastojahu izvršiti svaku riječ zapovijedi najtočnije, da i bi im onako kako vjerovahu, i sjetih se ja riječi za koje mi rekoše da ih majke njihove naučiše. A eto, spas njihov bijaše na čuđenje cijeloj vojsci našoj... I s pravom to pripisujemo čudesnoj moći Božjoj zbog silne vjere njihove u ono što su ih naučiše da vjeruju« (Alma 57:20-21, 26). Kada bih vas pitao tko je podučavao ove velike vojnike, svi biste znali odgovor - njihove majke. Moj je prvi poziv da pronađete što su ih majke podučile.

Drugo, upoznati smo s Alminom podukom o vjeri, koja ljudima postavlja izazov: »No,

gle, probudite li se i prodrmate sposobnosti svoje, i to za pokus gledom na riječi moje, i u pokret stavite dijelak vjere, da, pa i ne mognete li više, bar zaželite vjerovati, nek ta želja djeluje u vama... Eto, usporedit ćemo riječi sa sjemenom. Eto, dadnemo li mjesta sjemenu da se posije u srce vaše, gle. bude li to pravo sjeme, to jest dobro sjeme, ne izbacite li ga vi nevjerom svojom opirući se Duhu Gospodnjemu, gle, počet će ono klijati u grudima vašim. A kad osjetite takve pokrete klijanja, počet ćete u sebi govoriti: Mora to svakako biti dobro sjeme... Ako, dakle, sjeme raste, dobro je, a ne raste li, nije dobro, stoga se ono izbacuje« (Alma 32:27-28, 32). Moj drugi poziv je da otkrijete koja je to riječ ili sjeme te da to zasadite u svojem srcu. Morat ćete ići do Alme, poglavlje 33, kako bi saznali. Kada to učinite, vaša vjera poprimit će posve novu dimenziju.

Treće, ako biste svoju djecu podučili trima velikim istinama koje biste htjeli da zapamte, koje bi to istine bile? Helaman je od svojih sinova Lehija i Nefija tražio da zapamte tri velike istine »kako biste stekli sebi blago na nebesima... onaj dragocjeni dar života vječnoga« (Helaman 5:8). Moj treći poziv je da saznate što je Helaman tražio od svojih sinova da se sjete te da tome podučite svoju djecu. Ovoliko ću vam pomoći. Pročitajte i prebirite o Helamanu, poglavlju 5.

Zašto je golemo protivljenje prema Mormonovoj knjizi bilo prisutno i prije njezinog prijevoda te se nastavilo do današnjeg dana? U vezi toga je starješina Bruce R. McConkie napisao: »Što je s tih nekoliko riječi na tiskanim stranicama, koje su čiste i koje uzdižu, a odnose se na povijesna i doktrinarna pitanja, da stvaraju tako nasilan antagonizam? ... Zašto se ljudi protive Mormonovoj knjizi? Iz istog razloga iz kojeg se protive Josephu Smithu (Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith*, [1985], 459, 461).

Razlog zašto se Sotona toliko očajnički bori protiv Mormonove knjige nalazi se u dva zadnja odlomka uvoda Mormonove knjige:

»Pozivamo sve ljude, posvuda, da pročitaju mormonu knjigu, da prebiru u svojim srcima poruku koja je u njoj te da zatim upitaju Boga, Vječnog Oca, u ime Kristovo nije li knjiga istinita. Ovi koji krenu tim putem i pitaju u vjeri osvjedočit će se o njezinoj istinitosti i božanskom podrijetlu moću Duha Svetoga. (Vidi Moroni 10:3--5.)«

Sada pažljivo slušajte. »Ovi koji dobiju to božansko osvjedočenje od Duha Svetoga također će, istom moću, spoznati da Isus Krist jest Spasitelj svijeta, da je Joseph Smith njegov objavitelj i prorok u posljednjim danima te da je Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana Gospodinovo kraljevstvo ponovo uspostavljeno na zemlji, u pripremi za drugi dolazak Mesije.« Razlog zašto se Sotona borio i zašto nastavlja tu borbu protiv Mormonove knjige je zbog tih triju nebeskih istina. On ne želi da dođemo do te svete spoznaje.

»Sjetite se učenja vaših otaca.« Uvijek ću biti zahvalan za svog oca. Premda ga nema već 30 godina, njegova učenja nastavljaju živjeti u mojem srcu.

Zahvalan sam što za jedno razdoblje svoga života mogu biti naročiti svjedok za Krista. Zbog Mormonove knjige, njezine poruka i božansko svjedočanstva koja sam primio, mogu vam posvjedočiti da Isus jest Krist, Jedinorođeni Sin Boga Oca u tijelu. Izvršio je djelo beskrajnog i vječnog pomirenja. Krist će ponovo doći i kraljevati nad nama kao Gospod nad gospodima i Kralj nad kraljevima. O njemu i o ovome djelu ostavljam svoje sveto svjedočanstvo u sveto ime Isusa Krista. Amen.

Sunday Afternoon Session, October 3, 2004

"Veću Svetost"

biskup H. David Burton

predsjedavajući biskup

Na kraju svakog sveopćeg sabora, osjetim čežnju za više---više vedrosti kao pri ovakvim prigodama, više prisutnosti Duha, više njege koja mi je osvijetlila i blagoslovila dušu.

Trenutna uobičajena mudrost je da je više bolje i da je manje obično nepoželjno. Za neke, potraga da bi se imalo više dobara i usluga ovog svijeta je postala strast. Za druge, više bogatstava ovog svijeta su potrebna samo da bi se održao život ili da bi se životni standardi podigli na minimum.

Neobuzdana želja za više često ima tragične posljedice. Na primjer, predsjednik Boyd K. Packer nas je podsjetio, "Mogli bismo biti poput oca odlučnog da poda sve svojoj obitelji. On daje energiju s tim ciljem i uspijeva; tek onda otkriva da ono što i je bilo najpotrebnije, da budu zajedno kao obitelj, je bilo zapostavljeno. I on žanje tugu umjesto zadovoljstva." (Sveopći Sabor, Listopad 1998)

Roditelji koji su bili uspješni u nabavljanju više često imaju poteškoće u uskraćivanju zahtjeva preudovoljenoj djeci. Njihova djeca riskiraju da ne nauče važne vrijednosti kao naporan rad, neizravna nagrada, poštenje, i samilost. imućni roditelji mogu odgojiti i odgajaju dobro prilagođenu djecu koja su sposobna voljeti i okrenuta su prema vrijednostima, no borba da se nađu granice, da se snađe s manje, i da se izbjegnu zamke želje za više, više, više nije nikad bilo teže. Teško je reći *ne* na više kada možete priuštiti reći *da*.

Roditelji su s pravom nervozni zbog budućnosti. Teško je reći ne na više sportske opreme, elektronike, i lekcije, i ekipnoj igri kada roditelji vjeruju da će više pomoći djeci da

uspiju u svijetu koji je se sve više natječe. Čini se da mladi ljudi žele više, djelomično jer postoji beskrajno više što im zapne za oko; Američka akademija za pedijatriju je procijenila da američka djeca pogledaju više od 40 000 reklama godišnje.

Sve manje i manje roditelja traži od djece da pomognu u poslovima oko kuće jer misle da su već opterećeni socijalnim i akademskim pritiscima. No djeca bez odgovornosti riskiraju nikada ne naučiti da svaki pojedinac može biti od koristi i da život ima smisla i izvan njihove sreće.

U svojoj knjizi, *My Grandfather's Blessings (Blagoslovi mog djeda),* Dr. Rachel Remen priča kako je postala dobra prijateljica sa jednim parom i njihovim mladim sinom, Kennyem. Kada je išla u posjete, sjela bi na pod s Kennyem i igrala se s njegova dva mala automobilčića. Ponekad je ona imala auto bez branika a on bi imao onaj bez vrata, a ponekad je bilo obratno. Volio je te aute! Kada je jedan lanac benzinskih crpki nudio nagradne autiće za svako punjenje, regrutirala je svo osoblje svoje klinike da idu na tu određenu crpku i dobiju autiće. Čim je sakupila sve modele, zamotala ih je u kutiju i odnijela Kennyju. Nadala se da neće time uvrijediti roditelje, koji su živjeli skromno. Kenny je ushićeno otvorio veliku kutiju i jednog po jednog vadio autiće. Ispunili su prozore i nastavljali se na podu. Kakva zbirka! Kasnije kada je bila u posjeti obitelji, Rachel je primijetila kako Kenny gleda samo u prozor. Kada je pitala Kenny: “Je li sve uredu? Ne viđaju ti se tvoji novi autići?” Plaho je pognuo pogled. “Žao mi je Rachel. Mislim da ne znam voljeti toliko autića.”

Svi smo čuli djecu, nakon što otvore puno božićnih ili rođendanskih darova, kako kažu: “Nema više?” Sa svim izazovima koje imamo s ovom generacijom koja želi više, božanski savjet ostaje na snazi da djecu podučimo: “da shvate nauk o obraćenju, vjeri u Krista, Sina Boga

živoga, i o krštenju, i daru Duha Svetoga... da mole i da uspravno hode pred Gospodom,...i da opslužuju dan subotni da ga svetkuju." (NiS 68:25, 28-29)

Značenje o *više* i *manje* nije uvijek kristalno jasno. Ponekad je u stvarnosti manje više, a više može biti manje. Na primjer, manje traženje materijalizma može pomoći u obiteljskoj bliskosti. Veće zadovoljavanje djece može rezultirati smanjenim razumijevanjem važnih vrijednosti u životu.

Neki aspekti života mogu se uvelike poboljšati s idejom da je više bolje. Sveta crkvena pjesma "Veću svetost Bože" u sjećanje nam priziva kreposti koje su dostojne naše povećane pažnje.

Sam Isus nam je pokazao što znači biti više poput njega, našeg Spasitelja. Rekao je: "Stoga bih da budete savršeni kao i ja, ili kao što je savršen Otac vaš koji je na nebesima" (3. Nefi 12:48).

U tome da postanemo Kristoliki, krotkost je ključna. Bez nje ne možemo razviti druge važne kreposti. Mormon je upozorio: "Nitko nije mio pred Bogom, osim krotkih i poniznih srcem." (Moroni 7:44) Postizanje krotkosti je proces. Od nas se traži da "svaki dan uzmemo križ" (Luka 9:23). Naše nošenje križa ne bi trebala biti povremena vježba. Više krotkosti ne svodi se na slabost, već je to "predstavljanje sebe u ljubaznosti i blagosti, odražavajući snagu, vedrost i zdravo samo-poštovanje i samo-kontrolu." (Starješina Neal A. Maxwell: Četrnaesti domjenak okola, 5. rujan, 1982). Veća krotkost omogućit će nam da nas poduči Duh.

Kreposti koje se navode u "Veću svetost Bože" raspoređene su u nekoliko skupina. Neke od njih su osobni ciljevi, kao što je veća svetost, više unutarnje težnje, više vjere, zahvalnosti i čistoće; prikladniji da budem za kraljevstvo, smislenije molitve da ima, te više povjerenja u Gospodina. Druge se fokusiraju na poteškoće. One uključuju više strpljivosti u patnji, krotkosti u iskušenjima, zahvalnost za olakšanja, snaga za prevladavanje, sloboda od

zemaljskih okova i čežnja za domom. -Ostatak nas čvrsto vežu za našeg Spasitelja: veći osjećaj njegove brige, ponos za njegovu slavu, veća nada u njegovu riječ, veća radost u njegovoj službi, više suza za njegovu tugu, veću patnju za njegovu bol, veću blagoslovljenost i svetost, da budem više poput tebe Spasitelju. Više takvih kreposti je volje Manje nije poželjno.

Mnogi osjete radost u njegovoj službi podučavajući evanđelje Isusa Krista i njegove obnove i svjedočanstva o Spasitelju, njegovom životu, službeništvu i pomirenju.

Vođa okruga misionara pitao se kako je moguće da starješina Parker, koji je bio na kraju misije, tako uspješan unatoč svojoj nesposobnosti na napamet nauči diskusije. Kako bi to shvatio postao je suradnik sa starješinom Parkerom za jednu diskusiju. Prezentacija starješine Parkera do kraja lekcije bila je toliko neorganizirana, da je vođa okruga bio zbunjen i zaključio da je i obitelj koji su podučavali isto mislili.

Tada je starješina Parker se nagnuo naprijed stavio svoju ruku na ruku oca obitelji. Pogledao ga je ravno u oči, rekao mi koliko voli njega i njegovu obitelj te je iznio jedno od najponiznijih i najsnažnijih svjedočanstava koje je vođa okruga ikada čuo. Kada je završio obojici starješina i svakom članu obitelji, uključujući i oca, suze su tekle niz obraze. Starješina Parker je zatim oca podučio molitvi. Svi su kleknuli dok se otac molio kako bi se sami mogli osvjedočiti te je Nebeskom Ocu zahvalio za veliku ljubav koju je osjetio. Dva tjedna kasnije krstila se cijela obitelj.

Kasnije se starješina Parker ispričao svoje vođi okruga što nije znao diskusije. Rekao je kako ima teškoća s pamćenjem, premda je svaki dan sate ulagao u to. Rekao je kako je prije podučavanja svake obitelj kleknuo u molitvi i zamolio Nebeskog Oca da ga blagoslovi kada dijeli svjedočanstvo, kako bi ljudi mogli osjetiti njegovu ljubav i Duha te znati da ono čemu ih

podučavaju jest istinito. (That Is the Worst Lesson I've Ever Heard: Burgess and Molgard: *Sunshine for the Latter-day Saint Soul*; str. 181.)

Što vidimo u ovoj jednostavnoj priči? Mislite li da je starješina Parker osjetio kako se treba i više truditi da nauči diskusije? Je li moguće da je starješina Parker shvatio potrebu molitve sa svrhom? Mislite li da su njegove molitve bile obogaćene molbama da mu se udjeli snaga za prevladavanje? Je li nesposobnost pamćenja dovela do strpljivosti u patnji i krotkosti u iskušenju? Je li pokazao veliku vjeru u Spasitelja i povjerenje u Gospodina? Uistinu je!

Tijekom zadnjih osam tjedana četiri veća uragana došla su do Floride i Meksičkog zaljeva. Većina naroda na Karibima iskusili su golema uništenja. Nema dovoljno hrana, odjeće i skloništa. Velike količine nanosa blokiraju ceste i dvorišta. Mjesna infrastruktura ili je uništena ili treba veće popravke.

Prošli sam tjedan bio u Tallahassee-i, Florida, i primio sam mnoge izraze zahvalnosti za pomoć koju je Crkva pružila u ovim hitnim situacijama. Floridski guverner Bush, zamjenica guvernera Toni Jennings, suradnici kao što su Crveni Križ i Vojska Spasa, zajedno s federalnim i državnim osobljem za hitna stanja izrazili su zahvalnost koju prenosim vama koji ste radili kako bi olakšali teret čišćenja kao i onima koji su dali svoje doprinose Crkvenom humanitarnom fondu. Hvala vam. Uvjeren sam da ste osjetili veću radost i veću korist u njegovoj službi.

Kao što su radili proteklih vikenda na različitim lokacijama, preko 2000 volontera iz svih dijelova jugoistočnog SAD prošli vikend sastali su se u Pensacola, Florida, kako bi pomogli nakon uragana Ivana. Izvukli su svoje vreće za spavanje na podovima crkvenih sastajališta, u drugim crkvama i u domovima članova. Reagirali su na tisuće zahtjeva za pomoć i to gdje god se javila potreba. Misionari su sudjelovali u pokrivanju krova mjesne metodističke crkve s prepoznatljivom planom ceradom. Oni koji su bili prvi reagirali na potrebe bili su zahvalni što

su sveci posljednjih dana bili zaduženi da pomognu njihovim obiteljima u dok su oni odsutni.

Nakon što je sve to bilo obavljeno počeo je dolaziti uragan Jeanne s obala Haitija i drugih lokaliteta na Karibima gdje je napravio golemu štetu. Ponovo zahvaljujem svima vama koji ste dali od svojeg imutka kao i onima čije su ruke olakšale teret tolikih ljudi. Hvalim vas zbog vaše želje da budete blagoslovljeniji i svetiji, više poput Spasitelja.

U razmatranju naših čežnja za više, ne predlažem da prihvatimo škrtog Scrooga kao primjer dobrog roditelja. Već predlažem da je za obitelji i pojedince važno naporno težiti više u krepostima koje nadilaze ovaj smrtni život. Pristup molitve i skromnosti ključ je uspješnog življenja u bogatom društvu, te građenje kvaliteta koja proizlaze iz čekanja, dijeljenja, štednje, napornog rada i snalaženja s onim što imamo. Neka smo blagoslovljeni željom i mogućnošću shvaćanja kada je zapravo više manje, a kada je više bolje. U ime Isusa Krista. Amen.

Sunday Afternoon Session, October 3, 2004

Hrliti naprijed

Starješina Joseph B. Wirthlin

iz Zbora dvanaestorice apostola

Dovoljno sam dugo živio da bih iz prve ruke iskusio mnoge životne izazove. Poznavao sam izuzetne ljude koji su pretrpjeli teške kušnje dok su drugi, barem na površini, naizgled proživjeli bezbrižne živote.

Često oni koji se bore s nevoljama postavljaju pitanje: “Zašto se to dogodilo meni?” Oni provode besane noći pitajući se zašto se osjećaju tako usamljeno, bolesno, obeshrabreno, potišteno ili slomljena srca.

Na pitanje “zašto ja?” može biti teško odgovoriti i to često vodi u nezadovoljstvo i očaj. Postoji bolje pitanje koje si možemo postaviti: To pitanje je: “Što mogu naučiti iz ovog iskustva?”

Odgovor na to pitanje može odrediti ne samo kvalitetu našeg života na ovoj zemlji već i u vječnosti koja dolazi. Iako su naše kušnje različite, postoji jedna stvar koju Gospodin očekuje od nas bez obzira na naše teškoće i žalosti: On očekuje da hrlimo naprijed.

Nauk ustrajanja do svršetka

Evanđelje Isusa Krista uključuje ustrajanje do svršetka kao jedan od temeljnih nauka. Isus je podučavao: “Ali tko ustraje do konca, bit će spašen.”[1] I: “Ako ustrajete u mojoj nauci, uistinu ste moji učenici.”[2] Neki razmišljaju o ustrajanju do svršetka samo kao o patnji kroz izazove. To je mnogo više od toga – to je proces kojim se dolazi Kristu i postaje savršen u Njemu. Nefi je podučavao:

“Morate stoga hrliti naprijed s postojanošću u Kristu, imajući savjšen odsjaj nade

i ljubavi prema Bogu i svim ljudima. Budete li, dakle, hrlili naprijed, gosteći se riječju Kristovom, i ustrajete li do svršetka, gle, ovako govori Otac: Imat ćete život vječni."[3]

Ustrajati do svršetka nauk je o nastavljanju stazom koja vodi u vječni život nakon što je osoba krenula tom stazom kroz vjeru, pokajanje, krštenje i primanje Duha Svetoga. Ustrajanje do svršetka zahtijeva cijelo naše srce, ili kao što prorok iz Mormonove knjige Amaleki podučava, mi moramo "[doći] k njemu, i kao prinos mu [prinijeti] cijelu dušu svoju, i [biti] postojani u postu i molitvi, i [ustrajati] do svršteka, i tako mi živoga Gospoda, bit [ćemo] spašeni"[4].

Ustrajati do svršetka znači da smo čvrsto zasadili naše živote na tlu evanđelja, ostajući u matici Crkve, ponizno služeći našim bližnjima, živeći živote poput Krista i obdržavajući naše saveze. Oni koji ustraju su uravnoteženi, dosljedni, ponizni, stalno napreduju, i nemaju prijevare. Njihovo svjedočanstvo nije zasnovano na društvenim razlozima – zasnovano je na istini, spoznaji, iskustvu i Duhu.

Prispodoba o sijaču

Gospodin Isus Krist koristi jednostavnu prispodobu o sijaču da poduči nauk ustrajanja do svršetka.

"Sijač sije riječ.

Oni kraj puta gdje se riječ sije, jesu oni koji su netom čuli riječ i odmah dolazi sotona i oduzme riječ koja je posijana na njivi.

Isto tako, posijani na kamenito tlo jesu oni koji, kad čuju riječ, odmah je primaju s radošću,

ali nemaju u sebi korijena, nego su nestalni. Nato, kad dođe nevolja ili progonstvo zbog riječi, smjesta podlegnu.

Ima drugih koji su posijani u trnje. To su oni koji su čuli riječ,

ali svjetske tjeskobne brige, varavo bogatstvo i požude za svim ostalim navale te uguše riječ, i ostane bez ploda.

Ima ih koji su posijani na dobru zemlju: oni slušaju riječ, primaju je i donose plod: jedan trideseterostruk, drugi šezdeseterostruk, treći stostruk."[5]

Ova prispodoba opisuje tipove tla na kojima je sjeme istine posijano i njegovano. Svaki tip tla predstavlja naš stupanj predanosti i sposobnosti da se ustraje. Prvi tip tla, onaj na "putu", predstavlja one koji čuju evanđelje, ali nikada ne daju istini priliku da uhvati korijena. Drugi tip tla, "kamenito tlo," predstavlja one u Crkvi koji na prvi znak žrtve ili kušnje uvrijeđeno bježe i nisu voljni platiti cijenu. Treći tip tla, "posijan u trnje," predstavlja neke članove Crkve koji su smućeni i zagušeni brigama, bogatstvima i požudama svijeta. Na kraju, oni na "dobroj zemlji" su oni članovi Crkve čiji životi odražavaju da su učenici Gospodara, čiji korijeni idu duboko u tlo evanđelja i tako daju dobre plodove.

U prispodobi o sijaču, Spasitelj navodi tri prepreke ustrajanju koje mogu izjesti našu dušu i zaustaviti naše vječno napredovanje.

Prva prepreka ustrajanju, "svjetske brige," u osnovi je oholost.[6] Oholost se ružno uzdiže na toliko mnogo načina koji su razorni. Na primjer, intelektualna oholost vrlo je raširena danas. Neki se ljudi uzdižu iznad Boga i Njegovih pomazanih slugu zbog svojeg obrazovanja i znanstvenih dostignuća. Nikada ne smijemo dopustiti da naš um preuzme vodstvo nad našim Duhom. Naš um može hraniti naš duh, a naš duh može hraniti naš um, ali ako dopustimo da naš um nadvlada naš duh, posrtat ćemo, nalazit ćemo mane, a moguće je i da ćemo izgubiti svjedočanstvo. Znanje je veoma važno i to je jedna od nekoliko stvari koje će s nama ići u budući život.[7] Trebali bi uvijek učiti. Međutim, moramo biti oprezni kako ne bismo u tom

procesu odstranili vjeru, jer vjera zapravo povećava našu sposobnost da učimo.

Druga prepreka ustrajanju je "varavo bogatstvo." Mi trebamo prekinuti našu usmjerenost na bogatstvo. Ono je samo sredstvo za postizanje cilja, a taj cilj na kraju treba biti izgradnja kraljevstva Božjeg. Osjećam da su neki ljudi toliko zabrinuti zbog tipa automobila kojeg voze, skupe odjeće koju nose ili veličine njihove kuće u usporedbi s drugima, da su izgubili iz vida najvažnije.[8] Moramo biti oprezni u svakodnevnom životu i ne dopustiti onome što je od ovoga svijeta da prevlada nad duhovnim stvarima.

Treća prepreka ustrajanju koju je Spasitelj spomenuo su "požude za ostalim zlom." Pošast pornografije komeša se oko nas kao nikad prije. Pornografija rezultira pokvarenim plodovima nemorala, uništenih domova i uništenih života. Pornografija će iscrpsti duhovnu snagu da se ustraje. Pornografija je u mnogome poput živog pijeska. Može vas tako lako uhvatiti u stupicu i nadvladati čim stupite u nju, a da uopće ne shvaćate da ste u velikoj opasnosti. Najvjerojatnije ćete trebati pomoć da izađete iz živog pijeska pornografije. Ali koliko li je bolje nikada ne stupiti u njega. Molim vas da budete pažljivi i oprezni kada se koristite internetom.

Ustrajati do svršetka je načelo za svakoga

Nekoliko tjedana prije nego što je predsjednik Heber J. Grant preminuo, jedan od braće otišao ga je posjetiti u njegovom domu. Prije nego što je otišao, predsjednik Grant se pomolio: "O Bože, blagoslovi me da ne izgubim svjedočanstvo i da ostanem vjeran do svršetka!"[9] Možete li zamisliti predsjednika Granta, jednog od velikih proroka Obnove, predsjednika Crkve kroz 27 godina, kako moli da bi ostao vjeran do svršetka?

Nitko nije imun na utjecaj i iskušenja od Sotone. Nemojte biti toliko oholi da mislite kako ste izvan protivnikova utjecaja. Budite oprezni da ne postanete plijen njegovim

prijevarama. Ostanite uz Gospodina kroz dnevno proučavanje Svetih pisama i svakodnevnu molitvu. Mi si ne možemo priuštiti da se opustimo i uzimamo naše spasenje zdravo za gotovo. Mi se moramo brižljivo zauzimati tokom cijelog svog života.[10] Ove nas riječi Brighama Younga nadahnjuju i podsjećaju da nikada ne smijemo odustati u borbi da ustrajemo: "Muškarci i žene, koji žele steći mjesto u nebeskom kraljevstvu, otkrit će da se moraju boriti svaki dan [za ovaj sveti cilj]."[11]

Snaga ustrajanja

Znam da mnogi pate zbog teških patnji, usamljenosti i neuspjeha. Ta su iskustva neophodni dio ljudskog iskustva. Ipak, molim vas nemojte izgubiti nadu u Spasitelja i Njegovu ljubav za vas. Ona je stalna i On je obećao da nas neće ostaviti bez utjehe.[12]

Prorok Joseph Smith znao je ponešto o patnji i ustrajanju. Posjetio je svojeg rođaka, Georgea A. Smitha, dok je bio vrlo bolestan. George A. sjetio se prorokovih riječi: "Rekao mi je da nikada ne postanem obeshrabren, kakve god me teškoće okruživale. Ako bi potonuo u najdublji ponor Nove Škotske, a sav se Stjenjak sruši na mene, ne smijem postati obeshrabren, već moram izdržati, primjeniti vjeru i održati hrabrost, pa ću izaći na vrhu gomile."[13]

Kad se suočavamo s izazovima u životu, utjehu nam pružaju riječi Gospodinove u 58. odsjeku Nauka i Saveza:

> "Svojim naravnim očima zasad vidjeti ne možete namisao Boga svoga o onomu što će doći poslije, i onu slavu koja će uslijediti nakon velike nevolje.
>
> Jer, nakon velike nevolje dolaze blagoslovi. Dolazi, dakle, dan da budete okrunjeni velikom slavom; nije još taj čas, ali je blizu nadomak."14

Stoga, mi hrlimo naprijed i na kraju tim procesom postajemo više poput Gospodina. Svi poznajemo one koji su se suočili s velikim iskušenjima u životu i ustrajali su vjerno. Jedan

primjer koji nadahnjuje je rani svetac iz devetnaestog stoljeća, Warren M. Johnson, koji je, po zadatku koji je dobio od vođa Crkve, bio poslan u pustinju da vodi Lee's Ferry, važan prijelaz preko rijeke Colorado u sjevernoj Arizoni. Brat Johnson podnio je mnoge nevolje, a ipak je ostao vjeran cijeli svoj život. Poslušajte kako brat Johson objašnjava tragediju svoje obitelji u pismu predsjedniku Wilfordu Woodruffu:

"U svibnju 1891. godine, obitelj … je došla ovamo [u Lee's Ferry] iz Richfielda, Utah, gdje je provela zimu u posjeti prijateljima. U Panguitchu su pokopali dijete… a nisu dezinficirali kola niti sebe, [i] bez zaustavljanja da operu odjeću mrtvog djeteta, došli su u našu kuću i ostali preko noći, družeći se s mojom malom djecom… Nismo ništa znali o prirodi bolesti [difterija], ali smo imali vjeru u Boga, jer smo bili ovdje na vrlo teškoj misiji i nastojali smo što smo bolje znali obdržavati [zapovijedi]… da bi naša djeca bila pošteđena. Ali jao, nakon četiri i pol dana [najstariji je dječak umro]... na mojim rukama. Još ih je dvoje oboljelo i mi smo postili i molili koliko smo smatrali da je mudro jer smo ovdje morali obavljati mnoge dužnosti. Postili smo dvadeset i četiri sata, a ja sam jednom postio četrdeset sati, no bez koristi jer su obje moje djevojčice također umrle. Oko tjedan dana nakon njihove smrti, moja petnaestogodišnja kćer Melinda [također] je oboljela i učinili smo sve što smo mogli za nju, ali je ona [uskoro] pošla za ostalima… Tri moje drage djevojčice i jedan dječak bili su nam uzeti, no to još nije bio kraj. Moja najstarija djevojka od devetnaest godina sada je oborena bolešću i mi danas postimo i molimo za nju… Međutim, htio bih zatražiti vašu vjeru i molitve za nas. Što smo učinili da nas je Gospodin napustio i što možemo učiniti kako bismo ponovno stekli Njegovu naklonost [?]"

Kratko poslije toga, brat Johnson je pisao lokalnom vođi i prijatelju, izražavajući svoju vjeru da pohrli naprijed:

"Ovo je najteže iskušenje u mojem životu, ali krenuo sam prema spasenju i odlučan sam

da ću… uz pomoć Nebeskog Oca čvrsto držati željeznu šipku bez obzira kakve nevolje [došle] na mene. Nisam popustio u izvođenju svojih dužnosti te se nadam i vjerujem da ću imati vjeru i molitve svoje braće, kako bih mogao živjeti tako da primim te blagoslove…"[15] Molim se da svatko od nas može krenuti prema spasenju i pohrliti naprijed, bez obzira kakva iskušenja morali izdržati.

Ključevi ustrajanja

Htio bih predložiti tri ključa ustrajanja za današnje vrijeme.

Prvo, svjedočanstvo. Svjedočanstvo nam daje vječnu perspektivu potrebnu da vidimo dalje od iskušenja ili izazova s kojima ćemo se neizbježno suočiti. Sjetite se što je Heber C. Kimball prorekao:

> "Vrijeme će doći kada nijedan muškarac niti žena neće moći ustrajati na posuđenu svjetlu. Svatko će morati biti vođen unutrašnjim svjetlom… Ako ga nemate, nećete opstati; stoga, tražite svjedočanstvo o Isusu i prionite uz njega, kako ne bi posrnuli i pali kada dođe vrijeme iskušenja."[16]

Drugo, poniznost. Poniznost je prepoznavanje i stav da se osoba mora oslanjati na pomoć od Gospodina kako bi uspjela u ovom životu. Ne možemo ustrajati do svršetka na svojoj snazi. Bez Njega, mi smo ništa.[17]

Treće, pokajanje. Veličanstven dar pokajanja dopušta nam da se vratimo na put s obnovljenim srcem, dajući nam snagu da ustrajemo na putu koji vodi u vječni život. Sakrament tako postaje ključni sastavni dio našeg ustrajanja u ovom životu. Sakrament nam omogućuje dragocjenu priliku svakog tjedna da obnovimo svoje saveze krštenja, te da se pokajemo i procijenimo svoj napredak prema uzvišenju.

Mi smo sinovi i kćeri Vječnoga Boga, s potencijalom da postanemo subaštinici

Kristovi.[18] Znajući tko smo, nikada ne bismo smijeli odustati od postizanja našeg vječnog cilja.

Svjedočim da ćemo u vječnosti, kad budemo gledali unatrag na mali raspon našeg postojanja ovdje na ovoj zemlji, uzdignuti naše glasove i radovati se što smo, usprkos teškoćama koje smo susreli, imali mudrosti, vjere i hrabrosti da ustrajemo i hrlimo naprijed.

Da možemo učiniti tako danas i zauvijek, moja je molitva u ime Isusa Krista. Amen.

Bilješke

1. Matej 24:13
2. Ivan 8:31
3. 2. Nefi 31:20
4. Omni 1:26
5. Marko 4:14-20.
6. Vidi Ezra Taft Benson, "Beware of Pride," *Izvješće sa sabora,* travanj 1989.
7. Vidi Nauk i Savezi 130:18-19.
8. Vidi Matej 23:23.
9. Kao kod Starješine Johna Longdena, *Izvješće sa sabora,* listopad 1958, popodnevni sastanak, 70.
10. Vidi Nauk i Savezi 58:27.
11. Brigham Young, *Discourses of Brigham Young,* odabrao i uredio John A. Widtsoe [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1954.], 392.
12. Vidi Ivan 14:18.
13. *Ancestry, Biography and Family of George A. Smith,* sastavila Zora Smith Jarvis, str. 54.
14. Nauk i Savezi 58:3-4.
15. Warren M. Johnson, u P.T. Reilly, "Warren Marshall Johnson, Forgotten Saint," *Utah*

Historical Quarterly, zima 1971, 19; i "Autobiography of Warren Foote of Glendale, Kane County, Utah," LDS Church Archives; kako je navedeno u *Best Loved Stories of the LDS People,* svezak 3, str. 107-08.

16. Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball,* Stevens & Wallace, 1945., str. 450.

17. Vidi Ivan 15:5.

18. Rimljanima 8:17

Sunday Afternoon Session, October 3, 2004

ZAVRŠNE PRIMJEDBE

Predsjednik Gordon B. Hinckley

Moji dragi suradnici, gdje god da se nalazite. Doživjeli smo još jedan veliki sabor. Kako li su ovo izuzetni sastanci. Kako li velikoj svrsi služe. Mi se okupljamo u duhu štovanja i sa željom da učimo. Mi obnavljamo naše veze kao članovi ove velike obitelji Svetaca posljednjih dana koji žive u mnogim zemljama, koji govore različitim jezicima, koji dolaze iz teških kultura, koji čak izgledaju drugačije. I mi prepoznajemo da smo svi jedno, sinovi i kćeri našeg Oca na Nebu.

Za nekoliko minuta ovaj veliki konferencijski centar u Salt Lake Cityju će se isprazniti. Svjetla će biti ugašena a vrata zaključana. To će se dogoditi i u tisućama drugih dvorana širom ovoga velikog svijeta. Nadam se da ćemo se vratiti svojim domovima veoma obogaćeni. Naša će vjera biti ojačana. Naša odlučnost učvršćena. Gdje smo se osjetili poraženima i potučenima, nadam se da je nova hrabrost došla u naše živote. Gdje smo bili samovoljni i nezainteresirani, nadam se da nas je zahvatio duh pokajanja. Gdje smo bili neljubazni, ili zli i sebični, nadam se da smo se odlučili promijeniti. Svima koji hodaju u vjeri, ta vjera je ojačana.

Sutra je ponedjeljak. To je vrijeme koje smo izdvojili za kućnu obiteljsku večer. Nadam se da će očevi i majke tom prilikom okupiti svoju djecu oko sebe i razgovarati o nečemu što su čuli na ovom saboru. Želio bih čak da zapišu nešto od ovoga, da razmišljaju o tome i da se prisjećaju onoga što su čuli.

Sada kada završavamo, želim vas podsjetiti na nešto drugo. A to je da češće posjećujemo dom Gospodnji. Kao što sam rekao na početnom zasjedanju sabora, učinio sam sve što sam mogao da bih doveo hramove bliže našim ljudima. Još ima mnogo ljudi koji moraju putovati na

velike udaljenosti, i nadam se da će se oni nastaviti truditi sve do vremena kada hram bude u njihovoj blizini.

Većina naših hramova mogli bi biti mnogo više zaposleni nego što jesu. U ovom bučnom, užurbanom, prodornom svijetu, kolika li je povlastica imati sveti dom gdje možemo iskusiti posvećujući utjecaj Duha Gospodnjega. Element sebičnosti stalno utječe na nas. Mi je moramo nadvladati, a nema boljeg načina nego otići u dom Gospodnji i služiti tamo kao zastupnici za one koji su iza koprene smrti. Kako li je to izuzetno. Najčešće mi ne poznajemo one za koje radimo. Ne očekujemo zahvalu. Nemamo sigurnost da će oni prihvatiti ono što nudimo. Ali mi idemo i tim procesom dolazimo u stanje koje ne zahtjeva nikakav drugi napor. Mi doslovno postajemo izbavitelji na gori Sionu. Što to znači? Kao što je naš Otkupitelj dao svoj život kao posredničku žrtvu za sve ljude i tako postao naš Spasitelj, tako i mi, u maloj mjeri, kada obavljamo zastupničko djelo u hramu postajemo spasitelji onima na drugoj strani koji nemaju mogućnost napredovanja, osim ako oni na zemlji nešto ne učine za njih.

I tako vas pozivam da bolje iskoristite ovu blagoslovljenu povlasticu. Ona će pročistiti vašu prirodu. Ona će odstraniti oklop sebičnosti u kojem većina od nas živi. Ona će doslovno donijeti posvećujući učinak u naše živote i učiniti nas boljim muškarcima i boljim ženama.

Svaki hram, veliki ili mali, ima svoju prelijepu celestijalnu sobu. Ta je soba stvorena da predstavlja nebesko kraljevstvo. Kad je hram u Mesi, Arizona prije nekoliko godina bio opsežno renoviran te otvoren za javne posjete, jedan je posjetitelj opisao celestijalnu sobu kao Božji dnevni boravak. To možda i jest. Naša je povlastica, jedinstvena i isključiva, da obučeni potpuno u bijelo sjedimo po završetku uredbe u predivnoj celestialnoj sobi i duboko razmišljamo, potonemo u misli i tiho molimo.

Tu možemo razmišljati o velikoj dobroti Gospodnjoj prema nama. Možemo razmišljati o

velikom "naumu sreće" koji je naš Otac pripremio za nas, svoju djecu. Možemo razmišljati o Njegovim divnim blagoslovima za nas, o čudima saveza vječnoga braka sa svim obećanjima koja se na to odnose. Možemo razmišljati o dubini značenja saveza koje smo sklopili s našim Nebeskim Ocem. Možemo razmišljati o svrsi smrtnog života te o sigurnoj besmrtnosti. Možemo na stranu staviti frenetičnu žurbu na auto cestama i beskrajne pritiske naših svakodnevnih obveza. Možemo se osvrnuti na tmurnu rutinu svakodnevnog života i promijeniti ju.

Naša narav vapi za prilikama da samo tiho razmišlja u ozračju mira i ljepote.

Nema nijedne druge građevine poput hrama. Ona je posvećena kao dom Gospodnji. Na njezinom pročelju stoji: “Svetost Gospodu”. Ulazak kroz njezina posvećena vrata zahtjeva viši standard življenja, snažniju poslušnost zapovijedima Božjim. I tako, moji voljeni braćo i sestre, potičem vas da iskoristite priliku te idete češće u hram. Ako nemate preporuku, donesite odluku danas da ćete učiniti sve što je potrebno kako biste bili dostojni da je dobijete. Ako imate preporuku, tada je koristite češće. Obećavam vam da ćete svaki put kad odete u hram izaći kao bolji muškarac ili bolja žena nego što ste bili kad ste ušli.

Sada, moja braćo i sestre, izražavam vam ponovno svoju ljubav. Neka se nebo osmjehne na vas. Ovo djelo je istinito. Nikada nemojte u to sumnjati. Bog naš Vječni Otac živi. Isus je naš Otkupitelj, naš Gospodin, sin živoga Boga. Ostavljam vam svoje svjedočanstvo, svoju ljubav, svoj blagoslov, u ime Isusa Krista, amen.

CRKVA
ISUSA KRISTA
SVETACA
POSLJEDNJIH DANA

CROATIAN 119